

Harlequin

Presents®

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Sarah Morgan

A NIGHT OF SCANDAL

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY
HOÀN TOÀN MIỄN PHÍ

 Harlequin Presents

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Sarah Morgan
A NIGHT OF SCANDAL

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

A night of Scandal - Sarah Morgan

Người dịch: orleander

Số chương: 9

Tình trạng: đang dịch

Rating: 18+

Ebook: Aug 25

MỤC LỤC

[Tóm tắt:](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

Tóm tắt:

Nathaniel ... biểu tượng. Người nổi tiếng. Người đàn ông quyền rũ.

Nhưng bên dưới vẻ ngoài đẹp trai của một siêu sao điện ảnh, đang chiến đấu với con quỷ của quá khứ. Không ai biết Nathaniel thực sự, họ chỉ thấy một quả bom sex, ảo ảnh anh ngụy tạo.

Sau một đêm nọ anh bị buộc phải tin tưởng Katie Field, một người phụ nữ trẻ bình thường đến từ một thế giới khác. Cô có thể là người thích làm ngôi sao điện ảnh nhưng cô không bị mù quáng bởi ánh sáng rực rỡ của sự nổi tiếng. Liệu Nathaniel có thể tin tưởng cô đủ để tiết lộ người đàn ông thực sự ẩn sau chiếc mặt nạ?

Hãy để sự quyến rũ bắt đầu

CHƯƠNG 1

Họ đang chờ anh thất bại.

Nathaniel Wolfe, trai hư của Hollywood và trung tâm của hàng triệu ý tưởng khiêu dâm của phụ nữ, đứng một mình trong cánh gà của nhà hát London nổi tiếng, lắng nghe tiếng nói phấn khích của những cuộc đối thoại từ khán giả đang chờ.

Anh biết họ có thể được chia thành hai phe. Những người phụ nữ đến để xem mặt và cơ thể anh thực hiện lời hứa của màn hình lớn và những người đàn ông đến để xem anh thực sự thế nào.

Những con dao nhắm vào anh kể từ khi có thông báo rằng anh sẽ đóng vai một nhân vật cùng tên trong vở diễn hiện đại Richard II của Shakespeare.

Họ nghĩ anh không thể. Họ nghĩ các giải thưởng, những tràng pháo tay, những thành công trong phòng vé tất cả là kết quả của một máy ảnh thông minh và một khuôn mặt đẹp trai. Họ nghĩ anh không có tài năng.

Một nụ cười giễu cợt giật mạnh khóe miệng anh.

Anh sẽ phá vỡ những định kiến của họ bay vào tầng bình lưu. Để sáng mai không ai đặt câu hỏi về tài năng của anh. Các tiêu đề sẽ không phải là Wolfe hư hỏng thật sự diễn? Mà là Wolfe hư hỏng làm những nhà phê bình câm lặng bằng một màn biểu diễn tuyệt vời. Anh sẽ cho họ thấy loại xúc cảm mà họ chưa bao giờ được nhìn thấy trong các nhà hát trước đây.

Đạo diễn đang lảng vảng trong cánh gà và họ chia sẻ một cái nhìn nhanh. Nó là một sự hợp tác đầy bão tố với Nathaniel khi anh yêu cầu diễn theo cách mà anh muốn và đạo diễn đã phản công. Giữa họ đã sản sinh ra loại ma thuật mà cả hai đều biết sẽ được thừa nhận trong lịch sử nhà hát.

Khi thời điểm đến gần, Nathaniel nhắm mắt lại và phác thảo ra thế giới bên ngoài. Đó là trình tự anh luôn dùng. Trong khoảnh khắc này, Nathaniel Wolfe không còn tồn tại.

Anh là Richard, Vua nước Anh.

Đây là những gì anh đã làm. Anh biến vai diễn thành thực tế. Anh không chỉ đóng vai nhân vật đó, anh trở thành nhân vật đó. Chín tuổi, anh phát hiện ra có

thể đóng vai ai đó và trốn ở đó. Đó là một cách để thoát khỏi bóng tối đã lướt quanh các khía cạnh của cuộc sống anh. Anh có thể là bất cứ ai anh muốn. Một hiệp sĩ, một ninja, một người giết rồng, một ma cà rồng, một siêu anh hùng. Tuyệt vọng, anh cho mình sức mạnh và sức mạnh để phản công. Để bảo vệ những người anh yêu. Diễn xuất đã bắt đầu như một lối thoát và nhanh chóng trở thành lớp ngụy trang. Và đó là cách anh sống cuộc sống của mình. Cô đơn và trong lớp ngụy trang, không phụ thuộc vào ai.

Anh không gặp rắc rối gì trong việc trở thành người khác.

Việc là Nathaniel Wolfe đã cho anh nhiều rắc rối.

“Chiếc váy không làm chị trông mập hơn.” Katie siết chặt chiếc áo ngực trên lớp thịt.

“Màu sắc thật sự tôn lên vẻ đẹp của chị, tôi nghĩ chị trông rất tuyệt. Dù sao, chị cũng là nữ công tước xứ Gloucester. Chị trông phải -----” Cô sững lại khi nữ diễn viên liếc mắt nhìn mình.

“Giống một chính khách,” cô kết thúc. “Chị trông phải thật trang trọng.”

“Nói chung là cô đang nói tôi mập và già?”

“Không! Tôi đã chọn trang phục thực sự cẩn thận.” Nhận ra việc phải làm sáng tỏ mọi thứ thế nào, Katie chuẩn bị tinh thần cho việc bị chửi rủa. “Chị đang đóng vai của một góa phụ đau buồn nên chị không được trông quá rạng rỡ và vui vẻ.”

“Cô đang cố gắng dạy tôi cách diễn à?”

“Không. Ý tôi là chị trông thật hoàn hảo cho vai diễn. Hãy cố gắng và thư giãn.”

“Sao tôi có thể thư giãn khi tôi phải diễn cùng Nathaniel Wolfe? Anh ta mỉa mai, gay gắt, tính khí bất thường ... Hôm qua, khi tôi gây ra một lỗi nhỏ -----”

“Anh ta chỉ nhìn chị,” Katie nói dịu dàng. “Anh ta không thực sự nói điều gì cả.”

“Cô không biết anh ta có thể chuyên tải bao nhiêu bằng mắt đâu, đặc biệt là khi đôi mắt thuộc về Nathaniel Wolfe. Khi anh ta nhìn giống như là bị hạ gục bằng tia laze.” Con xúc động tăng lên, người phụ nữ lớn tuổi hơn vẫy tay về phía cửa. “Đi đi. Tôi cần phải ở xung quanh những người hiểu tính khí tôi.”

Gay gắt và dễ cáu kỉnh? “Tôi vẫn phải kéo khóa chiếc váy của chị.” Katie phát hiện hai bàn tay mình đang run lên. “Xem này, tất cả chúng ta đều căng thẳng---”

“Cô bị căng thẳng vì việc gì?”

“À ...” Trong một khoảnh khắc Katie gần như nói với cô ta về cuộc họp mà cô đã có với nhà thiết kế hàng đầu nước Anh và đang lướt trên đó bao nhiêu. Cô gần như thốt ra những khoản nợ của cô lớn một cách đáng sợ mà cô đã dành cả đêm

đề tính nhảm trong đầu, cố gắng tìm ra cách để trả tất cả mọi thứ cô nợ. Nhưng nếu ngày mai mọi thứ tốt đẹp, nó sẽ thay đổi tất cả. Đây là cơ hội lớn của cô.

Hiều sai sự im lặng của cô, nữ diễn viên phát ra một âm thanh thiếu kiên nhẫn trong cổ họng. “Cô không có ý tưởng gì cho việc diễn trước mặt một ngôi sao Hollywood à. Cô không có ý kiến về việc cảm thấy thế nào khi biết những người độc thân trong các khán giả đến đây chỉ để nhìn anh ta sao.” Cô ta chuyển toàn bộ giận dữ lên Katie. “Quần áo tôi có thể cởi ra và tất cả mọi người vẫn sẽ nhìn anh ta! Tôi có thể khỏa thân và không ai để ý!”

Bị kinh hoàng bởi suy nghĩ đó, Katie hít thở thật sâu vài giây. “Xin hãy bình tĩnh. Nó chỉ là sự hồi hộp trong đêm diễn mở màn. Mọi người đều cảm thấy như vậy.”

“Tất cả mọi người ngoại trừ Nathaniel Wolfe,” nữ diễn viên ngắt lời. “Anh ta xa như Nam Cực và từng té bào đều lạnh lẽo. Không ai dám đến gần trong trường hợp họ muốn tự làm bản thân bị thương bằng tảng băng đó.”

“Và sau đó họ sẽ chìm như Titanic.”

“Cô đang nói tôi trông giống như con tàu Titanic?”

“Không!” Katie quyết định sẽ an toàn hơn khi không tiếp tục cuộc trò chuyện. “Chị trông tuyệt đẹp và trang phục hợp một cách hoàn hảo.”

“Không còn lâu đâu. Khi tôi căng thẳng tôi chỉ muốn ăn. Và diễn cùng Nathaniel Wolfe làm tôi căng thẳng. Cô trẻ và đẹp. Tại sao cô không ở hậu trường mặc áo nâng ngực và đẩy lên cao như tất cả những cô gái khác?”

“Tôi trông rất lồ bịch khi mặc áo nâng ngực và tôi sẽ chết ngay tại chỗ nếu Nathaniel Wolfe thực sự chú ý đến tôi. May mắn thay anh ta không biết tôi tồn tại. Anh ta gọi tôi là “tử quần áo”. Ngay cả khi tôi thử trang phục cho anh ta, anh ta cũng không nói chuyện với tôi. Anh ta dùng điện thoại mọi lúc. Hít vào ...” Katie đấu tranh với khóa kéo, cầu nguyện rằng nó sẽ giữ chặt. Cô không muốn là người chỉ ra việc ăn một xe tải bánh doughnut giữa việc thử trang phục và đêm mở màn là không hữu ích. “Nathaniel Wolfe rất nổi tiếng, tôi thấy không thể cư xử bình thường khi ở xung quanh anh ta. Khi anh ta đi vào phòng dạ dày của tôi cảm thấy bồn chồn, miệng tôi há ra và tôi nhìn chằm chằm như một đũa ngọc, không phải một cái nhìn đứng đắn. Và dù sao, anh ta cũng là trai hư cuối cùng và tôi thích những người đàn ông có chút đáng sợ” Cô siết chặt chiếc móc nơi đường viền cổ áo. “Cô đã sẵn sàng. Chúc may mắn.”

“Thật không may mắn khi chúc một diễn viên may mắn. Cô phải nói “gãy chân” hay điều gì đó tương tự.”

Katie thở dài. Hư dây kéo? “Tôi chịu trách nhiệm quần áo, nếu có ai đó làm hư thứ gì thì đó sẽ là vấn đề vì không trang phục nào sẽ vừa với tượng thạch cao. Và bây giờ tôi phải đi và kiểm tra lại John của Gaunt.”

Cô trốn thoát đến khu quần áo nơi bạn thân của cô và trợ lý Claire, đang nhai một thanh sô-cô-la và đọc quyển tạp chí nổi tiếng giấu bên dưới một bộ trang phục. Nàng liếc nhìn một cách tội lỗi khi Katie bước vào phòng.

“Thật tiếc. Cậu đã bắt gặp mình nhìn trộm cuộc sống của những người khác – tất nhiên, đều cho mục đích nghiên cứu.” nụ cười của nàng chuyển thành cái cau mày khi nàng nhìn vào mặt Katie. “Mình đoán cậu vừa thoát khỏi nữ công tước của vùng Gloucester kinh khủng. Cô ta có mặc vừa trang phục không?”

“Rất vừa.” Katie ngồi phịch xuống ghế. Con đau hiện lên sau mắt cô. “Trang phục màu tím sẫm rất hợp với nhân vật cô ta sẽ đóng, nhưng màu tối không hề khoan nhượng chống lại phần da thịt lộ ra và mình có một cảm giác kinh khủng là chiếc váy của cô ta sẽ nứt ra. Chúng ta có viên thuốc nhức đầu nào ở đây không?”

“Mình vừa nuốt viên cuối cùng. Và nói về chuyện đau đầu ...” Claire đưa cô quyển tạp chí. “Mình không biết liệu cậu có muốn xem cái này không, nhưng có một bài đặc biệt lớn viết về chị cậu ở đây. Paula Preston là người phụ nữ đẹp nhất thế giới? oh - không, chị ta là người phụ nữ thực đẹp nhất thế giới. Làm thế nào mà cậu là Field và chị ta là Preston? Tại sao hai người cùng họ?”

“Chị ấy không muốn có bất kì mối quan hệ nào. Chị ấy thích giả vờ là gia đình mình không tồn tại.” Katie nhìn chăm chăm vào hình ảnh của chị mình và nghĩ về việc mẹ họ đang đấu tranh bao nhiêu. Một phần trong cô chỉ muốn cầm lấy điện thoại và hét lên. Cô muốn nhắc nhở Paula về lòng trung thành của gia đình và những quyền ưu tiên. Nhưng cô biết nó không có nghĩa gì cả. “Tất cả là vì vấn đề cờ bạc của bố, chị ấy đã bị sốc. Mình cũng vậy, quá rõ ràng, nhưng Paula chỉ tức giận mẹ mình vì đã tha thứ cho ông ấy và sống với ông những năm này. Chị ấy đổ lỗi cho bà vì sự thực là nhà mình không có tiền khi bọn mình lớn lên và nói rằng nếu mẹ làm mất nhà, thì đó là lỗi của bà. Chị ấy không hiểu tại sao bà phải trả tiền cho những gì chị ấy hiểu là tính nhu nhược của mẹ.”

“Thật tử tế làm sao.”

“Đôi khi mình không thể tin rằng bọn mình có quan hệ với nhau. Katie cắn móng tay và sau đó bắt gặp những móng tay hoàn hảo của chị gái mình và để tay thả lỏng trên đùi. “Điều đó quá nhục nhã với chị ấy. Chị ấy tạo ra hình ảnh hoàn hảo cho riêng mình và không muốn nó bị hoen ố bởi tội lỗi của bố.”

Claire giật lấy quyển tạp chí từ tay cô và xé rách bài báo khó chịu. “Đây.” Nàng giẫm chân lên các trang báo và ném chúng vào thùng rác. “Chị ta ở nơi mà chị ta xứng đáng. Và bây giờ mình sẽ xem Wolfe xấu xa trên sân khấu. Đó là điều chỉ có một lần trong đời. Cậu có đến không?”

“Không. Mình phải nhìn lại những bản vẽ và xem xét kỹ kịch bản trước ngày mai.”

“Cậu sẽ không bao giờ có thể làm việc ở Hollywood nếu cậu là người ham muốn trở thành ngôi sao điện ảnh.”

“Mình không phải người ham muốn trở thành ngôi sao điện ảnh.”

“Có, cậu có. Khi cậu lấy được số đo từ đũng quần đến lai quần của anh ta, khuôn mặt cậu giống như một quả cà chua.”

“OK, có lẽ mình là người ham muốn trở thành Nathiel Wolfe.”

“Chàng trai hút thuốc nóng bỏng, đó là chắc chắn.”

Katie vặn nắp một chai nước. “Đúng, nhưng anh ta không có thực. Sao cậu có thể thật sự hiểu một diễn viên? Làm thế nào cậu biết họ đang diễn?” Cô nhấp từng ngụm nước. Cô biết quá rõ thật dễ dàng khi nghĩ bạn hiểu một người nào đó và sau đó phát hiện ra bạn không hề. “Ý mình là, nếu Nathaniel Wolfe nói: “Anh yêu em” với cậu, cậu có thực sự tin anh ta không?”

“Mình tình cờ nghe được anh ta đang nói với đạo diễn rằng tình yêu là một từ bảy chữ cái và anh ta không bao giờ sử dụng những từ bảy chữ cái. Cậu có biết vé bán ra chỉ trong vòng bốn phút không? Bốn phút. Không thể tin được. Đặc biệt khi cậu nghĩ rằng Shakespeare là người có lỗi hành văn khó hiểu với rất nhiều người. Macbeth đang nói đến những bộ óc –”

“Hamlet” Katie cởi giày và uốn cong ngón chân. “Đó là Hamlet.”

“Sao cũng được. Mình là đồ bỏ đi với môn văn học ở trường. Mình đã từng nghĩ Chaucer* là một cái gì đó đọng lại trong tách trà của cậu.

* Geoffrey Chaucer: được biết đến như là cha đẻ của nền văn học Anh, ngoài ra ông còn là tác giả, nhà triết học, nhà giả kim, thiên văn học.

“Đó là chiếc đĩa đặt dưới cái tách*, không phải Chaucer.”

(*ở đây tác giả chơi chữ từ saucer và Chaucer)

“Quan điểm của mình là chính xác. Dù sao, những gì mình đang nói là anh ta có bản thu nhập cá nhân và một ngôi nhà đầy đủ. Đây là chúng ta đang nói về Nathaniel Wolfe. Người đàn ông đã giành được các giải thưởng, ngoại trừ giải Screen Sapphire. Đó là một giải thưởng lớn.” Katie nghĩ về những đồn đãi cường điệu xung quanh giải thưởng điện ảnh uy tín nhất trên thế giới. “Anh ta đã được đề cử ba lần.”

“Mình đoán đó là mục tiêu cuối cùng của mỗi diễn viên. Anh ấy chắc chắn xứng đáng lần này,” Claire nhìn mơ màng.

“Ngay cả khi anh ấy đang phun ra Shakespeare và mình không hiểu lấy một từ nào anh ấy nói, mình vẫn không thể dừng lắng nghe anh ấy.”

“Đó là những gì mình đang cố gắng nói với cậu - kiểm soát đầu óc. Đó là giọng nói. Và đôi mắt xanh biển kỳ lạ.”

“Cậu có thể tưởng tượng sẽ thế nào nếu làm tình với anh ấy không? Mình tự hỏi liệu cậu có nhìn chằm chằm vào cái miệng đang mở của cậu theo nhiều cách không?”

“Đó là một câu hỏi, mà mình sẽ không bao giờ có thể trả lời. Anh ta thậm chí còn không biết mình có tồn tại. Ôn Chúa. Katie đặt gậy lên chai nước và bỏ lại nó vào túi xách.

“Nghe này, tối nay -----”

“Cậu sẽ không rút lại lời hứa, nên đừng nghĩ về nó nữa. Buổi chiều bắt đầu lúc mười một giờ và chúng ta cần trông thực sự quyến rũ. Mặc một cái gì đó để lộ ra khe ngực của cậu.”

“Không đời nào. Mình vẫn không có ý tưởng nào việc mình để cậu nói với mình về một cuộc hẹn hò tốc độ.”

“Cậu rất đẹp, Katie. Cậu chỉ nghĩ mình mập vì chị gái cậu là Paula Preston, một siêu mẫu.”

“Mình cảm thấy không thích hợp. Khi vở kịch này kết thúc mình sẽ kỷ luật hơn trong việc tập thể dục. Mình muốn trở nên săn chắc và hình dáng đẹp. Thật chán nản khi xem Nathaniel Wolfe. Thân hình anh ta đầy cơ bắp.” Buồn rầu, Katie uốn cong bắp tay mình. “Mình gần như không có sức mạnh để nâng chai nước của mình.”

“Anh ấy trông thật chết người trong chiếc áo khoác da cậu chọn cho anh ấy. Cậu hoàn toàn đáng ngạc nhiên khi biết chính xác trang phục nào sẽ tác động tốt nhất.”

“Trang phục được cho là bắt chước cuộc hành trình cảm xúc của nhân vật.” Katie liếc nhìn xuống chiếc quần jean thùng của cô. “Mình sợ phải nghĩ rằng những gì quần áo của mình nói về cuộc hành trình cảm xúc của mình là mình chắc chắn đã đi du lịch một cách tiết kiệm.”

“Quần áo của cậu nói rằng cậu đang làm việc quá sức, một người thiết kế trang phục bị trả lương thấp không có thời gian để lo lắng về tủ quần áo của riêng mình.”

“Và với những khoản nợ khổng lồ.”

“Cậu vô cùng tài năng. Một ngày nào đó, sẽ có người nhận ra cậu.”

“Nào, mình mong có ai đó nhanh chóng nhận ra mình.” Sự hoảng sợ chạy dọc qua cô. “Ngôi nhà hút tất cả mọi thứ mà mình kiếm được. Nó giống như một con quái vật.”

“Cậu phải nói với mẹ cậu cậu đang vật lộn nhiều thế nào. Bà ấy không thực sự cần ba phòng ngủ, đúng chứ?”

“Đó là căn nhà bà sống với cha. Đây những kỷ niệm.” Kiệt sức về thể chất lẫn tinh thần, Katie nhắm mắt lại. “Mỗi lần mình đến đó, bà nói với mình rằng sống trong nhà là điều duy nhất giữ cho bà ra đi kể từ khi nhà mình mất ông ấy. Mặc kệ mọi thứ, đó là một câu chuyện tình không thể tin được. Dù sao, nếu mình nhận được công việc này, mọi thứ sẽ ổn. Một bước khác lên các bậc thang.”

“Mình cá là chị cậu sẽ rất thích thú nếu chị ta biết cậu đang làm việc với Nathaniel Wolfe.” Claire duỗi dài chân ra. “Cậu thích anh ấy trong vở Alpha Man hay Can đảm hoặc Chết?”

“Alpha Man.”

“Nghiêm túc?” Claire cau mày. “Alpha Man nói về một người lính lực lượng đặc biệt. Mình không nghĩ nó sẽ là thể loại của cậu.”

“Mình thích sự thật anh ta nghĩ rằng mình không có trái tim và sau đó khi anh ta gặp con gái của kẻ thù -----” Mắt Katie mờ đi “---rằng gần đoạn cuối khi anh ta hy sinh thân mình để cứu cô ấy. Mình đã khóc cả mấy ngày. Mình đã xem nó hàng trăm lần.

Nathaniel Wolfe đã tuyệt vời một cách điên cuồng trong bộ phim đó. Và hoàn toàn đẹp trai. Nếu họ trao giải Sapphire cho người có cơ thể đẹp nhất, anh ta đã chiến thắng.”

“Nói đến giải Sapphire -----” Claire ném cho nàng quyển tạp chí “---- lật nhanh phần còn lại đó khi cậu có một phút. Có một bài viết về cách ăn mặc cho buổi lễ. Họ đang dự đoán ai sẽ mặc gì tại buổi lễ trong khoảng thời gian hai tuần. Có thể cậu quan tâm.”

“Tại sao? Mình sẽ không bao giờ được mời tham dự lễ trao giải Sapphire, mà chỉ là cũng vì mình không nghĩ rằng cậu được phép mặc quần jean thùng lố.” Katie bỏ quyển tạp chí vào túi của mình để đọc sau và Claire liếc nhìn đồng hồ và nhảy dựng.

“Whoa, nhìn thời gian xem. Ít hơn năm phút để đi. Hãy chắc chắn cậu không đổi ý và đến đó?”

“Không, cảm ơn. Cậu có thể chảy nước miếng cho cả hai chúng ta.”

Nathaniel bước ra sân khấu trung tâm và nhìn chằm chằm vào bóng tối. Anh không nhìn thấy khán giả. Anh không suy nghĩ về các nhà phê bình.

Anh là vua Richard II, một nhà vua bị kết tội.

Anh mở miệng để phát biểu vài dòng khai mạc với John của Gaunt khi ánh đèn sân khấu chiếu sáng hàng ghế khán giả trước mặt.

Giữ vương miện trong tay, Nathaniel nhìn xuống và đôi mắt của anh bị khóa vào một khuôn mặt quen thuộc. Quen thuộc và không quen thuộc. Hai mươi năm đã tạo ra những thay đổi, nhưng không quá nhiều thay đổi mà những đường nét không thể nhận ra.

Cú sốc đóng băng thời gian.

Những nét mặt mờ nhạt.

Và sau đó quá khứ xông lên phía trước với tốc độ khủng khiếp và sự tập trung của anh tan vỡ như thủy tinh rơi lên bề mặt bê tông. Sự sai sót ngăn ngừa giải thoát bất kỳ sự phá trộn ký ức chết người nào và chúng xoay quanh trong đầu

anh, vui mừng vì được tự do sau nhiều năm bị giam giữ trong hầm mộ bị khóa của nã anh.

Tiếng hét Chuyền thăm của bạn sẽ không được đăng nhập Chuyền thăm của bạn sẽ được đăng nhập và khùng bố.

Những tiếng hét và sự kinh hoàng. Dừng lại, dừng lại! Và máu. Máu ở khắp nơi. Làm điều gì đó đi ...

Anh cảm thấy bất lực. Hoàn toàn bất lực.

Tim anh đập thành thạch, Nathaniel nhìn xuống hai bàn tay đang siết chặt chiếc vương miện. Không có máu. Tay anh vẫn sạch. Nhưng anh vẫn không thể di chuyển, não của anh bị đóng băng bởi những bóng ma của sự không đầy đủ của chính anh. Nhận thức rằng mình không diễn, không làm gì hết, gặm nhấm anh

Tội lỗi trườn lên anh như một loài côn trùng độc hại và anh tự hỏi làm thế nào mà vừa có thể run lên và chảy mồ hôi cùng một lúc.

Lờ mờ nhận ra tiếng rì rầm suy xét từ từ lây lan qua khán giả, Nathaniel đã chiến đấu với quyết tâm tàn nhẫn để đóng lại khía cạnh đó của chính mình.

Richard, anh nghĩ một cách tuyệt vọng. Vua Richard.

Anh nắm chặt vương miện và cố gắng trượt trở lại vào lớp vỏ của nhân vật. Nhưng nó không còn vừa vặn với người anh. Khả năng kiểm soát trượt khỏi anh như một chiếc mặt nạ.

Mỗi lần anh mở mắt ra đều nhìn thấy cùng một khuôn mặt đang nhìn anh từ hàng ghế đầu nhắc nhở anh rằng anh không phải vua Richard II – anh là Nathaniel Wolfe, một diễn viên với một lý lịch gia đình kịch tính hơn bất kỳ vở kịch nào được viết bởi thi hào William Shakespeare.

Nếu Shakespeare còn sống, Nathaniel nghĩ cay đắng, ông sẽ viết về lịch sử gia đình Wolfe như một bi kịch ba màn.

Không phải hài kịch. Không có kết thúc hạnh phúc. Chỉ là cuộc sống đen tối nhất của nó.

Tuyệt vọng, anh đã cố gắng chụp lấy đường đi của mình qua bóng đen đó để quay lại bề mặt nhưng anh có thể cảm thấy bản thân mình đang chìm xuống, chết đuối dưới lớp bùn dày của quá khứ.

Tại sao lại chọn thời điểm này để quay lại? Tại sao là bây giờ, khi tất cả họ đều xây dựng lại cuộc sống của chính họ?

Cơn giận dữ tràn qua anh, nóng và sắc nhọn.

Anh phải cảnh báo Annabelle. Điều đó, ít nhất, anh có thể làm. Anh phải liên lạc với cô ấy ngay bây giờ.

Tiếng rì rầm xét đoán lớn lên thành tiếng ồn ào không ngừng từ khán giả. Mọi người đã cho rằng anh đang dừng lại để gây ấn tượng tối đa, đột nhiên nhận ra có gì đó nhầm lẫn. Sự im lặng chuyển thành xì xào và lẩm bẩm trong một cuộc hội thoại.

Thăng vai như một chiến binh ở tư thế sẵn sàng cho sự va chạm, Nathaniel cố gắng thêm lần nữa để phát biểu đôi dòng khai mạc nhưng thậm chí anh còn không thể nhớ chúng. Hít lấy không khí, một lớp ngăn anh đặt giữa mình và thế giới đơn giản đã tan biến hết.

Tức đi về ngay trang của mình, anh bị buộc vào lớp da của một nhân vật anh tránh đóng trong suốt cuộc đời mình.

Nathaniel Wolfe.

Lần cuối cùng, anh đã để cô thất vọng. Lần này, thì không.

“Thưa quý ông và quý bà ...” giọng nói của anh, lạnh và không có cảm xúc, truyền đến phía sau khán phòng. Anh giải thích cặn kẽ điều mình nói mà không nhìn vào người đàn ông ở hàng ghế đầu. Nó lấy đi tất cả kiểm soát của anh không bước đến khán giả, chụp lấy ông ta và hạ gục. “Buổi biểu diễn tối nay bị hủy bỏ. Xin đến gặp phòng vé để được hoàn tiền.”

Sau khi hoàn tất phần chuẩn bị cho buổi phỏng vấn, Katie xoay xoay cái vai đau nhức của mình và rời khỏi phòng quần áo. Hậu trường, nhà hát yên tĩnh một cách kì lạ. Mọi người đều đang xem Nathaniel Wolfe.

Cô đứng lại một lúc, hít thở và không khí. Lịch sử đã khắc sâu vào cấu trúc của tòa nhà. Có bao nhiêu diễn viên nam nữ đã bước đi trên sân khấu của nhà hát này?

Trong một khoảnh khắc cô lại là một đứa trẻ, sáu tuổi và chơi trò thử quần áo với chị mình, Paula.

Mày không thể là công chúa, Katie, mày quá béo và tóc mày quá xoăn. Tao xinh đẹp nhất vì vậy tao sẽ là công chúa. Mày có thể thay đồ cho tao.

Điều gì đã bắt đầu khi một nhiệm vụ nhanh chóng trở thành niềm đam mê. Khi Paula đã quyết định không thể bình tĩnh khi ra ngoài với đứa em gái mập của mình, Katie vẫn tiếp tục sắm quần áo với những người bạn của mình. Mỗi đêm sau giờ học ở trường họ sẽ hòa mình vào những vở kịch, và Katie là người quyết định họ sẽ mặc gì. Cô thích thử nghiệm với các kết hợp khác nhau, yêu sự thách thức trong việc thiết kế một trang phục để truyền tải bản chất của từng nhân vật. Một công chúa với một thanh kiếm. Một nàng tiên trong quần ống chèn và đôi ủng. Cô đã nghe bạn bè mình thảo luận về vai diễn và biết một cách bản năng rằng trang phục cần phải thể hiện hoàn toàn vai diễn. Cô sắm quần áo cho bạn bè, cô sắm quần áo cho búp bê, cô sắm quần áo cho mẹ mình ...

Người duy nhất cô không bao giờ sắm quần áo cho lại là Paula, người mà giấc mơ làm người mẫu đã mang chị ấy ra xa khỏi nguồn gốc thấp kém của chị ấy.

Nhưng Katie vẫn tiếp tục mơ.

Một tiếng va chạm lớn từ cánh gà mang cô trở lại với hiện tại.

Katie quay đầu và lắng nghe. Bắt đầu bằng một tiếng chân đàn ông có mục đích, đột nhiên tăng tốc thành như đang chạy.

Cau mày, cô đứng ở lối đi, sẵn sàng lưu ý cho bất cứ ai có thể nghe thấy tiếng ồn khắp con đường ở khu Tây London.

Ai có thể đang chạy? Một người làm việc ở hậu đài thiếu kinh nghiệm, có lẽ. Hoặc có thể là một trong những kẻ a-dua nịnh hót đang nấn ná sau hậu trường với hy vọng được nhìn thoáng qua thân hình rắn rỏi, đàn ông và những đường nét hoàn hảo của Nathaniel Wolfe.

Nhận ra rằng bước chân đang thẳng về phía mình, Katie vội vã bước ra khỏi lối đi nhưng đã quá muộn. Một cơ thể nam giới mạnh mẽ đâm sầm vào cô và hất cô ra. Không có thời gian để thở hổn hển hay hét lên. Ngã ngược ra sau, cô chuẩn bị tinh thần rơi xuống đất nhưng bàn tay mạnh mẽ đột nhiên tóm lấy cô và kéo cô đứng thẳng, giữ cho đến khi cô bình tĩnh.

Bị kẹt trong cơ bắp săn chắc, một cái gì đó tan chảy bên trong cô. Đó là một phản ứng mãnh liệt vượt quá cảm giác thông thường và sức mạnh tuyệt đối của nó làm cô bị sốc.

Khung xương sắc nét, mái tóc đen và đôi mắt có thể làm cho một phụ nữ quên mất cả tên của cô ta.

“Eh, ông Wolfe, tôi không mong được thấy ông ở đây. Ý tôi là, rõ ràng là ông đang diễn ở đây nên tôi đã mong đợi để thấy ông, nhưng không phải chính xác ngay tại đây vào thời điểm này và đặc biệt là không phải đang chạy sau hậu trường.” Ồ, im đi, Katie. “Có chuyện gì sao? Tôi có thể nhìn thấy là có chuyện gì đó.” cô buột miệng nói ra, “nếu không ông sẽ không âm âm sau hậu trường như một đàn voi, nhưng ---”

“Anh ta ở đây” Bàn tay anh nắm vai nàng chặt đến nỗi Katie nhăn mặt.

“Eh, ai?” Cô nhìn chằm chằm vào anh một cách ngớ ngẩn, trái tim đập thình thịch trên ngực và miệng khô như đất. Gần đến nỗi không thể không nhìn chằm chằm. Anh quynh rũ một cách kích động, từng đường nét hoàn hảo nhấn mạnh nét nam tính của anh. Cô cố gắng trong tuyệt vọng để nặn ra một câu sáng suốt, nhưng não của cô cảm thấy như thể nó đã được gây mê. “Ông Wolfe?”

“Tại sao lại là bây giờ?” Đôi mắt màu xanh biển là hai khe lấp lánh cơn nóng giận dữ dội. “Tại sao?” Anh thả nàng ra và nắm lấy tay cứng chắc của mình vào miếng cảnh vật của sân khấu bị bỏ lại, làm tách đôi mảnh gỗ. Thở nặng nề, anh nhấn ngón tay của mình vào trán, đủ mạnh. “Tôi không thể ----Tôi không----tôi phải cảnh báo Annabelle “

Annabelle là ai?

“Được rồi, nào, tôi có thể thấy là ông đang lo lắng...” Katie tiến một bước thận trọng về phía trước, quan sát anh khi anh rút điện thoại ra khỏi túi và nhấn số. Những đốt ngón tay của anh ta bị trầy xước, nhưng anh ta không tỏ ra chú ý đến nó. Chỉ trong khoảnh khắc đó, cô đã hiểu tại sao Nathaniel Wolfe vượt trội khi diễn những vai anh hùng vô cùng rắc rối - bên dưới vóc dáng hoàn hảo và

khuôn mặt đẹp trai hấp dẫn, anh ta là một người đàn ông mà từng phần đều rắc rối như các nhân vật anh ta đóng. Và đó là một phần của sự hấp dẫn, tất nhiên. Một phần của anh ta đã không được chế ngự và nguy hiểm. Để lộ phần dữ dội của quai hàm và nét tàn nhẫn của miệng, cô nghĩ về người lính Lực lượng đặc biệt anh đã đóng trong bộ phim hành động gần đây của mình, Alpha Man.

Anh là một thợ săn.

Và ngay bây giờ, anh đang không diễn. Cô biết anh không đang diễn. Và không có điểm nào trong cô cố gắng thuyết phục anh trở lại sân khấu. Anh là một người đàn ông không theo lệnh của bất kì ai ngoại trừ chính mình.

Nằm ngoài khả năng của mình, Katie liếc nhìn xung quanh, tuyệt vọng hy vọng người khác sẽ đến và đi qua. Đạo diễn sân khấu đang ở đâu?

Anh giữ điện thoại bên tai, cử động của anh bồn chồn và cáu kỉnh. Ngoại trừ sân khấu, diễn xuất, cô chỉ thấy anh ta siêu bình tĩnh. Anh ta thỉnh thoảng mỉa mai, thường xuyên chán, nhưng chưa bao giờ mất kiểm soát.

Ngay bây giờ, anh ta trông như mất kiểm soát. Trường lực của sự hoài nghi xung quanh anh ta đã được thay thế bằng một cái gì đó gần với sự tuyệt vọng.

“Có cửa thoát hiểm nào mà báo chí không biết không?”

“Cửa thoát hiểm?” Katie cố gắng thở, nhưng có một cái gì đó về sự dữ dội của ánh mắt anh làm cho việc hít thở là không thể ngoại trừ nhìn chằm chằm. Việc này làm cô đứng gần anh hơn trước đây và anh rất đẹp.

“Nếu Carrie phát hiện ra, toàn bộ việc này sẽ nổ tung -- Trả lời điện thoại đi, khôn kiếp...” Rõ ràng không có ai bắt máy và anh đã để lại một tin nhắn ngắn và bí ẩn trước khi bỏ điện thoại vào túi một lần nữa. Sau đó, anh nắm lấy cánh tay Katie, giọng anh thô ráp và tuyệt vọng. “Cô phải đưa tôi ra khỏi đây. Nhanh lên.”

Vẫn tiếp thu thực tế rằng anh ta rõ ràng bận rộn với 2 người phụ nữ cùng một lúc, Katie nhìn anh lạnh lùng và sau đó bị đóng băng vì thấy sự tuyệt vọng trong mắt anh. Và biết rằng cô đã có một sai lầm cơ bản trong việc đánh giá anh ta.

Anh ta không phải là thợ săn.

Anh ta là người bị săn.

Ai đó - hay một cái gì đó – đang săn đuổi anh ta.

“Có một cầu thang thoát hiểm ở khu quần áo diễn. Nó dẫn vào một con đường nhỏ.” Không dừng lại để đặt câu hỏi cho hành động của mình, cô nắm lấy tay anh và kéo anh vào khu quần áo, khóa lại cánh cửa phía sau họ.

“Điều đó sẽ giữ họ trong vài phút. Cầu thang thoát hiểm ở đằng kia. Chúc may mắn.”

“Tôi không thể làm việc này mà không có sự trợ giúp” Anh kéo mạnh cô gần lại. “Cô sống ở đâu? Có xa không?”

Sức mạnh đã rời bỏ đầu gối cô. “Chắc ông đang đùa. Ông có một căn hộ ở Dorchester và ---.”

“----và đó là nơi đầu tiên mà họ sẽ xem xét. Báo chí đã cắm trại bên ngoài kể từ khi máy bay của tôi hạ cánh.”

Katie cố gắng tưởng tượng việc Nathaniel Wolfe trong căn hộ một phòng chật hẹp của mình và khuôn mặt cô nóng bừng bừng. “Chỗ của tôi thực sự rất nhỏ. Thành thật mà nói, tôi không nghĩ là ---”

“Làm ơn.” Anh ôm lấy khuôn mặt cô trong bàn tay để cô không có sự lựa chọn nào ngoài việc nhìn vào anh một lần nữa. Mắt gặp mắt, cô sững sờ. Ngã vào ánh mắt xanh thẳm mãnh liệt đó, cô quên mất mình đang ở đâu. Cô quên mất mình là ai. Lờ mờ nhớ ra anh đang hỏi điều gì đó nhưng mắt cô đã bị khóa vào mắt anh và ---

“Katie?”

Trong sự kìm kẹp của một sự kích thích về thể xác mà cô chưa bao giờ có kinh nghiệm trước đây, cô lắc lư về phía anh. “Mmm?”

“Katie!” Anh bật tanh tách ngón tay trước mặt cô và phá vỡ cơn mê.

Lắc đầu để xóa đi tiếng ù ù trong não, Katie cảm thấy như thể cô vừa bước ra khỏi trạng thái hôn mê.

“Ô-Ông biết tên tôi.”

“Tôi coi việc biết tên của mỗi người phụ nữ đã từng lấy số đo đũng quần của tôi là vấn đề.” Bên dưới đôi lông mày nhấc lên mĩa mai mắt anh lóe sáng. “Đưa chúng ta ra khỏi đây đi, thiên thần. Tôi không muốn làm bữa tối cho những tay săn ảnh đâu.”

Luôn luôn là một cái vòng bám vào cho bất cứ ai gặp rắc rối và hoàn toàn bị bối rối bởi thực tế là anh thực sự biết tên cô, Katie lờ đi tiếng nói bên trong đang nói với mình đó là một sai lầm lớn. “Được rồi, nhưng chỗ của tôi sẽ là một cú sốc sau Dorchester. Đừng nói rằng tôi chưa cảnh báo anh.”

Cô chộp lấy áo khoác của mình và hai mũ bảo hiểm và đẩy một trong số chúng về phía anh. “Cầm lấy.”

Anh nhìn chằm chằm vào nó ngây người. “Để làm gì?”

“Nếu chúng ta trốn thoát, sau đó chúng ta sẽ cần một chiếc xe để chạy trốn. Tôi có một chiếc bên ngoài. Nhanh nhẹn và hữu ích để vượt qua giao thông London. Đội mũ bảo hiểm lên - nó sẽ che mặt anh. Không phải vì khuôn mặt anh không kì lạ để nhìn, nhưng---” Bối rối, cô đẩy mũ bảo hiểm vào tay anh. “Việc này sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Có tiếng nói bên ngoài và một người nào đó đập cửa.

Katie cầm lấy chiếc nón. Cô vươn lên và ấn chiếc mũ bảo hiểm lên đầu anh. “Cầu thang thoát hiểm sẽ rất lạnh. Chú ý bước chân của anh. Tôi cảm thấy thực sự ngu ngốc khi nói điều đó với anh -- anh chàng đã thực hiện phần lớn những pha nguy hiểm của mình. Tôi chắc chắn cầu thang thoát hiểm sẽ không phải là thách thức với anh.”

Anh lại cầm điện thoại trong tay. “Tôi cần một cuộc gọi nữa ...”

“Anh có thể khi đến được chỗ tôi.” Katie đã không chỉ ra rằng nếu anh ta bị mắc kẹt với một phụ nữ cùng lúc, anh sẽ không ở trong tình trạng tuyệt vọng này. Nói với chính mình rằng cuộc sống tình yêu phức tạp của anh ta là không phải việc của cô, cô giật mạnh cánh tay anh. “Nếu anh không muốn đến gần với hàng trăm ống kính camera, chúng ta cần phải ra khỏi đây ngay bây giờ!”

CHƯƠNG 2

TIẾNG bước chân của họ vang vọng trên những bậc thang kim loại của cầu thang thoát hiểm và Katie nhảy xuống những bậc cuối cùng và hạ cánh xuống con hẻm bên cạnh chiếc Vespa của cô.

Khi không khí lạnh của tháng Hai làm lạnh cóng quần áo của họ, Nathaniel nhìn chằm chằm vào chiếc xe tay ga, một bên lông mày nhướn lên trong sự hoài nghi không che đậy. “Đó là ý tưởng của cô về một chiếc xe chạy trốn?”

“Nó có thể không phải là một chiếc Ferrari, nhưng---”

“Nó chắc chắn không phải là một chiếc Ferrari.”

“Nó nhanh hơn vẻ ngoài. Và nó có những lợi thế thêm vào mà anh sẽ không bị để ý, nghĩa là sẽ không ai mong nhìn thấy anh ngồi trên nó.” Khi cô vung chân qua chiếc xe và mở máy động cơ, một loạt những tay săn ảnh chạy đến la hét quanh góc phố như những con vật điên cuồng.

Những ánh đèn flash xuất hiện và Katie lùi lại. “Tôi không muốn họ chụp hình tôi - Tôi ghét bị chụp hình.”

Nathaniel nhảy lên phía sau cô, móc cánh tay mình quanh eo cô và kéo mình lại gần hơn. “Chạy đi. Đó là nếu vật này có khả năng di chuyển.”

Cơ thể cứng rắn của anh dựa vào cô và nhận thức ấy đã đâm cô từ cổ họng đến khung xương chậu. Ngọn lửa nguyên sơ của nó làm cô bị sốc. Mạnh hơn, mãnh liệt hơn bất cứ điều gì cô có kinh nghiệm trước đây. Xấu hổ nhận ra tay anh đã đặt vững chắc trên bụng mình, Katie hít thở và thề rằng từ bây giờ cô sẽ đứng lên-ngồi xuống 100 lần mỗi ngày.

Mất kiên nhẫn, Nathaniel đặt tay mình lên tay cô. “Đi!” Giành quyền điều khiển, anh vặn ga và chiếc Vespa nhảy chồm về phía trước với một lực ném Katie trở lại vào ngực anh.

Bị giam giữ bởi cánh tay mạnh mẽ của anh và bị ép vào cơ bắp đàn ông rắn chắc, nỗi sợ hãi rời bỏ cô. Mũ bảo hiểm của cô va vào vai anh và ngay lập tức nàng nghĩ về việc tất cả phụ nữ trên thế giới đã có thể đưa tất cả tiền tiết kiệm của cả đời họ để đổi chỗ với cô.

Kì quái, cô nghĩ. Nathaniel Wolfe đang ngồi phía sau chiếc Vespa của mình.

Và sau đó đột nhiên cô có một lý do hoàn toàn mới phải sợ vì anh đang không giảm tốc độ. Thay vào đó anh đang ép từng mảnh tốc độ cuối cùng từ chiếc xe. Gió thổi vào mặt, làm cô dựng tóc gáy.

“Chậm lại” Cô đã không biết chế ngự, chiếc Vespa nhỏ bé đáng tin có khả năng đạt được tốc độ như vậy! Quá muộn để cô nhớ rằng Nathaniel Wolfe đưa xe máy như một sở thích và vài giám đốc đã từ chối làm việc với anh vì anh dữ dội và là một người nguy hiểm.

Một người đàn ông hư hỏng, xấu xa của Hollywood.

Dững cảm và liều lĩnh anh đẩy chiếc xe của cô đến giới hạn của nó và Katie phát ra một tiếng rên hoảng sợ. Cô không đặc biệt thích bọn nhà báo, nhưng cô không mong mình sẽ giết bất kì ai.

“Có chuyện gì à?” Giọng nói vui vẻ của anh gần tai cô và cô nghẹn ngào thốt ra một từ

“Vi phạm tốc độ----”

“Tôi đang làm hết sức đây, em yêu, nhưng lần tới chúng ta sẽ có thiện chí hơn và mua phiên bản phun xăng ấy. Chiếc này uống xăng quá nhiều.”

Họ quay về phía đám đông các nhà báo và Katie cố gắng hét lên nhưng không có âm thanh nào phát ra. Sợ hãi, cô đã cố gắng để giảm bớt tay ga nhưng những ngón tay mạnh mẽ, cứng rắn siết chặt tay cô, kiểm soát những gì cô làm, buộc cô phải duy trì tốc độ tối đa.

“Thư giãn” Giọng anh rót sự quyến rũ vào tai cô. “Họ sẽ di chuyển.”

“Và nếu họ không thì sao?”

“VẬY SẼ CÓ MỘT VÀI NHÀ BÁO THEO TÔI. CÔ CHƯA BAO GIỜ ĂN GÀ À?”

“Tôi ăn chay!” Katie nhắm chặt mắt lại, đến với thực tế cô sẽ là người đầu tiên nhận được vé phạt quá tốc độ trên một chiếc Vespa. Tất cả những gì cô có thể hy vọng là cô sẽ không giành được phí ngộ sát cùng với nó.

Chuẩn bị tinh thần cho sự va chạm, cô tự nghĩ rằng những tin đồn về sức mạnh thể chất của anh không phải là phóng đại. Tay anh khóa chặt trên cô trong cái kìm chặt chết người và những cơ bắp của vai anh là một bức tường vững chắc phía sau cô.

“Chờ đã.” anh gầm gừ vào tai cô, và Katie mở mắt ra để khám phá ra rằng họ đã đủ gần để các tay săn ảnh nhìn thấy tròng trắng mắt mình. Phút cuối cùng đám đông chạy tán loạn và chiếc xe bắn xuyên qua khoảng cách đột ngột và xuất hiện trên con đường chính. Có một tiếng rít của lốp xe khi mọi người rẽ ra để tránh họ, tiếng lộn xộn chói tai của những còi xe taxi và những tiếng hét cảnh báo, và Katie đã rất vui khi tay anh nằm trên tay cô vì lòng bàn tay cô trơn tuột với mồ hôi và cô biết rằng nếu anh không kiểm soát được chiếc xe, cô chắc chắn đã trượt thành một đồng trên vỉa hè.

Cô nghe thấy anh cười và quyết định ngay lập tức Nathaniel Wolfe có một óc hài hước buồn nôn.

Bên ngoài nhà hát, có một đám đông, chủ yếu là phụ nữ, nhiều biểu ngữ cầm tay ghi Tôi yêu Nathaniel Wolfe. Họ đã xếp hàng đợi hàng giờ đồng hồ với hy vọng nhìn thoáng qua siêu sao Hollywood khi anh rời nhà hát. Họ dường như không quan tâm rằng việc anh nổi tiếng không ký tặng ảnh. Tất cả điều họ muốn là để được nhìn thấy đôi mắt nổi tiếng ấy.

Nếu họ nhận ra anh ...

“Đường nào?” Giọng nói kề bên tai cô mạnh mẽ và dứt khoát và bây giờ đến lượt cô lãnh đạo vì cô biết rất rõ những con đường. Chẳng mấy chốc cô đang len lỏi qua giao thông London, tạo ra khoảng cách nhiều nhất có thể giữa mình và bọn nhà báo. Cô ngoặt ra khỏi con đường chính và đi một đường vòng phức tạp, lựa chọn những con đường phía sau và những con phố ngang.

Khi trái tim cô từ từ đập chậm lại và cơn hoảng loạn lắng dần, tội ác mà cô đã làm bỗng nhiên đánh mạnh vào cô.

Phải mất hai mươi phút để chắc chắn rằng không có ai theo sau mình và thêm mười phút nữa để chuyển hướng trở lại bên kia sông về phía nam London và căn hộ của cô. Và suốt thời gian cô nhận thức được sức nóng của cơ thể Nathaniel ép vào và cánh tay anh kẹp quanh eo mình.

Anh ta chắc phải đang lạnh, cô nghĩ, chỉ mặc chiếc áo khoác da và áo phông đen là trang phục mà cô lựa chọn cho chân dung hiện đại của vua Richard, nhưng bất cứ nơi nào cơ thể của họ chạm vào nhau, cô lại cảm thấy ấm áp. Hoặc có thể hơi ấm là của cô. Sức nóng như lửa đốt cháy da cô qua lớp quần áo.

Mày nhảy cảm như mọi người phụ nữ khác, Katie.

Đẩy sang một bên những suy nghĩ đáng lo ngại, Katie rẽ vào một con hẻm nằm cạnh dãy căn hộ.

“Đây là nơi tôi sống.”

Anh nhảy khỏi xe và tháo mũ bảo hiểm.

“Đừng cười,” Katie nói nhanh. “Người ta có thể nhận ra anh. Hãy vào trong trước. Đi như anh là người bình thường, không phải là một ngôi sao điện ảnh hay một người lính lực lượng đặc biệt đang làm nhiệm vụ. Anh cần phù hợp với hoàn cảnh.”

“Tôi cao 6 feet 2. Phù hợp với hoàn cảnh là điều không dễ dàng.”

Katie trợn tròn mắt khi cô trượt xuống xe, chân cô mềm như sợi dây. “Anh lái xe như một người điên. Tôi đã nghĩ anh đang giết cả hai chúng ta” Cô khóa chiếc xe của mình lại. “Tôi sống trên tầng hai. Đừng nhìn vào bất cứ ai.”

“Tôi đang đội mũ bảo hiểm.”

“Nhưng anh vẫn có thể nhìn bằng mắt mình.” Và đôi mắt màu xanh dữ dội đã quen thuộc với cả thế giới. Hơi xéch và được bao quanh bởi hàng lông mi đậm và dày mà chỉ đơn giản là làm sắc thêm ánh mắt thôi miên, đôi mắt dành cho tội lỗi và cảm dỗ.

Katie cố gắng không nhìn anh. Sẽ dễ dàng tập trung hơn nếu cô không nhìn. “Chỉ là ... cố gắng và trở nên vô hình.” Tiếng bước chân của họ vang vọng khắp cầu thang và một cánh cửa mở hé khi họ đi qua.

“Là cháu à, Katie thân yêu?”

Katie ra hiệu cho Nathaniel đứng lại phía sau. “Là cháu, Vera. Mọi thứ ổn chứ?”

“Cháu về nhà rồi sao?” Cánh cửa mở rộng hơn một chút và một bà lão nhìn qua cặp mắt kính, “Và cùng một chàng trai trẻ hấp dẫn. Nhanh vậy à. Ta nghĩ đó là lý do tại sao nó được gọi là hẹn hò tốc độ.”

“Vera----”

“Ta đã nói với Maggie phòng 22A rằng, nếu bọn đàn ông nào khôn ngoan tất cả chúng sẽ lấy số điện thoại của Katie”

“Vera, cháu không ----”

“Và cháu đã đưa cậu ta thẳng về nhà. Không lộn xộn. Tốt cho cháu. Ta ghen tỵ với những cô gái hiện đại. Thời của ta, bọn ta phải ngồi suốt cả một ngày dài nhàm chán và bọn ta thậm chí còn không được quan hệ tình dục vào cuối ngày.” Vera ngả người về phía trước và liếc nhìn Nathaniel. “Cậu trông như một người đàn ông có thể tự chịu trách nhiệm với bản thân mình. Và cậu có một bờ vai mạnh mẽ. Tôi thích một người đàn ông với đôi vai khỏe mạnh.”

Mũi lòng với sự bối rối và sợ rằng người phụ nữ lớn tuổi có thể nhận ra Nathaniel, Katie nghiêng người về phía trước và ôm lấy người hàng xóm của cô. “Vào nhà đi. Tối nay trời sẽ lạnh lắm và bà đang làm giảm thân nhiệt đấy. Cháu sẽ đến và dùng trà với bà sớm thôi.”

Vera đang nhìn chằm chằm Nathaniel. “Cậu nhìn hơi giống chàng trai trẻ thú vị mà mọi người đang ca ngợi - ngôi sao điện ảnh. Cậu có thể xin được việc khi thân hình cậu mập hơn gấp đôi hay giống hơn. Chúng ta đã có một người trông như Tom Cruise tại Trung tâm giải trí cách đây vài tháng, nhưng anh ta thật đáng thất vọng. Đôi mắt không giống.”

“Vera, chúng cháu phải đi” Katie lùi lại.

“Vâng, tất nhiên cậu giống” Vera nháy mắt hiểu biết. “Cậu có nhiều thứ để làm. Hẹn hò tốc độ. Chỉ cần nhớ, không phải mọi thứ đều cần hoàn thành nhanh chóng.” Bà đóng cửa lại và Katie rút chìa khóa ra khỏi túi của mình, bối rối không biết phải nhìn ở đâu.

Bật đèn, sự bối rối của cô tăng lên khi nhìn thấy tình trạng nơi mình ở. Hình ảnh từ quyển phác thảo của cô đang bày ra trên khắp sàn từ buổi làm việc ban đêm và chén đĩa bẩn vẫn còn đang chất đống trong bồn chờ được rửa sạch.

“Xin lỗi về sự lộn xộn.” Vẫn không nhìn anh, cô đóng cửa lại phía sau họ. “Tôi làm ca sớm tại quán cà phê hôm qua và sau đó chuẩn bị trang phục cho một

tác phẩm mới Thuần phục người đàn bà đánh đá. Tôi không có thời gian để dọn dẹp”.

“Làm việc theo ca ở quán cà phê?”

“Tôi bắt đầu lúc 6 giờ. Chủ yếu là phục vụ cappuccino double-shot cho những người đi đường mệt mỏi. Nhìn xem, cho tôi một phút và tôi sẽ dọn dẹp chỗ này.”

Nathaniel kéo mũ bảo hiểm ra và nhật những bản vẽ gần anh. “Cô không làm việc trên máy tính à?”

“Có, nhưng tôi thích vẽ khi tôi có thể, đặc biệt là trong giai đoạn đầu của bản thiết kế. Rất quan trọng để hiểu những gì trang phục nói về nhân vật.”

“Trang phục này nói là: “Tôi thích tình dục nóng bỏng” Anh quan sát bản vẽ. “Nếu đó là cho Katherine, tôi muốn nói Petruccio dành cho một buổi tối tuyệt vời. Vì vậy, ... cô bị cho rằng đang có một cuộc hẹn hò tốc độ tối nay?”

Katie giật lấy bản vẽ ra khỏi tay anh. “Tôi chỉ đang giữ nó cho một đồng nghiệp” Nàng nhanh chóng thay đổi chủ đề. “Anh có nghĩ ai đó đã theo sau chúng ta không?”

“Tôi nghĩ cô đã xoay sở để bỏ rơi họ. Cô có thể truyền cho nhóm vệ sĩ của tôi vài bài học.” Anh bình tĩnh và thoải mái, gần như chán nản, như thể toàn bộ kế hoạch trốn thoát đã được thiết kế chỉ để cho cô giải trí. Không có dấu hiệu của sự tuyệt vọng anh đã thể hiện tại rạp hát. Thay vào đó, anh đi dạo quanh căn phòng khách nhỏ bé của cô, kiểm tra những bức ảnh, nhật lên quyển sách cô đặt úp mặt xuống, liếc nhìn một chồng tạp chí.

Tạp chí.

Katie đóng băng trong sự kinh hoàng, nhưng đã quá muộn. Anh đã cầm lấy quyển nằm trên cùng. Quyển tạp chí với bức ảnh anh khóa thân từ thắt lưng trở lên như một Alpha Man.

“Tại sao cô có hình của tôi?”

Vì cô là con người. Vì cô là một phụ nữ ...

“Tôi dùng chúng để thiết kế trang phục” Cô mò mẫm một lý do chính đáng. “Tôi phải nghiên cứu những đường nét của anh – quyết định phong cách và màu sắc nào sẽ trông tuyệt nhất cho vai vua Richard.” Ít nhất cô không bị mắc kẹt với những bức hình trên tường.

Anh đặt quyển tạp chí xuống và nhật một bản vẽ của cô lên. “Cô rất giỏi”.

Nhẹ nhõm khi anh bỏ qua phần còn lại của chồng tạp chí và phát hiện ra cô đã sưu tầm biết bao nhiêu hình của anh, Katie đứng cứng nhắc và ngượng ngáp khi Nathaniel nhìn chậm chạp quanh căn hộ một phòng ngủ nhỏ bé chật chội của cô.

“Cách trang trí thật thú vị.” Anh cầm lấy chiếc đệm nhung đỏ trên ghế sofa.

“Đây là nơi nào - hậu cung? Cô đang thử giọng cho vai vợ lẽ của một tù trưởng hay một cái gì đó?”

Katie cảm thấy mình biến thành chiếc bóng cùng màu chiếc đệm. Cô hiếm khi đưa về nhà bất cứ ai mà lóe lên trong suy nghĩ của cô để suy nghĩ nó sẽ xuất hiện thế nào qua con mắt của người khác. “Tôi không nghĩ mình sẽ là vợ lẽ của một tù trưởng.” Cô không có đủ kinh nghiệm để làm vợ lẽ của bất kì ai. “Nơi này là một sự mệt mỏi và thất vọng khi tôi chuyển đến. Tôi đã ném đi vài thứ cố gắng để làm nó ấm cúng hơn” Cô đã dùng năng khiếu sáng tạo của mình để làm cho không gian chật hẹp mời gọi. Để che giấu những mảng ẩm ướt cô đóng đinh những miếng vải vào tường. Tấm thảm xác xơ được bao phủ bởi một tấm thảm lớn màu đỏ sẫm kỳ lạ. Đèn phát ra thứ ánh sáng tinh tế và kéo ánh mắt ra khỏi những vệt mờ thấm nước trên trần nhà. Chiếc sofa đơn đã được để lại bởi những người cư ngụ trước đó và cô chỉ đơn giản phủ lên nó một màu tươi sáng và đồng đệm màu ngọc rằng cô tự làm lại chính mình bằng vải vụn.

Tưởng tượng những gì anh đang suy nghĩ, Katie đỏ mặt. “Không có vẻ như vậy, nhưng thực tế khu vực này không phải là quá tệ miễn là anh ở trong nhà sau 12 giờ đêm. Và nó rẻ - hiện tại tôi đang phải trả vài khoản nợ. Cha tôi qua đời năm ngoái, một điều đủ để đánh gục tất cả, và tôi chỉ phát hiện ra sau khi ông qua đời rằng ông gặp vấn đề với cờ bạc trong hầu hết cuộc đời ông ...”

Một tảng đá lớn nằm ngay cổ họng cô. “Dù sao, ông ấy đã vay tiền bằng cách thế chấp nhà và nếu tôi bỏ lỡ một khoản thanh toán nào, nhà sẽ được thu hồi và mẹ tôi sẽ mất ngôi nhà của bà ấy ... vì vậy tôi đang phải làm việc thật chăm chỉ.”

Anh trông có vẻ hơi kinh ngạc. “Cô luôn kể với người lạ câu chuyện cuộc đời mình à?”

“Nếu họ vẫn còn đứng đủ lâu để nghe nó,” Katie nói khập khiễng. “Xin lỗi. Tôi không định làm anh chán. Tôi chỉ đang cố gắng giải thích lý do tại sao không có nhiều công việc giữ nhà quanh đây.”

Ánh mắt anh vẫn còn nán lại trên cái chén ngũ cốc chưa rửa trong bồn. “Bữa sáng?”

“Bữa tối của hôm qua.” Katie trả lời mà không cần suy nghĩ. “Nếu tôi về nhà muộn tôi có thể không phải bị làm phiền việc nấu ăn nên tôi ăn ngũ cốc. Hay bánh mì nướng. Anh biết sẽ thế nào khi sống một mình” Nhớ ra mình đang nói chuyện với ai, cô nhún vai lúng túng. “Thực tế, chắc là anh không. Nếu anh ở một mình, anh có thể đi đến một nhà hàng năm sao ...” Đào một cái lỗ sâu hơn, cô cảm thấy mình ngày càng đỏ hơn. “Ngoại trừ trường hợp một anh chàng như anh có lẽ không bao giờ ở một mình ... và dù sao, không ai ở Hollywood từng ăn thức ăn có nhiều hydrat cacbon, tôi biết điều đó, vì vậy, ngũ cốc và bánh mì nướng sẽ ---”

“Cô có bao giờ ngừng nói không?” Anh đang nhìn cô bằng đôi mắt xéch quynh rũ khiến phụ nữ trưởng thành không còn chú ý đến hiện tại nữa. Và miệng anh – oh, Chúa ơi, miệng anh...

Katie giữ miệng ngậm lại. Đây là cơ hội của cô để hấp dẫn anh bằng cuộc trò chuyện tế nhị. Ít nhất, cô phải đang nói về một cái gì đó thông minh như phim ảnh, sự nóng lên toàn cầu hay thám hiểm không gian. Thay vào đó cô lại nói về ngũ cốc ăn sáng.

“Xin lỗi. Tôi chỉ là chưa từng có một ngôi sao điện ảnh trong phòng khách của mình. Cảm giác như là ---”

“Cảm thấy thế nào?” Cái cách anh nhìn cô khiến bên trong cô tan chảy. Mắt anh trượt đến miệng cô và Katie cảm thấy máu nện thành thạch qua tĩnh mạch. Là tâm điểm của sự chú ý của anh là điều thú vị, cuồng nhiệt nhất từng xảy ra với cô. Anh đang nhìn cô như thế, như thế ---

Ôi, lạ Chúa, Nathaniel Wolfe sẽ hôn cô.

Tại sao, ồ, tại sao, nếu cô không mắc kẹt vào chế độ ăn uống của mình?

Bị kéo căng bởi nhận thức về giới tính, cô lắc lư về phía anh. Cô nhìn thấy anh hạ thấp đầu về phía cô và sau đó cau mày sắc nét và đột ngột quay đi, bước về phía xa của căn phòng.

Katie đứng như một con ngốc, hoàn toàn đánh mất thăng bằng. Cô đã mong đợi điều gì? Nathaniel Wolfe là một siêu sao. Điều gì trên đời đã làm cô nghĩ rằng anh muốn hôn một người như cô? Rõ ràng cô bị ảo tưởng.

Ảo tưởng và lộn xộn.

Hấp thụ tình trạng của căn hộ mình trong nỗi kinh hoàng, cô thề rằng từ nay cô sẽ có tổ chức hơn với nơi ở của mình. Không còn trốn việc và mất dấu thời gian. Không còn trải những bản vẽ trên sàn nữa. Lợi dụng thực tế anh đã quay lưng lại với mình, cô lén lút khuy gói và bắt đầu nhặt những tờ giấy lên.

Và anh quay lại. Mắt họ gặp nhau và dừng lại.

Những tờ giấy trượt khỏi tay cô. “Tôi đã nói anh là một người giàu có ở Dorchester. Anh có thể nghĩ tôi là một người lộn xộn, nhưng tôi không có bàn và tôi tìm thấy nó dễ dàng hơn khi trải chúng ra để tôi có thể nhìn thấy một loạt các nhân vật.” Nhận ra anh ta chỉ đang nhìn chằm chằm ngây người vào cô, cô ngồi lại trên đôi giày cao gót của mình. “Anh trông thật đáng sợ” cô lầm bầm. “Anh có chắc không muốn nói về nó không? Anh có vẻ khá lúng túng ở nhà hát. Nếu có gì đó làm phiền anh tốt hơn nên tiết lộ nó, thay vì giữ nó.”

Đôi mắt màu xanh nổi tiếng trống rỗng. “Không có gì làm phiền tôi cả.”

Kẻ nói dối. Katie nhớ cách anh nhìn trong nhà hát. “Anh không phải giả vờ với tôi. Khi cha tôi qua đời năm ngoái, tôi đã ngắt đi nếu không phải vì bạn tôi” Cô nhặt những tờ giấy một lần nữa và đứng dậy. “Anh có muốn ý kiến tâm thường của tôi cho hoàn cảnh này không?”

“Cô có ý kiến về hoàn cảnh của tôi?”

“Tôi chỉ cho anh quan điểm của phụ nữ thôi.” Katie ôm bản vẽ vào ngực. “Anh đã đề cập đến Annabelle và Carrie, vì vậy tôi cho là anh đang hẹn hò với

hai người phụ nữ cùng một lúc ...” Cô dừng lại, đợi anh ta phủ nhận cô nhưng anh ta chỉ đơn giản là nhìn chăm chăm vào cô vì vậy cô lưỡng lự. “Điều đó chỉ kết thúc một cách tồi tệ, ngay cả khi anh là một ngôi sao điện ảnh, nhưng rõ ràng tùy anh thôi, và thẳng thắn thì cuộc sống tình yêu của tôi là một thảm họa tôi không mơ đến việc phán xét một cách ngẫu nhiên bất cứ ai khác, nhưng tôi sẽ nói rằng tôi nghĩ rằng đó là một bước đi thật sự nguy hiểm khi có quan hệ với một phụ nữ đã có chồng.”

Một múi cơ nhỏ giật giật ở khóe miệng anh. “Điều gì làm cô nghĩ tôi có quan hệ với một phụ nữ đã kết hôn?”

“Cách anh chạy khỏi sân khấu. Anh trông như thể đã nhìn thấy hồn ma Hamlet và anh nói một điều gì đó như là –” Katie nhăn mũi khi cố gắng nhớ lại. “ ‘Hắn ta ở đây.’ Đúng, chính nó, anh đã nói, ‘Hắn ta ở đây.’ Sau đó, anh đã lảm bảm về việc cần cảnh báo Annabelle và một cái gì đó về Carrie không tìm ra, vì vậy tôi giả định rằng ‘Hắn ta’ mà anh nhắc đến phải là một người chồng ghen tuông và sau đó anh đâm một lỗ vào miếng phong nền” Cô liếc nhìn bàn tay anh. “Điều nhắc tôi, tôi tốt hơn nên lấy cho anh ít đá trước khi nó sung lên.” Đặt những bản vẽ xuống, cô bước đến tủ lạnh và lấy ra một gói nhỏ đậu Hà Lan đông lạnh.

“Cô có một trí tưởng tượng quá tích cực”, anh nói gay gắt. “Khi tôi nói, ‘Hắn ta ở đây’, tôi đang nhắc đến một nhà phê bình sân khấu của một tờ báo – một gã thực sự khó chịu. Tôi đột nhiên nhận ra mình chưa sẵn sàng để diễn. Quay phim cho dự án cuối cùng của tôi đã vượt quá giờ và ngắt ngang thời khóa biểu diễn tập. Chúng tôi chỉ chưa sẵn sàng. Tôi đứng đó và cảm thấy không ổn.”

Nó không có ý nghĩa với Katie. “Tôi đã nhìn thấy anh trong buổi diễn tập. Anh thật không thể tin được. Anh đang cố gắng nói là anh bị nỗi sợ hãi sân khấu tấn công?”

“Hơn cả một cuộc tấn công toàn bộ nghệ thuật. Tôi là một người cầu toàn. Nếu nó không hoàn hảo, tôi sẽ không làm.” Đôi mắt anh là một màu xanh sâu thẳm, mê hoặc và hút cô vào trong, đòi hỏi sự tin tưởng của cô. Giống như đang bị thôi miên.

Katie cảm thấy những nghi ngờ của mình mờ dần.

Nếu anh nói tất cả là về buổi biểu diễn, vậy có thể nó là như vậy. Diễn viên, ca sĩ - tất cả các nghệ sĩ đều như nhau, không phải sao? Tập trung vào bản thân và công việc của họ.

Và sau đó cô nhớ ra người đàn ông này đã giành được những giải thưởng cho kỹ năng diễn xuất của mình.

Và bây giờ anh đang diễn.

Một cái nhìn ép buộc, mê hoặc không có nghĩa là anh đang nói sự thật. Điều đó có nghĩa rằng anh ta muốn cô tin anh ta. Không phải điều tương tự.

Ấn tượng đầu tiên của cô đã đúng. Phản ứng của anh ta tại nhà hát là thật. Dưới vẻ ngoài, sự căng thẳng vẫn còn đó. Và sau đó đã có một cuộc điện thoại – cuộc gọi cô cố gắng không nghe - thừa thốt thông tin nhưng chứa đầy căng thẳng và cấp bách.

Hắn ta quay lại.

Tại sao anh ta nói điều đó về một nhà phê bình sân khấu? Và người nào trong số nhiều phụ nữ của anh ta mà anh ta đang nói đến? Cuộc sống tình cảm của anh ta rõ ràng là một đồng hoàn toàn phức tạp.

Katie nhún vai Hà Lan đóng băng lên tay anh. “Nó trông thực sự đau. Anh có nghĩ anh đã làm gãy cái gì không?”

“Không có gì.” Anh thốt ra vài từ. “Cô còn nghe được gì nữa?”

“Tôi không biết. Đừng bị căng thẳng. Nó không quan trọng.”

“Tin tôi đi, nó quan trọng đây.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi vừa phát hiện ra cô có thể kể cho cả nước Anh.”

“Điều đó không có nghĩa là tôi sẽ nói bất cứ điều gì về anh. Không phải như thể thậm chí tôi biết Annabelle hay Carrie nên nó sẽ không nguy hiểm. Điều duy nhất tôi biết là họ sẽ rất đau khổ khi họ phát hiện ra người kia, nhưng tôi dám khẳng định họ sẽ trừng phạt anh bằng bất cứ cách nào họ thấy xứng đáng. Hôm nọ tôi đã đọc về người phụ nữ này ở Chicago phát hiện ra chồng mình đang hẹn hò với người khác, và cô ta –”

“Cô có bao giờ ngừng nói không?”

Bị đâm xuyên bởi tông giọng chết người của anh, Katie cứng ngắt. “Tôi nói chuyện khi tôi lo lắng và anh làm tôi thực sự lo lắng.”

“Làm thế nào tôi lại làm cô lo lắng?”

“Chỉ bằng việc xuất hiện ở đây” Giọng cô tăng lên. “Thật kỳ lạ khi có một ngôi sao điện ảnh trong phòng khách của tôi. Tôi vẫn đang chờ ai đó la lên, ‘Diễn!’”

Đôi mắt anh trở nên lặng lẽ. “Cô đang tìm công việc diễn xuất?”

Cơ thể cô ấm lên và căn phòng đột nhiên cảm giác chật hẹp một cách nguy hiểm. “Ý tôi chỉ là toàn bộ việc này cảm giác thật kì quái. Anh, ở đây. Tôi đã cảnh báo anh đây không phải là Dorchester.”

“Nếu tôi muốn Dorchester, đó là nơi tôi đã ở.”

Phòng khách của cô dường như co lại bằng nửa kích thước của nó. Cô nhận thức được từng chuyển động của anh – từng cái liếc nhìn và từng thay đổi trên biểu cảm khuôn mặt anh. “Xem này –” cô lùi lại “– tôi biết anh đang tuyệt vọng gọi cho những người phụ nữ của mình, vì vậy tôi sẽ để anh tiếp tục việc đó.”

“Cám ơn.” Có đầy vẻ mỉa mai trong giọng anh mà cô không hiểu và cô quyết định tránh đi. Có một sự bồn chồn ở anh làm cô băn khoăn.

“Tôi sẽ – ” cô vẫy tay một cách mơ hồ “ – trong phòng ngủ nếu anh cần tôi.”
Ồ, thật là âm ỉ, Katie, suy nghĩ trước khi nói chứ.

Một tia mĩa mai lóe sáng đôi mắt màu xanh. “Trong phòng ngủ - sẵn sàng diễn?”

Anh ta thực sự đang tán tỉnh cô?

Không, tất nhiên là không. Cô lại đang ảo tưởng. Không nhìn anh, Katie phóng vào phòng ngủ và đóng cửa lại.

Con sóng ham muốn mạnh mẽ làm anh ngạc nhiên.

Anh đang làm cái khốn kiếp gì vậy, tán tỉnh với một người phụ nữ giữ hình của anh trong nhà của cô ta à?

Nó sẽ mang đến nhiều rắc rối và anh thì đã có quá đủ.

Anh đã được bơm adrenalin kể từ thời điểm anh bước ra khỏi sân khấu và sự căng thẳng là một quả bóng sôi sục bên trong anh. Cuộc sống được xây dựng cẩn thận của anh đã rơi xuống xung quanh anh như một chương trình phá hủy toàn diện. Có những thứ anh cần phải làm và những người mà anh cần nói chuyện.

Vậy tại sao tay anh lại khao khát với tới tay nắm cửa mà không phải là điện thoại?

Tại sao anh bị tóm lấy bởi một thôi thúc không thể giải thích để phá vỡ cánh cửa chết tiệt và đánh mất chính mình trong bộ ngực tuyệt đẹp và nụ cười ngọt ngào của cô?

Nó cũng không có ích gì khi cô cũng muốn anh. Có kinh nghiệm đối phó với những phụ nữ thạo đời hơn.

Katie, anh đọc được cô một cách dễ dàng - thấy thời điểm chính xác con người cô giãn ra và nhận thức về giới tính đã làm tối sầm đôi mắt đáng yêu. Anh cũng thấy cô đã chiến đấu khó khăn thế nào với phản ứng đó.

Nathaniel mỉm cười đau đớn.

Anh hy vọng cô đã thành công hơn anh. Bây giờ, tình dục là điều cuối cùng anh cần.

Tay thọc vào túi quần, anh bước lùi ra xa cửa phòng ngủ của cô, lúng túng chỉ bởi sức mạnh của sự ham muốn đó.

Anh không phải thánh khi xảy ra mối quan hệ với phụ nữ, nhưng anh biết rõ hơn việc quan hệ với một người phụ nữ nhìn anh như thể anh có một tấm vé hạng nhất đến phía cuối cầu vồng.

(Nguyên văn: the end of the rainbow: ý nói những thứ sau khi đã tìm kiếm rất nhiều nhưng vẫn không thể đạt được)

Không có cầu vồng nào trong cuộc sống của anh. Chỉ có mây dông. Khoảng khắc những đám mây dông đang đe dọa một cơn bão như không có thứ gì khác.

Nathaniel lại kiểm tra điện thoại, nhưng không có cuộc trả lời nào từ Annabelle. Không biết cô ấy có mở tin nhắn? Cô ấy lại kẹt trong một đồng lộn

xộn ở nơi nào đó, run rẩy đánh trả lại?

Anh cảm thấy vết găm nhám của tội lỗi, như anh luôn làm khi anh nghĩ đến Annabelle, và điều gì đó sâu sắc hơn, một điều gì đó tồi tệ hơn - một cái gì đó nhào đúc sâu bên trong anh.

Điện thoại lại vào túi, anh tự hỏi tại sao anh vẫn lo lắng cố gắng liên lạc với cô. Không phải như thể họ thân thiết. Không ai trong số anh chị em ruột của Wolfe “thân thiết”. Chủ đề phổ biến duy nhất họ chia sẻ là sự độc lập dữ dội. Một sự miễn cưỡng để liên lạc với bất cứ ai.

Nathaniel bước ngang qua căn hộ và liếc nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng đường phố vắng vẻ ngoài trừ một người phụ nữ cho vay đang trượt trên đường phố băng giá khi bà ta phải chiến đấu chống lại gió lạnh.

Không có những tay săn ảnh. Quý cô Huyền thuyên-với-cặp-ngực-xinh đẹp đã xoay sở đánh lạc chúng.

Anh nhìn chằm chằm ngây người ra ngoài cửa sổ, và cùng lúc cửa phòng ngủ lại mở ra anh đã tự kiểm soát lại chính mình.

Ngay lập tức rõ ràng rằng cô muốn làm mới lớp trang điểm và sau đó lau nó đi, sợ nó sẽ trông như thể cô đang cố gắng rất nhiều. Nathaniel cười một cách không hề đùa cợt. Cô không cần phải cố gắng. Trang điểm hay không trang điểm, miệng cô vẫn là một đường cong hấp dẫn đầy đặn làm một người đàn ông muốn lao vào và ném nó. Kể cả khi nhìn thấy sự hoang dã của cô, mái tóc quăn được buộc lại trong một kiểu tóc đuôi ngựa chân thật không làm mất đi sự hấp dẫn. Tất cả sự cởi mở khác thường và nói năng huyền thuyên đã kích thích anh. Thay vào đó cô làm anh phải chú ý.

Anh tự hỏi cô sẽ nói gì nếu biết anh muốn lôi cô vào phòng ngủ như thế nào. Anh muốn đánh mất chính mình. Anh muốn quên đi đồng lộn xộn gọi là cuộc đời anh.

“Anh có định –” Cô hắng giọng, cẩn thận không nhìn anh. “Anh có định trả lời không?”

Trả lời cái gì?

Chết đuối trong mớ chết tiệt của chính mình, Nathaniel nhận ra điện thoại của anh đang đổ chuông và anh thậm chí không nhận thấy.

Đó là anh trai Sebastian của anh và lần này anh bắt máy, ý thức rằng Katie sẽ nghe từng lời của cuộc nói chuyện. “Vâng, ông ta đã ở đó Rafael chắc phải đưa vé cho ông ta em đã không đề nghị. Tất cả điều chúng ta có thể làm là kiểm soát tình hình.” Khi anh nói chuyện, Katie làm mình bận rộn trong khu vực nhà bếp, tiếng loảng xoảng, cố gắng không nghe. Cô vẫn mặc chiếc skinny jeans của mình và mông cô là một đường cong uyển chuyển đến thẳng từ trí tưởng tượng của một chàng trai hư hỏng. Sâu trong trí tưởng tượng đó, Nathaniel nhận ra anh đã bỏ lỡ một nửa những gì anh trai anh đã nói. “Xin lỗi? ... Không, nó quá

mạo hiểm. Em sẽ rời khỏi đây. Em sẽ giữ liên lạc và anh có số cá nhân của em Điều quan trọng nhất là chúng ta bảo vệ con bé.”

Cái chết tiệt gì đang xảy ra với anh thế? Anh nên tập trung vào việc hạn chế thiệt hại, không phải lên kế hoạch những cách lột bỏ Katie khỏi chiếc quần jeans.

Anh bỏ điện thoại vào túi. “Cô có rượu whisky không?”

Vẫn quay lưng lại với anh, cô xếp chồng một kho chén bát ăn sáng của cả một tuần. “Xin lỗi, không có.” Đôi vai mảnh mai của cô cứng lại và Nathaniel cảm thấy lóe lên một sự kích thích.

“Cô sẽ nhìn tôi chứ?”

“Cách duy nhất tôi có thể cư xử thậm chí là hơi bình thường là nếu tôi không nhìn vào anh. Xin lỗi nếu điều đó có vẻ thô lỗ, nhưng chỉ có cách đó. Tôi không có whisky nhưng tôi có nước, hay –”

Vẫn không nhìn anh, cô kéo mở tủ lạnh. “Sữa?”

“Tôi đã không uống một ly sữa nào kể từ khi ba tuổi.”

“Nó đầy đủ canxi và vitamin D. Tốt cho xương của anh.”

“Rượu tốt cho mức độ căng thẳng của tôi. Đây là gì?” Anh cầm lên một chai rượu vang đỏ đang nằm bên cạnh và đọc nhãn.

Cô liếc nhìn qua vai, chuyển động làm chùm tóc đuôi ngựa đung đưa. “Anh sẽ không thích điều đó đâu. Nó có thể tạo ra 2 vũ nữ thoát y đây.” (It could double as paint stripper: chỗ này mình ko hiểu lắm, chắc là ý Katie nói rượu mạnh đến nỗi uống xong thấy 1 thành 2)

Nathaniel bị cảm dỗ để thú nhận cách anh cảm thấy ngay tại thời điểm anh cần nhắc đến vũ nữ thoát y. “Nó không thể tệ như vậy” Không chờ được yêu cầu, anh với tay qua cô và chộp lấy hai cái ly từ tủ bếp. Mùi hương của cô bao quanh các giác quan và anh cố gắng ngăn lại phản ứng của mình.

Cô đóng cửa tủ lạnh và bước ra xa một cách cẩn thận. “Đừng rót cho tôi.”

Tự hỏi sao tình trạng căng thẳng tình dục vẫn có thể đập mạnh khi hai người không hề nhìn nhau, Nathaniel phớt lờ cô và rót hai ly. “Uống đi. Cả hai chúng tôi đều cần nó.” Anh uống một ngụm lớn và nhắm mắt khi vom miệng của anh bị tấn công bởi những hương vị không bình thường kết hợp với rượu. “Suy nghĩ thứ hai, có lẽ chúng ta không cần nó”.

“Tôi đòi ý. Tôi nghĩ tôi sẽ uống.” Bối rối rõ ràng, cô cầm ly của mình lên và uống.

“Rõ ràng cô không có một khẩu vị sành điệu”.

“Tôi không đủ khả năng để có một khẩu vị sành điệu, ông Wolfe.”

“Phải thế nào cô mới nhìn tôi?”

Vẫn giữ chiếc ly, cô nhìn chằm chằm vào một điểm ngay giữa ngực anh. “Tôi chỉ - Tôi thấy thực sự khó khăn để cư xử bình thường với anh. Xin lỗi, nhưng ... anh không thấy tất cả việc này kì lạ sao?”

“Kì lạ chỗ nào?”

“Vâng, tôi là tôi” Với một nụ cười sâu nảo, cô liếc nhìn chính mình. “Quần jeans có một lỗ thủng, một công việc khiêm tốn, tẻ nhạt. Và anh -, anh biết anh là ai rồi đấy. Hãy chỉ nói rằng tôi cảm thấy cứ như là tôi nên mua vé trước khi tôi được phép nhìn anh. Tôi hợp tác với anh trong những bộ phim. Tôi tiếp tục chờ đợi vài kẻ xấu xa nhảy ra từ phía sau anh với một khẩu súng.”

“Nói đến những kẻ nhảy ra từ phía sau tôi, là những người tình ghen tuông được xây dựng như một đô vật sumo có khả năng bật lên sau đó và muốn đánh tôi thành cục bột? Có lẽ không, khi cô đang hẹn hò tốc độ.”

“Tôi sống một mình. Số người tình ghen tuông - bằng không. Tôi sẽ trải qua một thời kỳ đói. Vâng, rõ ràng là, không phải đói như trong đói kém.” Từ ngữ tuôn ra, không được kiểm soát. “Đói trong một vài hoạt động. Và không phải hoạt động như trong—”

“Vậy nên cô độc thân.” Tại sao anh lại hỏi? Sao anh lại làm cái điều chết tiệt này với chính mình?

“Hoàn toàn độc thân. Không phải là tôi sống độc thân,” cô vội vã thêm vào, rõ ràng lo lắng anh có thể nghĩ cô đang vô tình gợi ý. “Độc thân là tốt. Tôi có thể làm bất cứ điều gì tôi thích mà không cần phải kiểm tra bất cứ ai. Tôi có thể không bị gò bó. Tôi có thể ăn ngũ cốc cho bữa tối và rửa chén vào buổi sáng khi tôi sẵn sàng và cho đến ngày hôm nay không ai biết hay quan tâm, mặc dù—” cô mỉm cười “rõ ràng là từ bây giờ tôi sẽ ngăn nắp hơn để phòng trường hợp một ngôi sao Hollywood sẽ ghé thăm đột xuất. Và, khi độc thân, nếu tôi muốn đi đâu và --- và---à, tôi muốn đi bất cứ đâu hay làm điều gì, tôi làm điều đó. Xin lỗi, lại nói quá nhiều ...” Giọng nói của cô nhạt dần và cô nhún vai lúng túng. “Câu trả lời ngắn gọn cho câu hỏi của anh là vâng, tôi sống một mình. Và giờ tôi đã nói tôi nhận ra rằng thực sự anh là một người hoàn toàn xa lạ và tôi đã mời anh vào nhà tôi. Và đó là lý do tại sao điều này kì lạ. Tôi cảm thấy tôi biết anh bởi vì tôi đã dành một khoảng thời gian dài nhìn chăm chăm vào anh trong những bộ phim. Tôi đã nhìn thấy anh khóa thân, nhưng tôi không hoàn toàn biết anh.”

“Cô đã nhìn thấy tôi khóa thân?” Dây thần kinh sau gáy anh cảm giác như bị kim châm. Đây không phải là cách anh muốn cuộc trò chuyện hướng đến. Anh nên nói chuyện điện thoại, giải quyết cuộc khủng hoảng cá nhân trầm trọng của bản thân, chứ không phải tán tỉnh một cô gái được đóng dấu lãng mạn lên người.

“Anh đã đóng bộ phim indie đó.” Cô nhìn chăm chăm vào cái ly của mình. “Tôi nghĩ tôi đã thấy một - hoặc có thể hai lần ...” Màu sắc trên má cô nói với anh rằng cô đã xem nó ít nhất một trăm lần. “Một chút khi anh mang cô gái xuống bãi biển là một chút của một cảnh ngưỡng mộ khi tôi còn học đại học.”

Nathaniel đấu tranh dũng cảm không thay đổi vẻ mặt và tưởng tượng cô khóa thân. Nó không giúp đỡ gì khi họ đang có một cuộc trò chuyện được bao quanh

bởi những chiếc đệm lụa đỏ và một chiếc sofa màu sẫm mời gọi. Cắn chặt răng, anh xóa đi hình ảnh bất ngờ của anh đang bế cô, ở đó và sau đó, trên chiếc sofa đỏ. “Tôi nghĩ cô nghiên cứu việc thiết kế trang phục. Nói với tôi về những gì cô làm” Nói về một cái gì đó. Bất cứ điều gì. Bất cứ điều gì, ngoại trừ tình dục.

“Thân thể trần truồng có thể là một bộ trang phục” cô nghe có vẻ khó thở “- nếu nó phù hợp với vai diễn. Tất cả điều tôi đang nói là thật kì lạ khi nhìn thấy anh khỏa thân nhưng thật sự không biết rõ anh. Anh có thể - à, tôi chỉ không biết anh, đó là tất cả.”

Kìm lại đề nghị họ nên hiểu nhau hơn. Cuộc sống của anh không có lý do nào cho sự phức tạp nhiều hơn. Nó đã là một mớ hỗn độn và đang tìm cách để trở nên tồi tệ hơn.

“Cô đã làm việc với tôi vài tháng trước nên tôi không phải người lạ và tôi có thể đảm bảo với cô tôi không có bất kỳ thói quen tục tĩu nào”, anh kéo dài giọng một cách nhẹ nhàng. “Đừng nhầm lẫn với những vai tôi đóng. Đó không phải là tôi. Chỉ là tiếng tăm, thời điểm duy nhất tôi muốn cởi quần áo của cô là nếu cô cũng đang cởi quần áo của tôi.” Và ngay bây giờ nghe có vẻ như một ý tưởng hay ho chết tiệt.

“Thành thật mà nói, tôi không phải đang suy nghĩ đến thời điểm anh sẽ cởi quần áo của tôi. Tôi có thể mơ mộng, nhưng tôi không ảo tưởng. Tôi có thể phân biệt giữa thực tế và tưởng tượng, mặc dù --” cô vẫn giữ giọng mình nhẹ nhàng “-- có những khoảnh khắc chắc chắn trên chiếc xe tay ga của tôi khi anh dường như nghĩ rằng anh là Alpha Man. Mọi người có thường xuyên làm điều đó không? Nhầm lẫn anh với những vai anh diễn? Nhầm lẫn giữa tưởng tượng với thực tế?”

“Mọi lúc. Lần tồi tệ nhất là khi tôi đóng vai bác sĩ tâm thần tron Heartsingk. Trong nhiều tháng, nhiều người đã đến với tôi và yêu cầu tôi chẩn đoán chứng phát ban của họ” Họ không còn nói về tình dục nữa, vậy tại sao cơ thể anh vẫn đập rộn ràng. Và tại sao anh không thể ngừng nhìn cô ta? “Tôi vẫn chưa cảm ơn cô cho những gì cô đã làm tối nay.”

“Không có chi.”

Anh đã được bao quanh bởi những người hành xử kỳ quặc - đôi khi họ cười khúc khích, đôi khi họ quá kích động, nhưng Katie là người phụ nữ đầu tiên anh gặp xác định không nhìn anh. Con bực tức bập bùng trong anh. “Thực sự khó khăn khi có một cuộc trò chuyện với đỉnh đầu của cô.”

Cuối cùng, cô nhìn anh. Mắt họ gặp nhau và sự bùng nổ của các giác quan đối với nhau và xảy ra ngay lập tức. “Anh có cảm thấy tốt hơn chút nào không?”

“Tốt hơn?”

“Ồ nhà hát anh đã vô cùng căng thẳng.”

“Bây giờ cô đang ảo tưởng.” Anh thay đổi chủ đề thuận lợi. “Hoặc có lẽ đó là rượu vang. Cô cần uống bao nhiêu ly trước khi nhảy điệu nhảy của bảy tám mạng

che mặt?”

Nụ cười của cô lo lắng. “Hậu cung đã có vẻ hơi đông đúc.”

“Không đông. Cho tôi biết bất cứ lúc nào cô muốn tôi đóng vai tặc trưởng với vai vợ lẽ của cô. Tôi có thể ném cô qua vai tôi và làm cô say mê trên đồng đệm bằng lụa đó.” Và anh đang bị cảm dỗ rất nhiều.

Ai quan tâm nếu cô có hình của anh? Anh còn hơn cả vui lòng để cho cô những điều thực tế.

“Sofa thực sự không thoải mái. Vì những miếng đệm.” Má của cô đỏ như những chiếc đệm.

“Trong trường hợp đó, tôi sẽ chắc chắn rằng tôi là người nằm trên” Không hề suy nghĩ, Nathaniel nâng tay lên và vuốt ve khuôn mặt cô một cách quan tâm. “Cô rất đẹp. Đó là lý do tại sao nữ công tước xứ Gloucester cúi kính trong tháng qua. Cô ta ghét làm việc với những người nhắc cô ta đang già đi” Bàn tay của anh vẫn còn nán lại và nhìn thấy môi cô hé ra khi cô bắt lấy một hơi thở yếu ớt.

Sẽ thật dễ dàng để hôn cô

Dễ dàng ...

“Nên,” cô lùi lại tránh xa anh, chấm dứt sự căng thẳng “-er, kế hoạch của anh là gì tối nay?”

Anh phát hiện ra xu hướng nói mà không suy nghĩ của cô gây cảm giác thích thú một cách kinh ngạc. Trong thế giới của anh, không ai nói mà không suy nghĩ. “Tôi cần nơi nào đó để ở lại.”

“Oh”

“Đó là một ám chỉ của cô để mời tôi.”

“Anh muốn ở lại đây” Giọng cô là một tiếng kêu the thé. “Anh điên à? Anh có thể ở trong dãy phòng tại dịch vụ phòng theo yêu cầu ở Dorchester và đắm mình trong cảnh giàu sang.”

Hoặc anh có thể nằm trên chiếc ghế sofa suy đồi của cô, lắng nghe mưa và tự hỏi liệu cô có khóa thân để ngủ hay không. “Sự riêng tư là thứ xa xỉ. Tôi có thể ngủ trên ghế sofa của cô không?”

Miệng cô mở ra và ngậm lại. “Anh không có hành lý. Không có đồ ngủ hay bất cứ thứ gì.”

Anh xoay sở để nén lại nụ cười. “Tôi không có bộ đồ ngủ nào cả. Vậy nó có nghĩa là được?”

“Tôi - à, nếu đó thực sự là những gì anh muốn.” cô trông yếu ớt, và mặc dù những đám mây đen đang cuốn vào cuộc sống anh, anh vẫn không thể cưỡng lại được việc trêu chọc cô.

“Và nếu tôi thấy lạnh trong đêm?”

Mắt họ gặp nhau. Anh nhìn những giấc mơ đuổi theo trên khuôn mặt cô trước khi cô lắc nhẹ đầu.

“Tôi sẽ đi lấy cho anh vài cái chăn. Anh sẽ không bị lạnh đâu.”

CHƯƠNG 3

Cậu đang chết đuối.

Nước hồ lạnh cóng ngập qua đầu cậu, một chiếc quan tài tối tăm kéo cậu đến với cái chết. Khi cậu mở miệng hét lên, nước tràn vào phổi cậu và điều cuối cùng cậu nhìn thấy là hình ảnh của một người đàn ông bước đi và bỏ mặc cậu đang chết.

Nathaniel thức dậy ướt đẫm mồ hôi và run rẩy. Từng cái xương trong cơ thể anh đau nhức và cơ bắp anh hét lên phản đối với việc bị nhồi nhét ở một tư thế không thể tha thứ cho suốt cả đêm như vậy. Mặc dù có những tấm chăn, anh vẫn thấy cực kỳ lạnh. Đầu anh nhức nhối bởi hậu quả của loại rượu rẻ tiền và thiếu ngủ nhưng anh không quan tâm. Anh chỉ thấy nhẹ nhõm khi thức giấc. Nếu ngủ nghĩa là ác mộng, vậy lần nào anh cũng chọn mất ngủ.

Anh lướt bàn tay qua mặt, vẫn bị túm chặt bởi những hình ảnh của cái hồ. Tầm nhìn trốn phía sau đầu anh, không phai. Bao nhiêu năm anh quay lại nơi ấy – là bấy nhiêu năm anh mơ đến nó. Điều làm anh chán nản khi biết rằng nó vẫn còn lẫn trốn trong những góc ngách của não anh, chờ đợi làm nổ tung cuộc sống. Tất cả mang lại sự trở về của Jacob.

Mẹ kiếp anh ta sao lại quay về chứ?

Và tại sao lại là bây giờ?

Qua kẽ hở giữa những tấm màn cửa, Nathaniel bắt được cái nhìn thoáng qua của buổi sáng tháng hai cực kỳ ẩm ướt. Bầu trời là một màu xám ảm đạm và anh có thể nghe thấy mưa phủ lên cửa sổ. Anh khao khát nghĩ đến chiếc giường lớn và cực kỳ thoải mái trong căn nhà của mình ở California. Anh muốn xây dựng một cuộc sống khác cho bản thân và hạnh phúc luôn nằm ngoài tầm với. Anh đã nghĩ diễn trên sân khấu trực tiếp sẽ là một sự thay đổi thú vị khỏi bong bóng thủy tinh trống rỗng Hollywood. Anh nghĩ ở London anh sẽ an toàn tránh xa quá khứ của mình – anh đã không tính đến việc quá khứ đang quan sát anh từ hàng ghế đầu đêm khai mạc.

Nathaniel nhìn chăm chăm lên trần nhà, hồi tưởng lại thời điểm khi anh bị mắc kẹt trong ánh đèn sân khấu, lộ ra tình trạng rối loạn trên mặt trong khi một khán giả sững sờ nhìn anh trong sự thôi miên.

Rút điện thoại ra khỏi túi áo, anh thấy một tin nhắn từ Annabelle, được gửi trong những giờ tối tăm lạnh lẽo của đêm. Chỉ hai từ.

Em biết.

Nathaniel nhìn chăm chăm vào tin nhắn, tự hỏi cô đang trong tình trạng gì khi gửi nó.

Bị truy đuổi bởi những suy nghĩ riêng của chính mình, bị quấy rầy bởi cảm giác bất lực, anh nhảy ra khỏi ghế sofa và đứng một lúc ngay chính giữa căn phòng khách nhỏ, buộc mình hít thở. Anh chưa bao giờ ở trong một căn phòng mà các bức tường quá gần nhau. Anh bị mắc kẹt với những suy nghĩ của mình cho đồng nghiệp.

Và anh ghét suy nghĩ của bản thân.

Một tiếng hét đến từ bên ngoài và Nathan âm thầm di chuyển đến cửa sổ và nhìn qua khe hở của màn cửa xuống con phố bên dưới.

Những gã nhà báo và các tay chụp hình đã tụ tập đông đúc, ống kính sẵn sàng, một cảm giác phấn khích trong không khí.

Họ đang gọi tên anh.

Nathaniel dựa lưng vào tường, chửi rủa liên tục, tự hỏi tại sao mình lại ngạc nhiên. Đó là một phần của cuộc đời anh, không phải sao? Không một nước nào trên thế giới anh có thể đi bộ xuống phố mà không bị nhận ra. Và luôn luôn có ai đó sẵn sàng bán cho tạp chí lá cải nơi tìm thấy anh.

Anh liếc nhìn về phía cửa phòng ngủ khép kín, miệng anh siết chặt khi anh nhớ cô ta đã nói nhiều biết bao nhiêu tới qua.

“Nathaniel! Katie!”

Nghe tên cô hét lên cùng với tên mình, Nathaniel cảm thấy một tia giận dữ và ném cơ thể mình về phía cánh cửa cô đã đóng lại giữa họ từ đêm qua. Mà phiên gõ cửa, anh sai bước vào phòng. “Dậy đi, Người đẹp ngủ trong rừng. Chúng ta có một đám đông kiểm soát lối ra.”

Cô tỉnh táo ngay lập tức, lộn tóc đen rồi bù đắp xuống bờ vai trần và đôi mắt xanh lục của cô vẫn còn mụ mị với giấc ngủ. “Cái gì? Ai?”

Thật đẹp, Nathaniel nghĩ, bị rối loạn trong giây lát bởi hình ảnh lồi cuồn của một phụ nữ ngái ngủ. Trong một khoảnh khắc, anh nghĩ đến việc cô ngủ khóa thân và anh bắt gặp cái nhìn thoáng qua của sợi dây áo ngực bằng ren qua lọn tóc mềm rơi xuống.

“Nhờ sự bất lực của cô để giữ bí mật, chúng ta có bạn đồng hành.” Bị kẹp chặt bởi một cuộc tấn công dữ dội của sự ham muốn, Nathaniel quay đi và đột ngột va phải khuỷu tay vào tường. Cơn đau bắn vòng qua tay và xuyên qua vai anh. Chỗ ở chật chội làm anh di chuyển khó khăn. Anh nhìn chiếc giường đơn hẹp trong sự hoài nghi. “Cô quan hệ tình dục thế nào trên một chiếc giường hẹp thế này?”

“Ý anh là gì, đám đông kiểm soát lối ra?” Nàng lờ đi câu hỏi của anh. “Anh đang nói gì vậy?”

“Những tay chụp hình.” Ba quyển phác thảo được xếp chồng lên nhau trên giường ngủ của cô. Ở khắp nơi, anh thấy có những bản vẽ của những bộ trang phục quyến rũ và anh chưa bao giờ thấy cô trong bất cứ thứ gì khác ngoài quần jean và áo thun nhàm chán. “Một đám nhỏ các nhà báo sẵn đuổi chúng ta và bây

giờ họ đang khoan vùng địa điểm, chờ đợi để có được một hình ảnh tiết lộ thực sự. Cô trông đặc biệt ngon lành sáng nay, tử quần áo. Nếu cô đứng trước cửa sổ như vậy cô thậm chí còn có thể lên trang đầu.”

“Phóng viên?” Những lời của anh cuối cùng cũng thấm vào cô và cô đứng bật dậy, mắt mở to. “Ồ đây? Sao họ tìm được chúng ta?”

“Ngạc nhiên, phải không? Hoặc có lẽ không ngạc nhiên khi cho rằng cô đã cảnh báo tôi cô nói quá nhiều khi lo lắng. Họ cũng đang la hét tên cô,” anh kéo dài giọng, “vì vậy đừng lãng phí thời gian giả vờ việc cô không biết làm thế nào họ ở đây.”

“Tên của tôi?” Cô bất động và nhìn chăm chăm vào anh, môi cô hé mở khi cô hít vào những nhịp thở không đều.

“Ồ, không---”

“Ồ, có.”

“Tôi không gọi cho báo chí.”

“Vâng, ai đó đã làm, thiên thần, bởi vì họ đang đập mạnh vào cửa khi chúng ta nói chuyện.”

Cô ném chăn ra và anh nhìn thoáng qua đôi chân dài đủ để làm một người đàn ông mất kiểm soát. Kéo mắt mình rời khỏi cơ thể thon thả hoàn hảo, anh bắt gặp chiếc quần lót bằng ren xinh đẹp và sau đó cô mặc vào chiếc áo len màu nâu và quần jeans đã mặc hôm trước. Đồ lót quyến rũ – lựa chọn quần áo tẻ nhạt, Nathaniel lơ đãng nghĩ. Kì lạ.

“Ngừng nhìn tôi đi.” Chỉ bằng một cái búng tay, cô chui đầu qua khỏi chiếc áo len dài tay. “Cho tôi một chút riêng tư.”

“Cũng giống như cô đã cho tôi sự riêng tư?” một cách tàn nhẫn đập tắt ham muốn tình dục của mình, Nathaniel khoan tay và quan sát hành động của cô với cơn giận dữ đầy sát khí. “Tôi cần biết cô đã nói những gì với họ.” Suy nghĩ về những gì phát hiện ra có thể xảy ra với Carrie mỏng manh bắn ra một luồng giận dữ lạnh lẽo đi khắp cơ thể anh.

Anh đã hứa sẽ bảo vệ cô và thay vào đó anh lại đặt cô vào tình huống nguy hiểm.

“Anh nghĩ tôi đã gọi họ?” cô đẩy chân vào đôi giày mềm màu nâu “Anh bị điên à?” “Ngay bây giờ tôi cho là tâm trạng mình cũng không hơn gì tồi tệ.”

“Anh là người đã tóm lấy tôi! Anh là người đã cầu xin tôi đưa anh đến đây và cho anh ở lại suốt đêm.”

“Tôi chưa bao giờ cầu xin một người phụ nữ nào trong cuộc đời mình,” Nathaniel lạnh lùng nói, “và khi tôi hỏi xin sự giúp đỡ của cô ở nhà hát, tôi bị ấn tượng rằng cô là một vật trẻ tuổi hay giúp đỡ và ngọt ngào.” Anh nghiêng đầu và nở một nụ cười chứa đầy sự tự giấu mĩa mai. “Nhưng bây giờ chúng ta đã làm

sáng tỏ toàn bộ những nhận thức sai lầm - chính xác thì cô đã gọi điện cho ai và cô đã nói với họ những gì?”

“Không ai cả! Không có gì cả!” Giọng cô phần nộ và sự sợ hãi trong mắt cô được thay thế bằng sự tức giận.

“Tất cả lỗi này là do anh. Anh đã đặt tôi vào tình huống này.”

“Tình huống có thể tạo ra một món tiền khổng lồ từ việc bán tôi cho báo chí?”

“Tôi đã chạy nửa vòng London đêm qua để cố gắng tránh báo chí. Tại sao tôi phải bận tâm làm điều đó nếu tôi dù sao cũng sẽ gọi cho họ?”

“Nói đi.”

“Anh nghĩ tôi mang anh an toàn trở lại đây đến “hang ổ” của tôi để tôi có thể gọi báo chí, đúng chứ? Anh nghĩ đó là lý do tại sao tôi giúp anh?”

“Nếu đó không phải lý do cô giúp tôi, vậy nói cho tôi nghe tại sao cô lại làm vậy.”

“Thành thật? Tôi không biết. Rõ ràng tôi đã có một khoảnh khắc cực kỳ điên loạn.” Giọng cô chói tai. “Ngay lúc này tôi ước gì mình đã không giúp anh vì tôi chắc chắn không cần điều này trong cuộc sống của mình. Tôi không phải loại người muốn tạo dáng trước máy ảnh! Và tôi không biết tại sao anh vô cùng tin chắc phần xấu xa nhất của tôi. Tại sao tôi lại bán anh?”

“Mọi người lúc nào cũng làm điều đó, thường là họ chụp một bức ảnh của tôi trên điện thoại của họ.”

“Tôi thậm chí còn không có cái camera nào trên điện thoại! Nó bật và tắt và đó là tất cả chức năng.” Bàn tay cô luồn vào tóc, cô thụt xuống trên mép giường. “Tôi không muốn họ in hình tôi. Tôi ghét bị chụp hình.”

Nathaniel hít một hơi dài. “Cô đã nghe được bao nhiêu cuộc nói chuyện điện thoại của tôi? Khi cô trong phòng ngủ, cô đã đứng nghe ở cửa?”

“Anh có ý kiến nào về việc anh thật chướng tai gai mắt không?” Đôi mắt cô rất xanh và rất tức giận. “Tôi không nghe ở cửa. Tôi là một người lịch sự và tôi có sự tôn trọng tối đa cho sự riêng tư của cá nhân.”

“Cô đã ở trong phòng rất lâu. Cô đã làm gì?”

Má cô đỏ bừng. “Tôi nhìn chằm chằm vào gương cảm nhận về kích thích của hạt bụi vì tôi có một Alpha Man trong phòng khách và tôi trông như một cái gì đó bị đẩy lùi lại qua cái hàng rào.” Cô xoa tay trên đầu gối trong một chuyển động bối rối. “Anh muốn biết tôi đã làm gì trong phòng ngủ? Tôi đã ước mình là một người nào khác – một diễn viên – một người mẫu chân dài, xinh đẹp, một người nào đó với xương hông rõ ràng sẽ không bị rút lại để làm vui lòng những thành viên hoàng gia Hollywood.”

Mắt tập trung, Nathaniel nhìn cô trong sự bối rối. “Xương hông rõ ràng?”

“Đúng. Những phụ nữ gầy luôn có xương hông rõ ràng. Tôi đã cố gắng trong nhiều năm để có được xương hông có thể nhìn thấy được nhưng thành thật thì,

tôi thèm quá nhiều thức ăn để bỏ đói bản thân và không thể tự nhiên đi quanh với cái dạ dày cứ sôi ùng ục suốt, và bình thường tôi luôn ổn với thực tế là tôi có hông và mông, nhưng đêm qua tôi cho phép bản thân mình bị đe dọa bởi anh và tôi ghét bản thân mình vì điều đó vì bên dưới khuôn mặt đẹp trai, anh chỉ là một cái tôi trên đôi chân người nghĩ rằng tất cả mọi thứ trên thế giới đều liên quan đến mình –”

“Katie –”

“Tôi không hề lắng nghe cuộc nói chuyện của anh, nhưng trong tương lai nếu anh lo lắng, không gọi điện khi anh có một khán giả, không quan hệ tình cảm với hai phụ nữ cùng lúc và không kéo những người qua đường vô tội vào việc đó.”

Đang cố gắng lờ đi nhịp đập không ngừng trong đầu mình, Nathaniel ấn những ngón tay lên sống mũi, thề rằng sẽ không bao giờ uống rượu rẻ tiền lần nào nữa. “Tôi không quan hệ tình cảm với hai người phụ nữ cùng lúc.” Anh nói với sự nhấn mạnh chết người. “Nghe này—”

“Không, anh nghe! Anh muốn biết lý do tại sao tôi giúp anh tối qua? Đó là vì anh trông tuyệt vọng. Chỉ duy nhất lần này, anh không thờ ơ và châm biếm. Anh không phải đang diễn.”

Run rẩy, cô cọ xát bàn tay lên cánh tay. “Và tôi ghét cái cách báo chí săn lùng anh. Họ đã cắm trại bên ngoài nhà hát kể từ ngày anh đến. Anh thậm chí không thể thở mà không có họ quan sát và thực sự tôi không nghĩ điều đó công bằng. Đó là lý do tại sao tôi giúp anh. Và đưa anh trở lại đây và đột nhiên anh hành động như thể không có gì là sai trái và tôi đang tưởng tượng tất cả mọi thứ và tôi bắt đầu tự hỏi mình đã bị điên hay sao.” Những từ ngữ thoát ra không kiềm chế và Nathaniel nén lại thôi thúc đè cô xuống chiếc giường đơn và biến tất cả những niềm đam mê nồng nhiệt thành một điều gì đó tự nhiên.

“Nếu cô không cảnh báo cho báo chí, vậy ai đã làm?”

“Làm thế nào tôi biết được? Tôi thậm chí không nói chuyện với bất kỳ—” Cô đột nhiên ngừng lại giữa câu nói và cái nhìn kinh hoàng lướt qua khuôn mặt cô, nhanh chóng bị thay thế bởi cảm giác tội lỗi. “Ồ, không ...”

Miệng Nathaniel mím chặt lại. “Vậy cô đã gọi cho ai.”

“Không” Đôi mắt cô lo lắng hướng về anh. “Nhưng ai đó đã gọi tôi.”

“Và cô không thể không tâm sự. Cô là con gái, và những đứa con gái thì không thể không nhiều chuyện với nhau. Đó là việc mà tất cả phụ nữ liên kết mọi thứ. Đàn ông chia sẻ một ly bia. Những đứa con gái chia sẻ bí mật.”

“Không! Tôi không chia sẻ bất cứ điều gì.” Đôi mắt cô mở to với sự hoảng sợ. “Bạn tôi Claire đã gọi khi tôi trong phòng ngủ. Chúng tôi đáng lẽ sẽ có một cuộc hẹn nhanh với nhau và cô ấy muốn biết tôi đang ở đâu. Rõ ràng cả nhà hát đã trong tình trạng báo động vì anh biến mất. Cô ấy hỏi tôi anh có ở đây không nhưng tôi phủ nhận.”

Anh thở dài. “Không phải một kẻ nói dối bẩm sinh, đúng chứ? Tôi cần dạy cho cô vài bài học diễn xuất.”

“Claire sẽ không nói bất cứ điều gì”, cô nói trung thành. “Không thể nào”.

“Đúng, ai đó đã làm.”

“Vâng, nhưng—” Katie sững lại và cau mày. “Nữ công tước xứ Gloucester.”

“Cô nói gì chứ?”

“Claire kể rằng nữ công tước xứ Gloucester đã say sưa với thực tế là anh đã bỏ ra ngoài. Cô ta ở gần đó khi Claire gọi điện nên có thể cô ta đã nghe. Và không phải như thể cô ta thích anh.” Xoa trán, cô lầm bầm hồi hận. “Tôi rất xin lỗi. Tất cả là lỗi của tôi. Tôi không nên mang anh quay lại đây. Tôi thật điên rồ khi nghĩ chúng ta có thể giữ bí mật.”

“Không, lỗi của tôi” Anh nên biết rõ hơn. Nếu anh suy nghĩ, anh sẽ không kéo theo bất kỳ ai khác. Nhưng anh đã không suy nghĩ. Anh đã nhìn thấy Jacob ở hàng ghế đầu và phản ứng lại. “Như cô nói, tôi là người buộc cô phải giúp tôi.”

“Nhưng tôi không nên trả lời điện thoại. Tôi cần phải thuyết phục hơn khi cô ấy hỏi tôi có biết anh ở đâu không. Mặt khác, họ chắc chắn sẽ đoán.” Đôi mắt cô ảm đạm và mệt mỏi. “Đêm qua, tôi và anh là hai người duy nhất mất tích. Các diễn viên biết điều đó. Và bọn nhà báo đã nhìn thấy chúng ta đi cùng nhau. Sẽ không mất nhiều thời gian để họ phát hiện ra tôi là ai và lần theo chúng ta đến địa chỉ này.”

Buộc phải thừa nhận một kịch bản không chỉ là có thể mà là chắc chắn, Nathaniel cố gắng trở nên thực tế. “Họ đang ở đây. Chúng ta phải giải quyết nó. Họ đang cắm trại bên ngoài trước căn hộ và họ biết cô đã qua đêm với tôi.”

“Cái gì? Tôi không qua đêm với anh.”

“Có, cô có.”

“À, có, nhưng không phải theo cách đó. Họ sẽ không nghĩ đến chỉ trong một phút. Ý tôi là, anh, một biểu tượng quyến rũ của thế giới, và tôi - tôi không là gì của thế giới cả.” Không tự nhiên, cô đẩy tóc ra khỏi mắt. “Không ai bình thường sẽ nghĩ anh đã qua đêm với tôi nên đừng lo lắng về điều đó.”

“Cô vô cùng quyến rũ.”

Đôi mắt cô mở to vì sốc và môi cô hé ra. “Anh—anh nghĩ tôi quyến rũ?”

“Đêm qua cả hai chúng ta đã phải chiến đấu để giữ tay không chạm vào nhau.”

“Không! Ý tôi là, tôi - Anh không -” Má cô đỏ bừng. “Anh là Nathaniel Wolfe.”

“Phải làm gì với sự hấp dẫn về tình dục?”

“Àh, bởi vì - bởi vì ...” Cô cười một cách kích động, không thể tin được. “Tôi đã thấy hình của những người phụ nữ anh hẹn hò và họ đang rất thất vọng.”

“Không kém thất vọng. Có lẽ đó là bởi vì họ không ăn sáng”, Nathaniel dài giọng chế giễu. “Và cô chắc chắn đánh giá thấp sự quyến rũ của mình. Báo chí sẽ nhìn cô và giả định chúng ta đang đung đưa từ chòm đèn suốt đêm.” Nhìn vào cái miệng quyến rũ của cô, anh ước gì mình đã không kiên quyết với cái sofa nhấp nhóm này. “Họ sẽ muốn nghe câu chuyện của cô.”

Và cô là một người hay nói, cô sẽ nói về nó. Và đó sẽ là thảm họa.

Cô không biết nhiều, nhưng cô biết đủ để mang cơn ác mộng đến cuộc sống của anh. Thực tế cô đã đưa ra tất cả những kết luận sai lầm là không có sự an ủi nào cho những người hiểu sức mạnh không thể ngăn được của các phương tiện truyền thông.

Anh nghĩ về khoảng thời gian mình đã giữ bí mật. Anh nghĩ về những hậu quả có thể của việc để lộ ra.

Không cách nào anh có thể để Katie ở lại một mình và với sự may mắn của họ. Không cách nào.

Katie nhón chân qua cửa sổ. “Dừng lo lắng đi. Tôi không có câu chuyện nào cả. Ngôi sao điện ảnh ngủ trên Sofa có lỗ thủng. Tôi không thể thấy tựa đề đó sẽ bóp cổ ai.”

“Dừng nhìn ra ngoài cửa sổ.”

Lờ anh đi, cô nhìn lên qua rèm cửa. “Chuyện thần thánh gì thế này.” Dựa sát vào tường, cô nhìn anh trong nỗi kinh hoàng. “Có hàng triệu người trong số họ. Anh thật sự thích thú vậy à?”

“Hình như.”

“Có những điều thực sự quan trọng xảy ra trên thế giới và một nửa báo chí của thế giới ở bên ngoài trên vỉa hè.” Vẫn dán người vào tường, cô có vẻ sợ di chuyển. “Tôi ước gì mình không bao giờ giúp anh. Họ sẽ chụp hình tôi và tất cả mọi người sẽ so sánh.”

“So sánh với ai?”

Cô nhìn chăm chăm vào anh, hơi thở nhanh hơn. “Không có gì ... đây là một mớ hỗn độn ...”

“Chỉ lần này thôi, chúng ta đồng ý.” Nathaniel suy ngẫm sự thật với sự cam chịu chán nản. “Cô là một phụ nữ tương đương với quả bom chưa nổ. Nếu tôi để lại cô ở đây, cô có thể biến mất bất cứ lúc nào.”

Cột sống cô cứng lại. “Nếu anh đang ngụ ý rằng tôi sẽ nói với họ bất cứ điều gì, vậy anh đã sai.”

“Tôi nghĩ rằng chúng ta đã chứng minh là cô nói khi cô lo lắng.”

“Tôi không biết bất cứ điều gì để nói!”

“Cô biết đủ để nói.” Anh mở tủ quần áo của cô và lôi ra một chiếc áo khoác. Màu nâu. Tự hỏi tại sao tất cả mọi thứ trong tủ quần áo của cô là màu tối, anh ném nó về phía cô.

“Mặc vào. Chúng ta sẽ rời khỏi đây”

“Chúng ta sẽ đi?” Bối rối, cô mặc áo khoác vào. “Bị nhìn thấy với anh sẽ mang cho tôi đủ rắc rối đấy. Chúng ta cần phải tách ra.”

“Đáng tiếc là đã quá muộn cho việc đó.”

“Không, không quá muộn. Tất cả những gì anh phải làm là mở cửa trước và đi ra.”

“Katie, họ sẽ hành hạ cô.”

“Tôi sẽ ngậm miệng lại.” Cô bậm môi và vẽ ngón tay ngang qua miệng trong hành động kéo khóa. “Im lặng sẽ là từ của ngày. Trừ khi tôi không nói hết, hiển nhiên.”

Buộc những suy nghĩ về việc giữ miệng cô bận rộn sang một bên, Nathaniel tập trung vào mắt cô. “Một vấn đề đáng quan tâm, thời gian lâu nhất cô hoạt động mà không nói là bao lâu? Không kể khi cô đang ngủ ...”

“Thực ra, tôi nói trong khi ngủ. Nếu tôi thực sự lo lắng về một điều gì đó, tôi nói về nó.”

Nụ cười của cô rõ ràng là đang cam đoan. “Nhưng đừng lo lắng - Tôi sẽ không ngủ với bất kỳ tên phóng viên nào.”

“Và đó là để làm tôi cảm thấy tốt hơn?”

“Tôi chỉ đang nói anh không có gì phải lo lắng. Báo chí không quan tâm đến tôi. Tôi không biết bất cứ điều gì về Annabelle hoặc Carrie. Chúng ta đã dành một buổi tối cùng nhau và anh không nói gì - chỉ là kiểu trừng mắt rất nhiều ở mức Heathcliff xui xẻo. Tôi chưa bao giờ biết một người đàn ông nói ít hơn và tôi biết một vài kiểu trầm lặng trong cuộc đời mình.”

“Thật khó khăn để một người đàn ông xen vào lời cô, Katie, họ quan tâm đến cô” Hăng hái cung cấp bằng chứng của sự thật đó, Nathaniel rút điện thoại từ trong túi ra và truy cập Internet với 1 ngón tay. Theo linh cảm, anh đưa ra một loạt các từ khóa vào các công cụ tìm kiếm và sau đó nghiền chặt hàm khi kết quả hiện lên màn hình. Anh giơ nó lên về phía cô. “Đây là một ví dụ việc họ không quan tâm đến cô. Họ đã có tất cả những thông tin về cô, bao gồm tên, tuổi và tiểu sử hẹn hò internet của cô.”

Cô đứng cứng nhắc, nhìn chăm chăm vào màn hình. “Đó là hình của tôi,” cô thì thầm. “Họ lấy hình tôi ở đâu?”

“Đây là một cái khác ---”

“Chờ đã, họ có nó khi nào?” Giật lấy điện thoại từ tay anh, cô đọc tiêu đề. “Cô nàng là lý do Nathaniel Wolfe rời khỏi sân khấu tối qua? Vâng, tất nhiên tôi không phải lý do. Tôi đã cứu anh! Chúng ta phải nói với họ sự thật! Ra ngoài và nói cho họ biết sự thật.”

Anh không có ý định nói với ai sự thật.

“Báo chí không quan tâm đến sự thật. Điều tốt nhất chúng ta có thể làm là vắng mặt và hy vọng họ đi và sẵn lòng người khác.”

“Nó cũng không tốt cho người khác.”

“Cô muốn họ lập trại bên ngoài căn hộ của cô à? Đặt camera qua thùng thư? Phỏng vấn hàng xóm của cô? Lăn theo dấu vết từng gã bạn trai cô quen?” Điều đó chỉ làm mất của họ ít hơn năm phút!”

Gương mặt cô nhợt nhạt. “Tôi thực sự ghét bị chụp hình. Anh không biết tôi ghét nó nhiều thế nào đâu. Tôi thậm chí không chia sẻ hình trên Facebook.”

Anh cau mày khi nhìn thấy những giọt nước mắt lấp lánh trong mắt cô. Quen với việc dành thời gian cùng nữ diễn viên và người mẫu những người chỉ để mắt đến mẹ mình nếu nó có nghĩa là một bức ảnh công khai, anh thấy khó tin việc cô thành thật. Nhưng không có sự nghi ngờ nào trong sự đau khổ trên khuôn mặt cô.

“Tại sao cô ghét?”

Cô cúi đầu và tập trung vào hàng nút của chiếc áo khoác. “Chỉ vậy thôi. Và tôi không thấy lý do sẽ có bất kỳ ai quan tâm đến cuộc sống tình yêu của tôi.”

“Vì cô đi cùng tôi.” anh nói nhẹ nhàng. “Mọi người thích đọc về những vụ bê bối và bất hạnh của người khác hơn là bữa sáng ngũ cốc của họ.”

“Tôi thì không. Tôi ghét đọc về những điều tồi tệ xảy ra. Tôi thích những câu chuyện hạnh phúc. Chàng trai giải cứu con chó khỏi cái cây – đại loại vậy.”

“Cô không bình thường. Việc này mang lại cho chúng ta rắc rối. Chuẩn bị túi xách và lấy hộ chiếu của mình. Cô sẽ đi cùng tôi.”

“Anh không thể nghiêm túc.”

“Nếu tôi để cô lại đây họ sẽ ăn cô như những con cá mập tấn công thịt sống.”

“Nếu tôi là thịt sống tương tự như trên, vậy nó không phải là một mô tả tăng bốc. Không người phụ nữ nào muốn nghĩ rằng bấp đùi cô ta sẽ cung cấp đủ lương thực cho một con cá mập, chưa kể đến nhiều con.”

“Katie---.” anh nén lại sự bức tức “-- chỉ cần lấy hộ chiếu của cô. Đi đi!”

Cô đứng chôn chân kiên quyết và thẳng vai như thể sẵn sàng để chống lại một đội quân xâm lược. “Tôi sẽ không đi bất cứ nơi nào với anh. Ngoài trừ thực tế là tôi không thể thả lỏng xung quanh anh, tôi có một công việc, bạn bè, gia đình - tôi có một cuộc sống.” Cô ngừng lại khi điện thoại anh reo lên. “Hãy nói cho bất cứ ai cần đón anh ngay bây giờ và giúp anh ra khỏi đây.”

Nathaniel kiểm tra danh tính của người gọi. “Đó là đại diện của tôi. Tôi cần nghe máy. Đừng đi đâu đấy. Tôi sẽ sắp xếp để chúng ta được đón.”

Mất bao lâu trước khi bọn nhà báo lôi ra mối quan hệ với người chị nổi tiếng của cô?

Mất bao lâu trước khi những cuộc so sánh bắt đầu?

Katie tới lui trong phòng ngủ, cố gắng giữ bình tĩnh.

Thành thật thì cô là một phụ nữ trưởng thành, không phải một thiếu niên dễ bị tổn thương. Cô nên vượt qua bây giờ.

Cô là cô. So sánh có thể làm tổn thương cảm xúc của cô, nhưng họ sẽ không thực sự gây tổn hại thân thể cô. Cô chỉ cần sống thật tốt cuộc sống của mình và hy vọng sự ồn ào cuối cùng sẽ lắng xuống. Có lẽ cô có thể mang một túi ngủ đến nhà hát và cắm trại ở đó cho đến khi tất cả qua đi. Những người bảo vệ thực sự tử tế với cô.

Qua cánh cửa mở, cô có thể nghe thấy giọng nói kéo dài tỏ vẻ của Nathaniel khi anh đưa ra một chuỗi những mệnh lệnh qua điện thoại.

Anh thấy cô quỵn rũ.

Bị túm chặt bởi một cơn run rẩy, Katie xoa bàn tay dọc theo cánh tay.

“Nathaniel Wolfe, vị thần màn ảnh và biểu tượng tình dục thế giới.”

Anh ta thực sự thấy cô quỵn rũ? Cô tự thuyết phục bản thân rằng sự ham muốn là tất cả những mơ tưởng về cơ thể mình

“Cô có hộ chiếu của mình chưa?” Anh đang đứng ở ngưỡng cửa, và cách anh nhìn cô bằng đôi mắt xanh hơi xéch đã làm cô không thể nghĩ đến bất cứ điều gì ngoài tình dục.

Tình dục hoang dã, điên cuồng như những động vật – kiểu cô đã đọc qua nhưng chưa bao giờ có kinh nghiệm.

Bối rối một cách nghiêm trọng, Katie quay đi. “Tôi không cần hộ chiếu của tôi. Tôi sẽ đi thẳng đến nhà hát và nhốt mình trong khu quần áo. Họ có bảo vệ ở đó, và---”

“Cô sẽ không quay lại nhà hát.”

“Tất nhiên tôi sẽ quay lại nhà hát. Tôi có công việc để làm.”

“Tôi đã bỏ đi vào đêm khai mạc. Vỡ kịch đã kết thúc.” Anh thông báo tin tức một cách thẳng thắn và cô cảm thấy đầu gối mình lão đảo.

Không phải công việc của cô.

Không.

Cô có một kế hoạch. Cô có một ước mơ.

“Anh đang n-nói rằng tôi đã mất việc?”

“Vâng, và đó là lỗi của tôi”, Nathaniel lầm bầm, “và nếu cô có thể cố gắng không trông như thể tôi vừa giết con vật nuôi yêu thích của cô, tôi sẽ đánh giá cao điều đó vì ngay bây giờ chúng ta phải ra khỏi đây và sẽ không có ích gì khi bị đè nặng bởi tội lỗi và việc buộc tội lẫn nhau.”

“Tôi – tôi thực sự đã mất việc?”

“Đúng”. Anh rít lên qua kẽ răng. “Nhưng tôi sẽ sửa chữa nó.”

“Bằng cách nào? Anh sẽ quay lại sân khấu à?”

“Không.”

“VẬY anh không thể sửa chữa nó.” Những ngụ ý rơi phịch xuống sàn nhà. “Vở kịch này là một phần quan trọng trong kế hoạch nghề nghiệp của tôi. Tôi sẽ nhận được sự chú ý. Đó là nấc đầu tiên của bậc thang ...”

“CÓ những vở kịch khác ---”

“Anh có biết có bao nhiêu người nộp đơn cho công việc đó không? Sự hoảng sợ lái giọng nói của cô thành quăng tấu. “Tám trăm! Và công việc nào cũng vậy. Anh không hề có ý tưởng nó trông như ---”

“Tôi sẽ cho cô truy cập vào sổ địa chỉ của tôi.”

“Tôi không muốn vì những người mà tôi biết.”

“VẬY thì cô thật ngây thơ,” anh nói một cách lạnh lùng, “bởi vì đó là những gì thành công trong kinh doanh nói đến.”

Cố gắng suy nghĩ thật thẳng thắn, Katie lắc đầu. “Ngoài sự thật tôi không có tiền, tôi có một cuộc họp rất quan trọng hôm nay với một nhà thiết kế trang phục. Nó thậm chí còn quan trọng hơn việc tôi đang thất nghiệp.”

Thất nghiệp. Cái từ làm cô muốn thở gấp. Cô không thể nhận trợ cấp thất nghiệp.

Nathaniel thở dài. “Tên cô ta là gì?”

“Meredith Beynon.”

“Chưa bao giờ nghe đến tên cô ta. Cô ta sẽ không làm được gì cho sự nghiệp của cô đâu.”

“Nhưng ---”

“NHỮNG gì cô cần là làm một người học việc cho một trong những nhà thiết kế trang phục hàng đầu. Cô đã nghe nói đến Alicia Brent chưa?”

“Tất nhiên. Mọi người đều biết. Nhưng cô ấy sẽ không nói chuyện với một người như tôi đâu.”

“Cô ấy sẽ nếu tôi nói với cô ấy. Tốt lắm. Đã giải quyết xong. Bây giờ, lấy hộ chiếu của cô. Chúng ta phải ra khỏi đây.”

Đầu Katie quay cuồng. “Anh biết Alicia Brent?”

“Đúng. Và nếu không khả thi với cô ta, thì còn có những người khác.” giọng anh sắc bén.

“Hộ chiếu!”

Bỗng nhiên tương lai cô thật mơ hồ và không rõ ràng một cách khủng khiếp. Một cuộc họp với Alicia Brent sẽ không trả hết những khoản nợ của cô, đúng chứ? Cô cần công việc. “Anh định đi đâu?”

“Khu vực cấm nhà báo. Tôi cần phải nằm yên cho đến lễ Sapphire. Một hòn đảo hoang vắng. Mặt trời, biển và ng ---”

“Tôi sẽ không ngủ với anh.”

Hình ảnh một nụ cười chạm vào miệng anh. “Tôi định nói là nghỉ ngơi riêng tư, nhưng tình dục nghe cũng tốt với tôi. Cô nói khi đang tỉnh táo và cả trong

giấc ngủ. Nó vẫn y như vậy khi quan hệ tình dục.”

CHƯƠNG 4

Chuyện khôn gì mà anh lại mang cô ta theo cùng chứ?

Vào lúc mà điều đó có vẻ như là cách duy nhất để chắc chắn rằng cô không nói với cánh báo chí, nhưng chỉ giờ đây anh mới nhận ra sự hiện diện của cô nghĩa là gì. Anh có một người đồng hành tại lúc anh ít muốn nhất.

Không chỉ là người đồng hành. Anh có Katie - một cô gái tin rằng tất cả sẽ ổn miễn là bạn có ai đó chia sẻ rắc rối với bạn. Một cô gái tin rằng nói sẽ giải quyết mọi thứ.

Gần như chắc chắn là sự trừng phạt vì đã kéo cô vào đồng hỗn loạn này.

Cô đã rất tức giận với anh.

Anh liếc nhìn nét mặt căng thẳng của cô, cẩn thận để không biểu lộ những cảm xúc của chính mình.

“Cô không cần phải trông như thể thế giới của cô đã kết thúc,” anh nghiên rặng. “Đó là một vở kịch tầm thường với những diễn viên hạng hai. Nó quê mùa và nhàm chán.”

“Đó là một bước khác lên những bậc thang.”

“Cầu thang của cô có bao nhiêu bước? Cô có thể muốn suy nghĩ về việc bước được 2 nấc cùng lúc hoặc cô sẽ không bao giờ lên đến đỉnh.”

“Anh luôn mĩa mai về tất cả mọi thứ à?”

“Vở kịch đó sẽ không phát triển sự nghiệp của cô đâu.”

“Tôi thật sự đã có vài ý tưởng ban đầu cho những trang phục. Tên tôi sẽ xuất hiện ở danh sách những người thực hiện vở kịch.”

“Cái danh sách chỉ có vài ba người thấy ấy à. Dù sao, cô sẽ không bao giờ có được công việc đó.”

“Cám ơn. Vậy nên không những anh ngăn tôi đi, mà bây giờ anh còn đang nói với tôi rằng tôi chỉ là một người vô giá trị.” Cô cố ý quay đầu đi và nhìn ra ngoài cửa sổ. “Chỉ vì tôi không làm việc ở Hollywood không có nghĩa tôi không có cảm giác. Tôi nghĩ anh tầm thường một cách không thể tin được.”

“Tầm thường?” Đấu tranh với thôi thúc muốn cười không thể giải thích được, Nathaniel nhìn chằm chằm vào gáy cô. “Tôi đã không nghe từ đó kể từ khi tôi học nội trú.”

“Tôi cá anh là một cơn ác mộng thật sự ở trường nội trú.”

“Tôi có những khoảnh khắc vụt sáng của riêng mình. Và với những thông tin của cô, tôi đã không "tầm thường" hay mĩa mai, tôi trung thực. Họ sẽ không giao công việc cho cô đâu.”

Vai cô hơi cứng nhắc. “Tôi đã nghe thấy anh nói lần đầu. Anh không cần phải lặp lại.”

"Tôi đã thấy sơ đồ trang phục. Những bản vẽ của cô khác biệt với họ."

"Chỉ vì tôi không phải là –" cô quay đầu lại. "Anh nói gì?"

"Bản vẽ của cô khác biệt với họ. Cô có một tài năng tuyệt vời. Và cô đã có thể làm họ sợ hãi. Những bản thảo của cô quá giàu trí tưởng tượng và độc đáo. Họ muốn một cái gì đó "an toàn" và đoán trước được thứ luôn xuất hiện hàng ngàn lần trước đây. Những nhà sản xuất què mùa, nhàm chán không muốn xoay chuyển tình hình." Đánh giá đó đối mặt với sự im lặng dài căng thẳng.

"Anh nghĩ tôi có tài? Anh không phải nói chỉ vì tôi tức giận với anh đây chứ?"

"Tôi nói vì nó là sự thật."

"Oh" Một cái cau mày bối rối giật giật lông mày cô. "Nào, thật tuyệt. Không may khi việc anh ngưỡng mộ công việc của tôi sẽ không trả được tiền hóa đơn của tôi hay giúp tôi leo lên những bậc thang. Không phải tôi hy vọng anh hiểu. Anh sống trong một thế giới của máy bay tư nhân, vệ sĩ và xe limousine. Tôi sống trong một thế giới của nợ nần chồng chất và thất nghiệp."

Cô không biết gì về thế giới của anh.

"Thư giãn, tử quần áo. Tôi sẽ gọi vài cuộc và giúp cô có được công việc ở Hollywood. Nếu không được với Alicia, tôi sẽ gọi Rupert Schneider hoặc Howard Kennington."

Miệng cô há ra và ngậm lại. "Anh biết tất cả những người này?"

"Đúng. Và họ luôn luôn tìm kiếm những tài năng mới. Họ sẽ thích cô."

"A-Anh muốn giới thiệu tôi? Nghiêm túc?" Cô có vẻ choáng váng. "Cám ơn anh. Thật tốt khi biết anh làm điều này, thực sự thì, rất có lương tâm."

"Đừng ban cho tôi những phẩm chất mà tôi không có. Tôi giới thiệu cô vì cô có tài, và vì tôi không thể chịu được người phụ nữ hờn dỗi, đặc biệt là nếu tôi bị mắc kẹt trên một hòn đảo với cô ta."

"Anh nên nghĩ đến điều đó trước khi anh ép tôi đi cùng anh. Có một thứ gọi là quả báo, anh biết đấy. Anh sẽ bị trừng phạt bằng vài cách vì đã làm điều này với tôi."

"Tôi đang bị trừng phạt đây. Tôi sẽ bị mắc kẹt trên hòn đảo với người phụ nữ không thể ngừng nói. Ý tưởng khôn kiếp của một tên đàn ông, tin tôi đi." Mỉm cười, Nathaniel dựa lưng vào ghế và nhắm mắt lại. Ngay lập tức, thực tế đóng lại và suy nghĩ của anh quay về bóng tối. Anh nhìn thấy Jacob ngồi ở hàng ghế đầu. Nhìn thấy đôi mắt đen đang nhìn anh. Hiểu biết. Họ bị buộc chặt với nhau bởi quá khứ. Không gì có thể thay đổi được điều đó.

Nụ cười của anh tắt dần và mắt anh mở to.

Ồ, đúng, anh đang bị trừng phạt.

"Anh ổn chứ?" Đôi mắt màu lục to tròn của Katie đầy lo lắng. "Chỉ là anh đang nắm chặt tay ghế".

Nathaniel thả tay ra và máu chảy trở lại những ngón tay anh. "Tôi là người lo lắng khi đi máy bay."

"Anh đã lái máy bay trong bộ phim cuối cùng của anh. Anh có bằng phi công."

"Chính xác" Anh lôi ra tất cả những kỹ năng chuyên nghiệp để chắc chắn mình không vấp ngã. "Tôi ghét được người khác chở. Tôi muốn là người điều khiển nhưng tôi đã có giấc ngủ tệ hại trên cái ghế sofa lồi lõm của cô và tôi không muốn chúng ta đắm vào một ngọn núi."

Cái nhìn điềm tĩnh của cô nói rằng cô không bị thuyết phục và anh tự nhắc nhở mình Katie để ý nhiều thứ. Anh không thể hạ thấp cảnh giác. Điều luôn thích hợp với anh.

Ngoại trừ đêm qua, trên sân khấu, Nathaniel không thể nhớ được lần cuối cùng anh đã hạ thấp cảnh giác.

"Vây hòn đảo này—" hy vọng những mối liên lạc mới dường như đã cổ vũ cô một chút. "Nó ở đâu? Và làm thế nào anh biết chúng tôi sẽ không bị theo dõi khi chúng ta đến đó?"

"Đó là một hòn đảo nhiệt đới ngoài khơi bờ biển Nam Mỹ. Và lý do tôi biết chúng ta sẽ không bị theo dõi là vì chỉ có 2 người trên đảo."

"Chỉ có chúng ta?" Giọng nói của cô là một tiếng kêu kinh hoàng. "Anh mong tôi sẽ dành hai tuần mà không có ai nói chuyện cùng?"

"Tôi tin rằng có hai loài vẹt được tìm thấy trên đảo. Nếu cô chơi bài, một trong số chúng có thể nói chuyện với cô."

"Anh có thể nghĩ mình buồn cười, nhưng tôi là kiểu người thích có bạn đồng hành. Nếu anh là người duy nhất trên hòn đảo—" mắt cô nheo lại "- vậy tôi sẽ phải nói chuyện với anh."

"Nói suốt. Chỉ đừng mong tôi trả lời." Nathaniel quan sát cô qua màn chắn sẫm màu của hàng mi. "Mặt khác, nếu cô muốn bạn đồng hành, tôi chắc rằng chúng ta có thể tìm thấy vài cách để giết thời gian mà không bao gồm việc trò chuyện."

Anh ta thật kiêu ngạo, hống hách - Katie thở dài. Và quyến rũ một cách mất trí.

Làm thế nào mà anh ta có thể quyến rũ ngay cả khi ngủ? Những sợi tóc đen rớt trên trán mang lại cho anh ta vẻ ngoài ngang tàng, nguy hiểm. Hàng lông mày đen đậm và quai hàm tối màu hoàn toàn nam tính và còn cái miệng đó—

Cô nhanh chóng quay mặt đi, trái tim cô đập thành thịch dưới ngực.

Không, không, không.

Cô sẽ không làm điều đó với chính mình. Không phải một lần nữa. Không tưởng tượng nữa đến những người đàn ông không thể có được. Cô biết mình là ai

và thoải mái với chính mình. Năm phút nhàn rỗi tán tỉnh với một ngôi sao điện ảnh nóng bỏng không thay đổi bất cứ điều gì.

Mờ mắt bởi sự mệt mỏi nhưng hoàn toàn không thể thư giãn đủ để ngủ, Katie nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ nơi hòn đảo nhiệt đới rải khắp đại dương lấp lánh bên dưới.

Một vài sự mệt mỏi đã mất đi khi cô nhìn chăm chăm bên dưới mình. Biển được rải rác những hòn đảo màu xanh lục, mỗi hòn đảo được bao quanh bởi những bãi cát trắng và rạn san hô.

Nước biển màu ngọc lam trong suốt phủ lên những vịnh nhỏ kín đáo. Thiên đường, cô nghĩ, với một nút thắt.

Cô lén nhìn Nathaniel, đang ngủ bên cạnh cô.

Anh là nút thắt.

Những bí mật được anh che giấu là gì? Annabelle và Carrie là ai? Tại sao anh cảm thấy cần phải chôn mình trên một hòn đảo hoang vắng?

Những câu hỏi xoắn lại trong đầu cô cho đến khi kiệt sức hoàn toàn làm cô buồn ngủ. Khi cô tỉnh dậy thì thấy Nathaniel đang nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

Trong một vài giây cô thấy sự đau đớn và khổ não trong đôi mắt anh và sau đó anh nhận ra cô đã thức và nhanh chóng xóa nó đi.

Những gì đã xảy ra trong cuộc sống của anh? Anh đã che giấu những gì? "Chúng ta đã đến à?"

"Chúng ta đang ở Rio de Janeiro. Một chuyến bay ngắn bằng trực thăng để đến đảo Wolfe."

"Đảo này –" cô lấy chiếc túi xách từ dưới chỗ ngồi của mình "– anh nói anh trai anh sở hữu nó?"

"Anh ấy là chủ khách sạn. Rất thuận tiện cho những lúc thế này."

"Wolfe." Katie nhìn anh chăm chăm một lúc, tự hỏi làm thế nào cô có thể không nhận ra sự liên quan. "Sebastian Wolfe là anh trai anh?"

"Đúng vậy."

"Tôi đã nghe nói về anh ta, tất nhiên. Tôi chỉ không nhận ra – anh không bao giờ nói về gia đình mình."

"Và tôi không có ý định bắt đầu."

"Anh không gần gũi với gia đình mình à?"

Một múi cơ rung rung ở khóe miệng anh. "Cô chắc chắn thích sống nguy hiểm."

"Nếu chúng ta bị mắc kẹt với nhau trong hai tuần tới chúng ta phải biết một vài điều về nhau."

Đôi mắt xé rách quyến rũ đang yếu ớt chế nhạo. "Cô cần phải biết rằng tôi nguy hiểm khi tôi đang bị chất vấn."

"Và tôi nguy hiểm khi tôi bị tước đoạt quyền trò chuyện của con người. Tôi không đang chất vấn anh. Tôi chỉ hỏi về gia đình anh. Tôi không thấy có gì sai với điều đó. Tôi chỉ đang lịch sự."

"Hãy lập ra vài nguyên tắc cơ bản, được chứ?" Hàng lông mi dày sậm màu cong xuống che giấu vẻ mặt của anh. "Cô không hỏi tôi những việc cá nhân và tôi sẽ không hỏi cô những việc cá nhân. Thực tế, tại sao chúng ta không chỉ đồng ý quy tắc không nói chuyện trong hai tuần tới? Nó ổn với tôi nếu chúng ta giữ mối quan hệ hoàn toàn bằng cơ thể. Chúng ta có thể giao tiếp thông qua ngôn ngữ hình thể."

Katie chọn lời nó đi. "Anh có thể hỏi tôi bất cứ điều gì anh muốn. Tôi không có bí mật. Và tôi không thể không nói chuyện trong hai tuần. Nói chuyện là cách tôi làm giảm căng thẳng."

Anh nghiêng người về phía cô, đôi mắt xanh của anh là hai khe hẹp, nguy hiểm của khoái lạc đang sôi sục. "Cô muốn biết tôi giảm căng thẳng như thế nào sao, tử quần áo?"

"Không." Bị bẫy trong ánh mắt của anh, cô thấy khó thở. Anh là người đàn ông hiểu rõ ảnh hưởng của mình lên phụ nữ.

Như để xác nhận điều đó, nụ cười của anh chậm chậm và tự tin. "Chắc chứ?"

"Hoàn toàn chắc chắn."

"Nhưng cô đang tò mò." Giọng anh nhẹ nhàng và quyến rũ. "Thừa nhận đi – cô đang tự hỏi sẽ cảm thấy thế nào khi chúng ta cuối cùng cũng dừng lại tất cả sự tự chủ vô lý này và hôn nhau."

"Tôi không có. Nó còn không lướt qua đầu tôi."

"Cô là một kẻ nói dối khủng khiếp".

"Và anh thì kiêu ngạo quá đáng. Và kiêu ngạo thì," cô nói không kịp thở "không bao giờ là một đặc điểm hấp dẫn, ngay cả đối với người đàn ông quyến rũ nhất còn sống." Trái tim cô đập thành thịch và máu ngân nga trong lỗ tai cô.

"Cô nghĩ tôi là người đàn ông quyến rũ nhất còn sống?"

"Tôi đã trích dẫn những cuộc thăm dò ý kiến." Hoàn toàn bối rối., Katie lại nhìn ra ngoài cửa sổ. "Chúng ta đang hạ cánh." Cảm ơn Chúa. Sao anh ta luôn biết phải nói gì và cô thì không bao giờ? Sao anh ta không bao giờ cảm thấy lúng túng?

Anh tháo dây an toàn của mình ra và nghiêng người qua để cởi ra cho cô. "Đi nào. Trực thăng đang chờ."

Điều đầu tiên đánh vào cô khi cô đặt chân lên hòn đảo là nhiệt độ cao và màu sắc. Những cây cọ xanh ngắt đổ bóng lên bờ cát trắng sữa, và một con vẹt thêm vào màu đỏ kỳ lạ khi nó trốn trong những cái cây mọc thành cụm ngay giữa hòn đảo. Mặt trời nóng rực là quả bóng màu da cam và biển là một tấm thảm thần kỳ của màu xanh đá quý lấp lánh.

"Đánh bại London vào tháng Hai." Nathaniel nắm lấy cánh tay cô và kéo cô ra khỏi trục thẳng. "Đến rồi. Ngôi nhà ngọt ngào. Ngoài ra còn được biết đến như một villa thiên đường. Tất cả các phòng ngủ đều mở ra sân thượng và nhìn ra biển. Chọn lấy phòng cô muốn."

Cảm thấy nóng bức và nhộp nháp trong chiếc quần jeans của mình, Katie bước vào nhà và đứng sững lại, choáng váng bởi những gì cô nhìn thấy. "Ồ, đó là --- "

"Đúng. Anh trai tôi có khẩu vị hoàn hảo. Đó là viên ngọc trên vương miện của công ty anh ấy. VIP bằng mọi cách."

Katie nhìn xung quanh cô. Khu vực sinh sống ngoài trời được thiết kế khéo léo để mang lại bóng râm tối đa trong khi tạo ra hầu hết những cảnh quan hấp dẫn. Những thực vật kỳ lạ đung đưa lười biếng trong gió và chiếc ghế sofa màu kem đậm mời gọi sự thư giãn và đam mê. Âm thanh duy nhất là tiếng rì rào của biển khi chạy trên bãi cát. Đó là một thế giới khác. "Ai đủ khả năng ở đây?"

"Chúng ta." Nathaniel thúc cô về phía trước. "Hầu hết không gian sống là ở ngoài trời, rõ ràng, bởi vì khung cảnh. Sân thượng, bể bơi vô tận, những chiếc võng - cô sẽ tìm thấy tất cả mọi thứ mình cần để thư giãn và không làm gì cả. Nếu cô thấy chán khi ngồi không, thì có những môn thể thao dưới nước."

Katie cảm thấy uể oải. "Vậy khi người ta đến đây, họ đặt toàn bộ hòn đảo?"

"Thật sự là như vậy. Họ đến đây vì sự thư thái và yên tĩnh để trải nghiệm những thách thức duy nhất của việc quan hệ tình dục đầy mồ hôi trên một chiếc võng." Nụ cười của anh chậm chạp và quyến rũ. "Cô đã bao giờ thử quan hệ trên một chiếc võng chưa?"

"Không buồn cười chút nào." Cảm giác như thể cô bị rơi vào một cái lò, Katie cởi áo khoác ra. "Có nơi nào tôi có thể mua quần áo không? Lần tới anh bắt cóc ai đó, cảnh báo họ đóng gói quần áo cho thời tiết nóng bức. Tôi đang bị đun sôi đến chết khi mặc quần jean trong nhiệt độ này." Hay có thể không phải là nhiệt. Có thể đó là anh ...

Đôi mắt xanh làm rối loạn đó đang mơ màng. "Nhân viên được chỉ dẫn phải đặt một ít quần áo vào phòng của cô."

Tuyệt. Con ác mộng tồi tệ nhất của cô. Người khác lựa chọn quần áo cho cô.

Nghĩ đến kiểu phụ nữ mà nhân viên mong thấy cùng Nathaniel Wolfe và cảm giác hoàn toàn xấu hổ, tim Katie chìm xuống. Cô thích mặc quần jean và có thể bị say nắng hơn. "Tôi có thể nói với anh là sẽ không có bộ nào vừa đâu."

"Nếu không vừa, cô có thể khóa thân đi quanh đây."

"Vẫn không buồn cười." Nhắc cảm lên, Katie băng qua sân thượng và quay trở lại biệt thự. "Tôi đoán những phòng ngủ nằm lối này?"

"Đó là dãy phòng dành cho chủ. Trừ khi cô muốn chia sẻ nó với tôi, cô nên rẽ trái."

Katie đột ngột rẽ trái khiến cô gần như té ngã.

Cánh cửa đèn dây phòng ngủ khác đang mở và cô trốn vào trong, nhướn mày khi nhìn thấy cánh hoa hồng rắc trên tấm ra trải giường lụa trắng và những ngọn nến chụm lại quanh những chén hoa ướp hương.

Đó là một căn phòng lãng mạn. Căn phòng dành để yêu nhau.

"Cô Katie?" Một người phụ nữ mỉm cười từ từ đi thong thả vào phòng mang theo khăn bông mềm. "Tôi là Rosa, và nếu cô cần thứ gì trong thời gian ở đây, cô chỉ cần yêu cầu."

Katie cau mày, bối rối. "Tôi nghĩ – anh ta nói chúng tôi ở đây một mình."

Rosa cười, khuôn mặt nâu mịn màng của cô bùng lên với vẻ thích thú. "Chúa ơi. Nơi đây có hai mươi nhân viên. Nhưng tất cả chúng tôi sống trên đất liền. Chúng tôi đến đúng giờ để làm bữa sáng và rời đi sau bữa ăn tối. Nên cô sẽ có điều tốt nhất của cả 2 thế giới. Tôi đã sắp xếp ít quần áo cho cô, nhưng nếu chúng không ổn chỉ cần cho tôi biết."

Chúng sẽ chật chội, màu sắc sai lầm và gây khó khăn một cách khó chịu. Nhưng Katie quá lịch sự để phàn nàn. "Tôi chắc chắn chúng sẽ hoàn hảo. Cảm ơn nhiều lắm."

Hoàn hảo hay không, cũng thật nhẹ người để cởi chiếc quần jean của cô ra. Sau khi tắm dưới vòi sen mát mẻ trong một phòng tắm sang trọng với một bên mở ra bãi biển, cô bọc mình trong chiếc khăn bông trắng mềm mại và lang thang vào tủ đồ có thể bước vào. Oh, sống như thế này. Một hàng bikini đầy màu sắc đã được trải ra cho cô và cô nhìn chúng kinh hoàng và với đến chiếc váy mùa hè màu vàng nhạt. Màu vàng là một màu quá đậm đối với cô, nhưng vẫn tốt hơn là ép mình vào bộ bikini đứng trước mặt Nathaniel Wolfe.

Cô trượt người vào bộ váy, nhẹ nhõm khi thấy nó vừa một cách hoàn hảo. Nó rất đẹp – sự thực, thứ sai lầm duy nhất là màu sắc. Nó quá sáng. Và cô không bao giờ mặc quần áo sáng màu. Cô thích hòa lẫn vào không gian xung quanh.

Với một nụ cười ngắn, Katie nhìn vào gương và lắc đầu.

Không có cơ hội lẫn mình trong chiếc váy màu vàng. Trượt chân vào đôi dép xỏ ngón xinh xắn, cô bước trở lại lên sân thượng cảm giác dễ bị thấy như một bông hoa hướng dương trong vườn rau. Nathaniel đã cởi áo và nằm dài không e thẹn trên chiếc ghế màu trắng không mặc gì ngoài chiếc quần bó sát hông để lộ vùng bụng gọn sóng.

"Sẽ rất khó bơi trong chiếc váy đó, tủ quần áo."

Cảm giác ngon miệng như một phần mì ống chưa nấu chín, Katie ngồi ngay ngắn trên ghế phơi nắng cách xa anh. "Tôi sẽ không bơi." Cởi quần áo gần như khóa thân và diễu hành trước mặt một người đàn ông có thực đơn ăn kiêng những người phụ nữ - size 0? Làm ơn đi.

Anh liếc nhìn lên từ điện thoại của mình. "Cô không biết bơi?"

"Tôi có thể bơi nếu tôi muốn. Nhưng tôi không muốn."

"Tại sao không? Bơi là cách duy nhất để làm mát."

Katie trượt khỏi đôi dép. "Thật ra, tôi không nóng." Một nụ cười mỉa mai chạm vào khoe miệng anh. "Cô có vẻ nóng với tôi." Để lại một lời bình luận mờ hồ trôi nổi trong không khí, anh nghiêng người qua và đưa cô một ly nước chanh ướp lạnh. "Có gì không ổn với những bộ bikini Rosa đã mua cho cô à?"

"Không có vấn đề gì cả."

"Vậy tại sao không mặc chúng?" "Từ bỏ việc ủng hộ tính trung thực, Katie nhìn anh trừng trừng. "Vì không bao giờ tôi mặc bikini trước mặt anh!"

"Tại sao không?"

"Đó là một câu hỏi nghiêm túc?" Đánh giá từ vẻ mặt không cảm xúc của anh, cô quyết định đã đến lúc.

"Nathaniel, về cơ bản có hai kiểu phụ nữ - loại có dùng miếng độn và loại không dùng miếng độn. Anh đi chơi với kiểu không dùng miếng độn. Tôi là kiểu dùng miếng độn. Anh chắc chắn chưa bao giờ gặp người như tôi trước đây."

"Loại dùng miếng độn?"

"Tôi được thiết kế với những miếng lót độn thêm," cô lầm bầm, "được xây dựng vì sự thoải mái, không phải tốc độ. Và bây giờ chúng ta có thể vui lòng nói về chuyện khác không?"

"Đó là lý do tại sao cô sẽ không mặc bikini?" Một nụ cười chậm rãi lan trên khuôn mặt anh.

"Vì cô lo lắng về cơ thể của mình?"

"Nói với tôi cũng vô ích thôi, nhưng tôi không muốn dành cả ngày để hóp bụng."

"Vậy thì đừng." Mỉm cười, anh ngả người ra sau tựa trên ghế và nhắm mắt lại. "Phụ nữ có một cái nhìn méo mó về những gì một người đàn ông thấy quyến rũ. Nếu lướt qua bất cứ nơi nào còn lại trên cơ thể cô, tôi chắc rằng cô có vùng bụng rất quyến rũ. Mặc bikini vào, và tôi sẽ đưa ra nhận định của mình."

Cái nhìn chằm chằm của cô trôi dạt đến bờ vai rộng và khuôn ngực rắn chắc của anh. Anh có cơ thể của một người đàn ông sống cuộc sống tự nhiên. "Tôi thích đụn sổng hơn là để anh nhìn thấy bụng tôi."

"Em yêu à, nếu em dành hai tuần trên một hòn đảo nhiệt đới, ăn mặc đầy đủ, vậy em sẽ được đụn sổng". Thực tế việc anh cười nhạo tăng gấp đôi tình trạng căng thẳng của cô.

"Đừng có chế nhạo tôi."

"Dù gì đi nữa, tôi nghĩ cô rất đẹp," anh kéo dài giọng, "nên tất cả những việc thiếu tự tin về bản thân cô là không đúng."

"Nathaniel, tôi đã thấy nữ diễn viên chính của anh trong Alpha Man. Cô ấy là một nữ thần quyến rũ."

"Cô ta là một công chúa hư hỏng với tính cách xấu xa."

Katie nhớ đến những cảnh tình dục có chỉ số octan cao đã giữ chặt toàn bộ khán giả. "Anh dường như không để tâm đến cô ấy quá nhiều trên màn hình. Tôi nhớ rằng phản ứng hóa học giữa 2 người được miêu tả là "siêu bùng nổ".

"Tôi là một diễn viên." Giọng anh bình thản. "Đó là những gì tôi làm."

"Hôn những người phụ nữ đẹp nhất thế giới? Một công việc khó khăn."

"Có thể."

Và bây giờ anh đang diễn. Trong một khoảnh khắc cô không nghĩ người đàn ông đang thờ thần đối diện với cô là Nathaniel Wolfe thật. "Vậy công việc thế nào, chuẩn bị cho một vai diễn như thế? Anh có được huấn luyện thêm cho vai diễn trong Alpha Man?"

"Tôi đã dành hai tháng với Lực lượng đặc biệt."

"Anh chạy xung quanh vùng quê với một cái túi lớn trên lưng?"

"Trong số những thứ khác."

Cô có thể tưởng tượng ra anh, tóc cắt ngắn, đẩy mình đến giới hạn. Nathaniel Wolfe, trai hư. "Lực lượng đặc biệt nào? Mỹ hay Anh?"

"Nếu tôi nói với cô điều đó tôi sẽ phải giết cô." Anh nói với giọng điệu mỉa mai đầy hiểu biết làm cho dạ dày cô cuộn lại. "Chỉ nói rằng đó là lần duy nhất tôi không bị báo chí làm phiền. Những chàng trai kia là những Alpha man đáng tin cậy. Và họ là một đội. Tuyệt hơn bất cứ gia đình nào."

Điều gì đó trong giọng nói của anh làm cô chuyển cái nhìn về phía anh nhưng nét mặt của anh lại không tiết lộ điều gì.

Tuyệt hơn bất kỳ gia đình nào.

Ngoài trừ đề cập ngắn gọn đến anh trai Sebastian của mình, anh đã cấm nói đến chủ đề đó, đúng không nhỉ? "Anh không phải là người duy nhất ở cùng một gia đình phức tạp. Khi bố qua đời, tôi đã phát hiện ra tất cả những khoản nợ cờ bạc của ông – ban đầu tôi đã rất thất vọng. Và giận dữ. Tôi không thể tin ông đã trải qua toàn bộ cuộc sống bí mật này. Tôi vẫn nghĩ đến tất cả những năm tháng mẹ tôi giữ điều ấy cho riêng bà - chúng tôi không có tiền như những đứa trẻ và đã hai lần chúng tôi mất nhà."

Nathaniel nghiêng đầu. "Vậy nên về cơ bản chúng ta đồng ý là những gia đình đó hút lấy mọi thứ."

Katie nghĩ về chị cô. Về cách chị ấy tách mình khỏi gia đình.

"Tôi không nghĩ gia đình hút lấy tất cả." cô kéo mắt rời khỏi miệng anh, sợ hãi khi thấy chính mình đang nghĩ đến tình dục. Lần nữa. "Nhưng thỉnh thoảng chúng lộn xộn. Tôi vẫn nghĩ rằng mọi người nên gắn bó với nhau. Anh ấy lớn tuổi hơn anh à?"

Ánh mắt anh cảnh giác. "Nếu cô không muốn kết thúc trong hồ bơi, cô nên đổi chủ đề."

"Xin lỗi. Tôi không thường nói đến những chủ đề bị cấm. Tôi sẽ cố gắng và nói về thời tiết. Hoặc khu vườn. Nơi này thật sự rất đẹp." Katie nhìn xung quanh và thấy một mạng lưới các cây cọ và tán lá, màu xanh lá bị vỡ ra bởi những vết màu nhiệt đới tươi sáng.

Phát hiện một con tắc kè màu xanh lá cây lớn đang phơi nắng bên hồ bơi, cô thò tay vào trong túi xách để lấy ra quyển vở nháp.

"Cô định vẽ nó à?"

"Tại sao không? Nó trông đáng yêu đấy chứ." bút chì của cô nhảy qua những trang giấy và cô lấy ra một hộp bút chì màu và nghĩ đến những kết hợp màu sắc. "Tôi thích sự pha trộn của màu xanh lá cây nhiệt đới và màu ngọc lam. Những sắc màu tuyệt đẹp với lụa." Cô nheo mắt, tưởng tượng ra nó, xoay những thiết kế trong đầu mình.

"Nếu cô thích màu sắc nhiều như vậy, tại sao cô luôn mặc màu nâu."

Bút chì của cô dừng lại. "Tôi thích màu nâu." Và cô trở nên vô hình khi mặc màu nâu. Katie nắm chặt bút chì trong tay. Chỉ cần cầm nó là đã xoa dịu cô. "Tôi vẫn yêu cảm giác của bút chì. Nó nhắc tôi khi tôi còn là một đứa trẻ. Tôi từng xem tất cả những bộ phim Hollywood và thiết kế lại những trang phục."

Anh khóa tay sau đầu. Những cơ bắp gọn sóng. "Bộ phim yêu thích nhất?"

"Cuốn theo chiều gió." Cô giữ mắt trên bản phác thảo của mình chứ không phải những cơ bắp.

"Những trang phục thần thoại và lãng mạn. Còn anh thì sao? Tôi đoán đó là Alpha Man."

"Tôi không bao giờ xem phim mình đóng." Thả roi cánh tay, anh nghiêng người và nhìn vào bức vẽ. "Tôi thích những bộ phim cũ của Hitchcock. The 39 Steps và Notorious - Cary Grant. Một trong những diễn viên vĩ đại nhất không bao giờ thắng giải Sapphire."

"Có phải có ý nghĩa rất nhiều không? Việc chiến thắng giải Sapphire ấy?"

Câu trả lời của anh là đứng phắt dậy và lặn sâu vào hồ bơi.

Katie đặt bút chì xuống, cảm thấy có lỗi.

Cô không nên hỏi anh những việc cá nhân. Không phải như thể họ quen biết nhau. Họ chỉ là hai người xa lạ bị mắc kẹt cùng nhau bởi những hoàn cảnh không may. Tuy nhiên, sau cảm xúc cô đã chứng kiến ở nhà hát và trong căn hộ của mình, cô cảm thấy như thể cô biết rõ anh.

Cô biết một ít về - Annabelle, Carrie - những mảnh nhỏ của trò xếp hình chẳng có ý nghĩa gì vì không có bức tranh.

Thất vọng, cô quan sát khi anh hạ nhiệt trong hồ bơi. Mồ hôi như kim châm vào lưng cô. Chiếc váy mùa hè cảm giác như một cái áo khoác nhưng không đòi nào cô cởi nó ra.

Trạng thái phản kích ban đầu khi thấy mình trên thiên đường, mờ đi. Đó chỉ là thiên đường nếu bạn có đủ thời gian để nghỉ ngơi. Cô không thể. Nếu cô không nhanh tìm một công việc khác, cô sẽ không có khả năng trả tiền thuê chỗ ở. Sự nghiệp của cô sẽ ngừng lại. Ước mơ của cô sẽ chết.

Và cô chưa được chuẩn bị để từ bỏ ước mơ của mình.

Cùng lúc Nathaniel kéo mình ra khỏi hồ bơi, mức độ căng thẳng của cô đã đạt đến điểm phá vỡ. "Nơi này có kết nối Internet không?"

Anh vói lấy cái khăn tắm và lau khô mặt. "Tại sao?"

"Tôi cần tìm một công việc. Anh nói muốn giới thiệu tôi với những nhà thiết kế trang phục, nhưng tôi không hiểu làm thế nào anh có thể làm điều đó khi chúng ta ở đây. Tôi cần tìm việc làm."

"Chờ đó." Không nói với cô ý định của mình, anh tản bộ vào biệt thự.

Một lúc sau, anh xuất hiện mang theo một thếp giấy dày được buộc lại bằng một sợi thun.

Anh thả nó vào lòng cô. "Đọc đi. Đó là kịch bản cho bộ phim tiếp theo của tôi. Tôi sẽ hoàn tất nguồn tài trợ sớm thôi. Chúng tôi vẫn chưa chọn nhà thiết kế trang phục."

Katie nhìn chằm chằm vào đồng giấy, tìm kiếm ý nghĩa đằng sau hành động đó. Anh cảm thấy tội lỗi? Không, Nathaniel Wolfe không làm điều có lỗi. Vậy tại sao? Chỉ để làm cô im lặng, cô quyết định. Đưa cô một cái gì đó để làm cô bận rộn và anh không phải dành thời gian với cô. "Không thể nào anh muốn đưa nó cho một người như tôi."

"Hãy vẽ vài bản phác thảo và chúng ta sẽ nói chuyện."

Cô vẫn không ngừng kìm nén hi vọng. "Bởi vì lương tâm anh đang cắn rứt và anh cảm thấy có lỗi vì đã làm tôi mất việc?"

"Tôi đã nói với cô rồi, nói đến công việc, tôi không có lương tâm." Không có lấy một tia mỏng manh hối tiếc hay xin lỗi, anh khẳng định suy nghĩ của mình với cô về chủ đề đó. "Tôi chọn người tốt nhất cho công việc. Tôi thích các bản vẽ mà tôi đã thấy trong căn hộ của cô. Câu hỏi là, cô có thể làm lại điều đó với một kịch bản đương đại? Đây không phải là Shakespeare."

Anh thích những bản vẽ của cô, đủ để cho cô một cơ hội? "Anh đang diễn hay ra lệnh vậy?"

"Ra lệnh. Đừng nghĩ về những diễn viên khi cô đọc nó - chỉ nghĩ đến các nhân vật."

"Vậy anh đang từ bỏ việc diễn xuất?" Từ chối bị đe dọa bởi sự im lặng của anh, cô siết chặt các ngón tay trên cái chén giấy trong lòng. "Đó là lý do tại sao anh đồng ý việc diễn kịch trên sân khấu ở London?"

"Cô có bao giờ ngừng hỏi không?"

"Xin lỗi. Tôi không giỏi giữ im lặng. Tôi đang cố gắng tỏ ra lịch sự."

“Chúng ta không phải đang ở một bữa tiệc vườn trong cung điện.” Giọng nói lè nhè nhẹ nhàng của anh lướt qua đầu dây thần kinh cô và Katie nhìn anh.

“Anh không phải người duy nhất thấy tình hình này khó khăn. Anh có thể thân thiện hơn một chút.” Và bốt đe dọa một chút. Bốt nam tính một chút. Bốt một chút ... tất cả mọi thứ.

Nụ cười kéo dài khoe miệng anh chắc chắn là không thân thiện. Nó nguy hiểm. “Thay bikini vào và tôi sẽ cho cô thấy tôi có thể thân thiện như thế nào.”

Anh chỉ đang trêu cô, cô biết điều đó. Anh không thể nghiêm túc được. Một người đàn ông có thể chọn lựa phụ nữ sẽ không bao giờ chọn cô.

Katie nghĩ về cấu trúc xương hoàn hảo của chị gái mình và đôi chân dài miên man. Đứng cạnh Paula, cô không bao giờ cảm thấy bất cứ điều gì, ngoài việc bình thường một cách chán nản và một người đàn ông như Nathaniel Wolfe sẽ không bao giờ quan tâm đến những thứ bình thường.

Những ngón tay cô nắm chặt xung quanh chồng giấy. “Còn bao lâu nữa mới đến bữa tối?”

Nếu anh không có ý định trò chuyện, cô có thể đọc kịch bản.

Nathaniel chờ đợi thiếu kiên nhẫn, những ngón tay gõ nhịp trên bàn. Hai tin nhắn chưa mở trên điện thoại, cả hai đều từ Jacob.

Tính khí và tâm trạng của anh đang sôi sùng sục. Ngay cả ở bên kia thế giới, quá khứ cũng sẽ săn đuổi anh. “Katie nói cô ấy sẽ ở trong phòng bao lâu?”

“Tôi gõ cửa nhưng không có tiếng trả lời. Tôi nghĩ cô ấy có thể đang ngủ. Hai người đã có một chuyến bay dài.” Ben rót rượu ướp lạnh vào ly. “Anh có muốn tôi gọi cô ấy lần nữa không?”

“Tôi sẽ tự gọi cô ấy.” Cần sự xao lãng, Nathaniel để điện thoại trên bàn và sải bước trở lại vào trong biệt thự hướng tới gian phòng khách. Cánh cửa bị đóng. Anh gõ một lần và không nhận được câu trả lời nào nên anh mở cửa và bước vào.

Và chết đứng.

Katie nằm sấp người trên giường, chỉ mặc một chiếc áo ngực ren kiem vải và cái quần cũng vậy, cả hai đều là màu hồng chói. Tai nghe từ chiếc iPod màu hồng tươi của cô kéo từ tai cô và cô nằm với cằm để trên tay, hoàn toàn bị kịch bản thu hút. Đầu cô lắc lư theo điệu nhạc và thỉnh thoảng cô vẽ vài nét phác thảo bên lề.

Đầu Nathaniel trống rỗng. Anh quên mất những tin nhắn đang chờ anh trong điện thoại.

Thay vào đó, anh đứng yên, chết sững bởi đường cong màu kem của mông cô được chiếc quần lót tiết lộ. Anh nhớ lại chiếc áo ngực ren cô đã mặc ngủ. Cách cô ăn mặc đã không gợi ý gì về tình yêu bí mật với những bộ đồ lót quyến rũ. Bên dưới màu nâu nhàm chán, cô đang mặc lụa ren màu hồng chói?

Bị nhân chìm bởi một ngọn lửa thiêu đốt của sự ham muốn, anh cảm thấy mình cứng lại. Bữa tối, anh quyết định, sẽ bị hoãn lại.

Đá cánh cửa đóng lại sau lưng, Nathaniel tản bộ vào phòng ngay khi cô ngược lên và thấy anh ở đó.

Với một tiếng thét kinh hoàng, cô giật tai nghe ra khỏi tai mình và bò ra khỏi giường, làm những trang kịch bản rải rác lên sàn nhà.

“Ra khỏi đây!” Khuôn mặt đỏ ửng của cô tương phản với bộ đồ lót màu hồng, cô túm lấy chiếc váy đã mặc trước đó và ôm chặt nó vào ngực mình, nhưng không phải trước khi Nathaniel được thét đả một màn trưng bày đầy đủ những đường cong hào phóng của cô.

“Chính xác thì, cô chắc chắn không cần phải hóp bụng đâu”, anh lè nhè. “Tôi hoàn toàn tán thành bộ đồ lót.”

“Anh không gõ cửa?”

“Tôi có gõ cửa. Cô đã không nghe thấy.”

“Tôi đang đọc ---”

“Trong bộ đồ lót của mình?”

“Tôi nóng.”

“Bây giờ, chúng ta có thể đồng ý về điều đó.” Nathaniel ném ra một nụ cười tán thành đầy chất nam tính. “Tại sao cô luôn mặc màu nâu bên ngoài khi có thứ màu hồng bằng ren ấy bên dưới?”

Đôi mắt xanh của cô lóe lên cảnh báo. Nếu anh thích sự an toàn anh sẽ rời khỏi phòng, nhưng Nathaniel luôn thích sống nguy hiểm nên anh thông thả bước về phía cô, giật lấy chiếc váy ra khỏi những ngón tay cứng ngắc của cô và ngắm nhìn sự mịn màng hoàn hảo của những đường cong mềm mại của cô. “Cô có một cơ thể tuyệt vời.”

“Ra khỏi đây!”

Anh phát hiện ra đùa với lửa làm anh sao lãng khỏi những điều anh không muốn phải nghĩ đến. “Trong tất cả những bí mật em đã tiết lộ trong 24 giờ qua, điều này chắc chắn là tuyệt nhất.” Anh bắt ngờ ngã nhào lên giường, ghim chặt cánh tay cô khi cô cố gắng lặn tròn.

“Anh đang làm gì?”

“Em nói muốn hiểu rõ tôi hơn. Đây là cách nhanh nhất mà tôi biết.”

Không nghĩ ngợi gì anh hạ môi mình xuống trên miệng cô, bắt giữ đôi môi mềm mại của cô bằng môi anh, giấu đi tiếng rên rỉ vì sốc. Miệng cô mở ra và anh nếm trải vị ngọt ngào và khao khát đậm sâu vào anh, sự bùng nổ của nhu cầu phá hủy anh như một cơn sốt. Nathaniel khóa tay mình vào tóc cô và cướp bóc cái miệng đó, biến những gì đã bắt đầu như một thử nghiệm thành nụ hôn của sức mạnh gợi tình mà cú sốc của nó nổ tung xuyên qua cơ thể anh. Bị hút vào dưới tác động tuyệt đối của phản ứng thể chất nguyên sơ, anh trượt bàn tay

xuống đường cong ngọt ngào của mông cô, mang cô tiếp xúc với lực đẩy khăn cấp của cơn khuấy động của anh. Nhu cầu của anh với cô tuyệt vọng, anh trêu chọc môi dưới của cô bằng răng và lưỡi mình và sau đó hạ thấp miệng xuống ngực cô. Lớp vải ren hồng đóng vai một rào cản giữa họ và anh kéo nó sang một bên bằng những ngón tay thiếu kiên nhẫn và tập trung miệng mình quanh một đỉnh hồng đầy tham vọng và thưởng thức thiên đường.

Anh nghe thấy tiếng thở hổn hển bất ngờ và cảm thấy những ngón tay cô bám sâu vào vai anh. Khi anh lướt qua ngực cô bằng lưỡi và những ngón tay, cô rên rỉ dưới anh, những chuyển động đầy hứng thú của hông cô đang tháo bung cơn cơn cào đói khát bên trong anh.

Nathaniel đánh mất ý thức về thời gian và không gian.

Não anh ngừng hoạt động và anh đáp lại với bản năng động vật nguyên chất.

Trượt bàn tay vào giữa hai chân cô, anh phá vỡ rào cản của chiếc quần lót và khám phá sự mềm mại của cô bằng những ngón tay nhẹ nhàng, táo bạo. Anh cảm thấy cô cứng lại bên dưới anh và sau đó cô đẩy mạnh vào ngực anh.

“Không”

Anh nghe thấy cô qua màn sương tối tăm của nhu cầu nguyên thủy, mãnh liệt.

“Nathaniel, không ---”

Đó là giọng nói biểu lộ, chứ không phải từ ngữ. Điều đó và cơn đau sắc nhọn của móng tay cô trên vai anh.

Ngẩng đầu lên, anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu xanh lá cây với nhu cầu tương tự đã xé toạc anh. Anh cố nói nhưng chỉ một phần trong anh là có vẻ đang hoạt động.

Nathaniel liếm môi, nhận ra rằng anh không chỉ tìm thấy sự xao lãng, mà còn tìm thấy cả sự lãng quên.

Rung rẩy bởi sự thiếu kiểm soát của mình, anh lặn ra khỏi cô. “Xin lỗi,” anh lè nhè. “Hãy đổ lỗi cho miếng mút độn. Nhớ là, tất cả đều phải đúng chỗ.”

Chuyện gì đã xảy ra với anh?

Vẫn chưa giải quyết một cách nghiêm túc, anh ngược nhìn lên mái vòm phủ trên chiếc giường bốn cọc trong những nếp gấp màu kem mềm mại. Lãng mạn, anh nghĩ. Cả căn phòng chết tiệt được thiết kế cho sự lãng mạn và kết thúc có hậu. Và không có một kết thúc nào có hậu trong vòng một triệu dặm gần anh.

Nathaniel đứng dậy và thong thả bước về phía cửa. “Tôi đến để cho cô biết bữa tối sẽ được phục vụ.”

“Nathaniel --”

Phía sau, anh có thể nghe thấy tiếng sột soạt của vải khi cô kéo chiếc váy lên. Anh không quay lại. Vì anh không biết chuyện gì đã xảy ra, anh không thể chắc chắn nó sẽ không xảy ra một lần nữa.

Đặt tay lên tay nắm cửa, anh cười tự giễu. “Tôi sẽ gặp cô trên sân thượng, tử quần áo.”

“Nathaniel, vì Chúa, chờ đã!” Một tiếng ạch nhẹ khi cô đặt chân xuống sàn nhà.

“Anh không thể chỉ - Chúng ta gần như – Chết tiệt, anh có bao giờ nói chuyện về bất cứ điều gì không?”

Không nếu anh có thể tránh. Anh quay lại nhìn cô và sau đó ước gì mình đã không quay lại vì mái tóc cô rối tung, gợi cảm và miệng cô bị thâm nhẹ với những nụ hôn của anh.

“Tôi có phải nói về tất cả mọi thứ không?”

“Không phải tất cả mọi thứ –” cô nhìn bối rối, bực tức “– nhưng anh chỉ ... chúng tôi chỉ--- “

“Nhưng chúng ta chưa.” Nathaniel mở cửa. “Cô đã nói không. Tôi dừng lại. Kết thúc trò chuyện.”

“Không, không phải kết thúc trò chuyện” cô đuổi theo anh. “Tại sao anh lại hôn tôi?”

“Cô nằm bán khỏa thân trong bộ đồ lót khiêu khích trên một cái giường lớn.”

“Vậy nên tiêu chuẩn của anh về việc quan hệ tình dục với ai đó là anh thích đồ lót của họ. Anh chưa bao giờ muốn hiểu một người nào đó à?”

Không, không bao giờ.

Nathaniel lợi dụng cơ hội mở cửa. “Bữa tối”, anh thì thầm, “chắc chắn được phục vụ.”

CHƯƠNG 5

KATIE cảm thấy chóng mặt và choáng váng, như thể đầu cô có thể văng ra bất cứ lúc nào.

Việc đó không giúp nói với cô rằng công việc của anh đã dạy anh làm thế nào tạo ra một nụ hôn nóng bỏng và say đắm và làm thế nào để khiến một người phụ nữ cảm thấy không thể cưỡng lại. Cũng không giúp nhắc nhở bản thân cô việc cô đã nửa khóa thân, mà là hành động khiêu khích đủ cho một người đàn ông cường tráng như Nathaniel Wolfe.

Thực tế, không giúp được gì.

Cô vẫn cảm thấy ... khao khát.

Lén nhìn anh qua những ngọn nến bập bùng thấp sáng bàn ăn tối, cô thấy anh đang nhìn chăm chăm vào một điểm xa xôi, đôi lông mày sậm màu bị nhốt trong cái cau mày ủ ê.

Không ai để ý, Katie nhìn miệng anh. Đã bao nhiêu lần cô nhìn thấy anh trên màn hình lớn và tự hỏi sẽ thế nào nếu được anh hôn?

Bây giờ cô đã có câu trả lời. Cảm giác không thể tin được.

Cô đã phải nhắc nhở bản thân rằng nó không thật. Nếu cô tự lừa dối mình việc anh bị cuốn đi bởi niềm đam mê, vậy cô đang quên đi những giả định của riêng mình. Anh là một diễn viên. Anh có thể diễn bất cứ vai nào anh chọn.

Không thoải mái với sự im lặng kéo dài, cô nói. “Tôi đã đọc vở kịch”

“Vở kịch?” Cái nhìn trống rỗng của anh làm cô nhận ra anh đang sao lãng.

“Vở kịch của anh.”

“Phải.” Mặt anh sáng tỏ. “Nếu cô bị kẹt chặt đủ để đọc khi đang mặc quần lót, có lẽ cô thích điều đó. Có ý tưởng gì à?”

Quyết tâm không để anh thấy nụ hôn của anh đã làm mình bối rối thế nào, Katie tươi cười với Ben khi anh phục vụ rau củ nướng. “Yum. Trông có vẻ ngon, cảm ơn. Anh đang làm hư tôi đấy.”

Ben mỉm cười lại. “Tôi sẽ lãng vãng quanh đây nếu cô cần thứ gì, cô Katie.”

“Không, không cần.” Giọng Nathaniel nhẹ nhàng. “Nếu chúng tôi cần bất cứ thứ gì, chúng tôi sẽ gọi cậu.”

Khi Ben kín đáo rời đi, Katie đảo mắt và cầm lấy nĩa của mình. “Mọi người luôn luôn làm chính xác những gì anh muốn à?”

“Hiển nhiên không phải,” anh thì thầm, “hay ngay bây giờ cô sẽ khóa thân trên chiếc giường đó bên dưới tôi và chúng ta đang tự cho phép mình hưởng thụ vui thích trong một hình thức giao tiếp chắc chắn không yêu cầu trò chuyện.”

“Không có gì sai khi trò chuyện cả.”

“Được thôi. Chúng ta nói chuyện nào. Cho tôi biết tại sao cô luôn mặc màu nâu.”

“Tôi tình cờ thích màu nâu.”

Anh nghiêng người về phía trước, ánh mắt sắc bén một cách bất an. “Tại sao cô không thích chụp ảnh?”

“Không phải ai được sinh ra cũng là một người thích phô trương.”

“Đây là gợi ý –” Anh nói nhẹ nhàng “– khi cô đang nói dối, cô phải nhìn vào mắt một người nào đó và hành động chân thành. Cô, Katie Field, là một kẻ nói dối kinh khủng. Và cô có những bí mật của riêng mình, giống như bất cứ ai khác.” Anh nâng ly lên và hớp một ngụm rượu vang, quan sát cô qua mép ly.

Không phải những bí mật, cô nghĩ. Thiếu tự tin. Nó không giống nhau.

Mắt họ khóa vào nhau và cô cảm thấy tiếng máu chảy rầm rập trong tai mình.

Tuy nhiên anh có những bí mật, điều đó rất rõ ràng. Và cô ngờ rằng chúng là những bí mật đen tối. Những bí mật anh không chia sẻ với bất kì ai.

Điều làm cô ngạc nhiên là cô muốn anh chia sẻ nhiều thế nào.

Cô muốn đề nghị một đôi tai biết lắng nghe nhiều thế nào.

Anh đang nhìn cô bằng đôi mắt kì lạ và đột nhiên việc nói và nghe là điều cuối cùng trong tâm trí cô. Rõ ràng anh đang nghĩ về nụ hôn đó. Và cô cũng vậy.

Mạch đập nhanh nguy hiểm, Katie đặt nĩa xuống. Tìm kiếm một chủ đề an toàn, cô lựa chọn diễn xuất. “Kể cho tôi nghe anh đã chuẩn bị cho vai diễn trong Alpha Man thế nào.”

Cô nửa mong anh từ chối, nhưng anh dựa thoải mái vào ghế và bắt đầu thết đãi cô những câu chuyện về việc đóng phim. Anh dí dỏm và thông minh, quan sát của anh về những diễn viên sắc sảo một cách ranh mãnh khiến cô cười mặc dù cô đã tự hứa với chính mình cô sẽ không gục ngã trước sức quyến rũ của anh.

Anh là một người bạn đồng hành vui tính mà chỉ sau khi chiếc đĩa cuối cùng được dọn đi cô mới nhận ra anh vẫn không tiết lộ bất cứ điều gì cá nhân. Cả buổi tối được dành để nói về người khác.

“Vậy, còn cô thì sao, Quý cô Nói nhiều bé nhỏ.” Anh nghiêng người qua và rót đầy ly rượu của cô. “Cô hoàn thành những trang phục thiết kế thế nào? Vỡ kịch của trường?”

May cho tao một cái gì đó để mặc, Katie.

“Cách trước khi vỡ kịch bắt đầu.” Cô gạt đi giọng nói câu kính của chị mình ra khỏi đầu.

“Tôi luôn luôn thích trang phục. Quần áo. Tôi thường may quần áo cho búp bê của mình. Chúng tôi không có nhiều tiền nên tôi dùng vải vụn và những chiếc nút từ bộ đồ nghề may vá của mẹ. Tôi lượn lờ quanh những cửa hàng tiết kiệm, những chợ trời trong xe - bất cứ thứ gì tôi có thể tìm thấy. Bạn bè của tôi và tôi

từng chơi trò Hollywood.” Sợ mình làm anh chán đến chết, cô ngừng lại và nhấp một ngụm rượu.

“Cô từng chơi trò Hollywood?”

“Chúng tôi giả vờ chúng tôi là một xưởng phim. Martha là giám đốc.” Katie cười toe toét với kí ức. “Cô ấy là người hách dịch. Sau đó là Emily – cô ấy là nữ hoàng phim truyền hình vì vậy cô ấy luôn đóng vai chính. Sally và Jenny đóng bất cứ vai nào Emily không muốn.” Và chị cô, Paula. Tao phải là công chúa. Tao là người đẹp nhất.

“Còn cô?”

“Tôi làm cho mọi người đẹp.” Cô nhún vai đơn giản. “Tất cả những gì tôi đã làm ở trường là vẽ và vẽ. Chúng tôi có một vũ hội ở trường và tôi thiết kế và may váy cho mọi người. Cha mẹ tôi muốn tôi học tiếng Anh ở trường đại học, nhưng tất cả điều tôi quan tâm là thời trang, nghệ thuật, phim ảnh và sân khấu. Đó là tất cả những gì tôi muốn làm và họ đã rất vui vẻ. Bố mẹ anh có vui vẻ khi anh muốn trở thành diễn viên không?”

“Tôi không bao giờ hỏi ý kiến họ.” Gương mặt anh khó hiểu.

“Tôi đã đọc đâu đó rằng anh bỏ nhà đi lúc 16 tuổi và đến Hollywood. Quá trẻ. Cha mẹ tôi sẽ hoàn toàn bối rối nếu tôi đề nghị băng qua Đại Tây Dương ở độ tuổi đó.”

“Tôi có cơ hội. Tôi nắm lấy.”

“Và cha mẹ anh không cố gắng và nói chuyện riêng với anh à? Anh thật may mắn. Tôi lấy bằng ở London và cha mẹ đã luôn lo lắng về những gì sẽ xảy ra với tôi. Không phải là tôi đang phàn nàn,” Katie vội vã nói, “vì lúc cuối cùng anh sẽ biết đó là bởi vì họ quan tâm. Bố mẹ anh rõ ràng là khá lạnh nhạt về việc đó.”

Đôi mắt anh lấp lánh và anh đứng lên. “Chúc ngủ ngon, Katie.”

“Ồ, nhưng tôi – “ Miệng cô há to và đóng lại vì cô đang nói với chính mình.

Nathaniel đã đi.

Katie dành những ngày tiếp theo nghiên ngẫm kịch bản và vẽ vài bản phác thảo.

Cô hầu như không thấy Nathaniel.

Sau đêm đầu tiên, anh đã giữ khoảng cách. Họ ăn cùng nhau và khi anh nói về việc đóng phim anh hành động như mình là một người bạn đồng hành thú vị, nhưng cô nhận thức sâu sắc rằng anh đang diễn. Vai người chủ nhà. Anh không nói gì về chính mình và cuộc trò chuyện của anh đã chuyển thành không khí của sự mỉa mai chán ngắt đặc trưng cho cách nói chuyện của anh. Nỗ lực nhỏ nhất để cô chuyển lời nói của họ thành một cái gì đó nhiều cá nhân hơn được đáp lại bởi một bức tường băng giá không thể xuyên thủng.

Ngày càng cô đơn, Katie bắt đầu trò chuyện với nhân viên. Cô kết bạn với Ben và thậm chí đã đi câu cá với anh ta vào một buổi sáng sớm. Cô dành thời gian với Sylvia và Kylie - người nấu ăn cho họ. Chẳng mấy chốc cô thành người bạn đáng tin của mọi người.

Tất cả mọi người ngoại trừ Nathaniel.

“Hôm nay cô đã nói chuyện với Ben quá lâu nên anh ta không thể làm xong việc của mình,” Nathaniel dài giọng vào một buổi tối khi họ dùng bữa ăn ngon lành.

Katie đặt nĩa xuống, cố gắng để không cảm thấy bị tổn thương.

“Chúng tôi đã trò chuyện. Anh có biết anh ấy chỉ gặp bạn gái của mình một lần một tuần không?”

“Chàng trai may mắn.” Nathaniel nén lại một cái ngáp. “Anh ta được quan hệ và không phần còn lại nào của mớ hỗn độn phải đi kèm với một mối quan hệ.”

“Có phải anh lúc nào cũng mĩa mai về tất cả mọi thứ không?”

“Ai nói tôi đang mĩa mai?”

Katie nghĩ về tiếng tăm xấu xa của anh với phụ nữ. “Anh đã bao giờ yêu chưa?”

Anh ngửa đầu và cười, thực sự thích thú. “Đó là một câu hỏi thẳng thắn từ xứ sở Katie nơi bầu trời có màu xanh và mặt trời luôn tỏa sáng.”

Tức giận, cô nhanh chóng đứng lên, va vào ghế khi đang nói. “Thực tế, bầu trời không phải màu xanh ở xứ sở Katie. Tôi đã chia sẻ mọi vấn đề của mình. Cuộc sống của tôi xốc nảy trong đó, giống như của bất cứ ai. Bây giờ tôi đã mất việc, nhờ anh, và không cách nào ngân hàng sẽ cho tôi vay một khoản nợ khác khi tôi không có việc làm. Không phải tôi mong một người như anh hiểu.”

“Vậy nếu trời đang mưa ở xứ sở Katie ,” anh nói nhẹ nhàng, “tại sao lúc nào cô cũng cực kỳ vui vẻ vậy?”

Katie chọn một cái ghế và từ từ ngồi xuống. “Tôi không biết.” Cô cắn môi. “Tôi cho rằng tôi thích hạnh phúc hơn là đau khổ. Trong những năm qua, tôi đã học được điều gì làm mình vui vẻ.”

“Trò chuyện?”

“Vâng—”, cô đỏ mặt “—tôi thích mọi người. Tôi thấy mọi người thú vị và nói chung là rất ấm áp và thân thiện. Mọi quan hệ con người là điều làm cho cuộc sống OK khi mọi thứ khó khăn.”

“Thật à? Nói chung tôi thấy nó theo cách khác..” Cái miệng quynh rũ của anh cong lên.

“Con người là thứ làm cuộc sống khó khăn khi mọi thứ đang OK. Tôi đoán nhu cầu nói chuyện và kết bạn của cô là lý do cô đang làm xao lãng tất cả nhân viên.”

“Tôi không làm xao lãng họ.”

“Em yêu, em không có mặt chính thức trong bảng lương.”

“Tôi rất muốn có mặt trong bảng lương! Ít nhất tôi sẽ kiếm được một ít tiền. Và tốt hơn việc cô đơn cạnh bể bơi.”

“Cô đơn?” cặp lông mày đen nhướng lên trong vẻ ngạc nhiên hoài nghi. “Làm thế nào cô cô đơn được? Cô đang ở thiên đường.”

“Đó chỉ là thiên đường nếu anh có ai đó chia sẻ cùng. Phát hiện một con chim tuyệt đẹp để làm gì nếu anh không có ai để cùng vui vẻ.” Katie chọc chọc vào thức ăn. “Hôm nay tôi đã bị giáng xuống trò chuyện với một con thần lẩn.”

“Tôi đã thấy một con nằm bất tỉnh trên đường,” anh lè nhè, vô cảm. “Bây giờ tôi đã biết tại sao. Nó bị Katie hóa.”

“Anh nghĩ điều đó buồn cười, nhưng tôi tình cờ thích nói chuyện với mọi người.”

“Tôi không có ý kiến gì về việc cô cô đơn. Tôi nghĩ cô đang làm với việc với kịch bản của tôi.”

“Có, nhưng tôi làm việc tốt hơn khi có mọi người xung quanh mình. Nếu không khả năng sáng tạo của tôi hoàn toàn bị dập tắt.”

“Cô có thể nói chuyện với tôi.”

“Anh hầu như không bao giờ ở quanh đây. Anh tránh tất cả các cuộc trò chuyện. Anh không vui vẻ.”

Anh mỉm cười chậm chạp, nguy hiểm. “Bất cứ lúc nào cô muốn tôi chứng minh mình có thể vui thế nào, chỉ cần cho tôi biết.”

“Ý tôi không phải là loại niềm vui đó.” Trái tim cô phi nước đại với một tốc độ điên cuồng. “Ý tôi là loại niềm vui anh có thể có chỉ khi nói chuyện với ai đó –” Cô ngừng lại khi điện thoại của anh reo. “Anh không bắt máy à?”

“Không.” Anh nghiêng người về phía cô, hàng lông mi dày không thể tin được che đi đôi mắt tuyệt đẹp. “Có nhiều cách vui hơn mà không phải nói chuyện với ai đó.”

Tại sao anh phớt lờ điện thoại?

“Dừng trò chơi lại đi.” Katie chùi lòng bàn tay ẩm ướt lên chiếc quần sọc của mình. “Nếu chúng ta quan hệ tình dục, anh thực sự sẽ làm đau tôi.”

“Tôi hứa sẽ kiềm chế xu hướng người thượng cổ của mình và vô cùng nhẹ nhàng.”

Miệng cô khô khốc và gò má đỏ bừng. “Ý tôi không phải là như vậy.”

“Tôi biết ý cô là gì.” Anh tựa lưng vào ghế. “Nathaniel tồi tệ, nguy hiểm sẽ mang đồng bão đến xứ sở Katie. Nó có thể kết thúc bằng một trận lụt nghiêm trọng.”

“Anh đang mỉa mai tôi, như thường lệ, nhưng tôi lạc quan hơn với một kẻ hay hoài nghi như anh.”

Điện thoại của anh lại bắt đầu đổ chuông, nhưng anh tiếp tục phớt lờ và đứng dậy. “Tôi xin lỗi vì đã không chú ý đến cô.” Anh chìa tay ra. “Tôi xin lỗi tôi đang có tâm trạng tồi tệ. Hãy đi bộ trên bãi biển nào. Cô sẽ không gọi là sống cho đến khi nhìn thấy hoàng hôn trên đảo Wolfe.”

Cái nhìn của cô đung đưa trên điện thoại, bị bỏ lại trên bàn. “Anh không nghĩ rằng mình nên xem ai đang gọi à? Có thể quan trọng.”

Những ngón tay anh phủ lên tay cô, ấm áp và mạnh mẽ. “Không quan trọng bằng việc đi ngắm hoàng hôn.”

“Tôi rất muốn ngắm hoàng hôn, nhưng ...” Với cái liếc nhìn cuối cùng vào chiếc điện thoại, cô theo anh xuống bãi cát trắng mềm mại uốn cong bên dưới biệt thự, tự nhủ đó không phải việc của cô nếu anh lờ đi cuộc gọi. Thường thức bãi biển, cô cúi xuống để nhặt lên một vỏ sò. “Tôi chưa bao giờ tưởng tượng rằng có bất cứ nơi nào bình dị như nơi này tồn tại. Anh có thường xuyên đến đây không?”

“Bất cứ khi nào tôi cần sự riêng tư.”

Katie nắm ngón chân vào cát, yêu sự ấm áp và mềm mại. “Thật may mắn khi anh trai anh sở hữu nó. Đây là một nơi tuyệt vời cho những buổi họp mặt gia đình.”

“Khi tôi đến đây, đó là vì sự vắng vẻ.”

Vậy anh không đến đây với gia đình. Quyết định rằng mình nên ngậm miệng vì chủ đề đó, Katie đi trong im lặng, mím chặt môi bất cứ khi nào cô bị thôi thúc nói.

Khi họ đến những tảng đá lớn bảo vệ bãi biển kế tiếp, anh đưa tay ra giúp cô. “Cảnh đẹp nhất trên đảo là ở đây.” Anh nhảy qua tảng đá cuối cùng với vẻ uyển chuyển khỏe mạnh và đứng đó, mạnh mẽ và rắn rỏi, nhìn chăm chăm ra biển. “Đây là vịnh Turtle.”

“Thật đẹp.” Ném túi xách lên cát, Katie ngồi và tựa cằm trên đầu gối. “Tiện thể, tôi đã vẽ một vài phác thảo sơ bộ cho kịch bản của anh. Chỉ là vài ý tưởng. Có thể hoàn toàn sai lầm và không phải những gì anh đang tưởng tượng.”

“Cô có đem theo không?”

Cô thò tay vào túi xách và rút tập bản thảo ra, đột nhiên hồi hộp. “Chúng chỉ là ý tưởng.”

Anh ngồi xuống cạnh cô và cầm tập giấy phác thảo. Im lặng, anh lật từng trang.

“Màu nâu?”

“Vâng, bởi vì trong cảnh này cô ấy không chắc chắn với bản thân. Cô ấy không muốn nổi bật. Sau đó –” Katie nghiêng người qua và lật sang một trang khác ‘–ở đây, cô ấy sẽ mặc táo bạo hơn, màu sắc rực rỡ hơn và tất cả mọi thứ

được may riêng vì cô ấy sẽ không trốn đằng sau quần áo nữa.” Đột nhiên cô nhận ra mình đã làm gì và cô cảm thấy một tia xấu hổ.

Cô đã làm cho nó riêng mình. “Nếu anh không nghĩ đó là một ý tưởng tốt, tôi có thể –”

“Tôi nghĩ đó là một ý tưởng tuyệt vời. Tôi chưa từng nghĩ đến việc tạo ra nó như thế. Cô đã thể hiện nhân vật cô ta thông qua trang phục.” Nathaniel nghiên cứu những bản vẽ một cách cẩn thận. Nếu anh phát hiện ra bất kỳ sự tương đồng nào, anh đã không bình luận gì. “Chúng độc đáo. Khéo léo.”

“Anh thực sự thích chúng?”

“Đúng. Cô có thể thể hiện thành sơ đồ trang phục không?”

“Anh có chiếc máy tính nào để tôi có thể sử dụng không?”

“Cô không thể làm điều đó theo cách cũ với bút và giấy à?”

“Có, nhưng sẽ trông không chuyên nghiệp và anh sẽ không thể gửi email cho bất cứ ai anh cần gửi email đến.”

“Lý do tốt. Tôi sẽ sắp xếp một cái gì đó cho cô.” Anh đứng dậy và đưa tay ra. “Mặt trời đang lặn. Nếu cô muốn lãng mạn, đây là điều gần nhất cô sẽ nhận được.”

Cô không muốn lãng mạn? Ít nhất, không phải với người đàn ông này. Cô không phải là kẻ ngu ngốc đó. Tuy nhiên, sau khi do dự một lúc, cô cầm lấy bàn tay anh và để cho anh kéo mình đứng dậy. Phản ứng hóa học bật ra ngay lập tức.

Cô biết anh cũng cảm thấy nó, vì cô nghe thấy anh rủa thầm.

Trong một khoảnh khắc, cô nghĩ anh sẽ lờ đi sức nóng, nhưng sau đó anh kéo cô vào anh và vệt bỏng của miệng anh phủ lên cô làm tan chảy sự kiềm chế cuối cùng của cô. Ngọn lửa liếm vào đầu dây thần kinh của cô và một cơn chấn động đau đớn bắn xuyên qua toàn bộ cơ thể cô. Cô cảm thấy được bàn tay anh trên lưng mình và anh kéo cô tựa vào anh, bàn tay kia của anh khóa trong khối tóc mềm mại của cô khi anh dùng miệng mình với mục đích gợi tình.

Những ngón tay anh mát-xa da đầu cô, cái chạm của anh đầy nhục dục vốn có khiến mức độ phấn khích của cô biến thành tình trạng quá tải.

Mắt cô mở to và cô thấy mình đang nhìn thẳng vào anh.

Trong khoảnh khắc duy nhất đó cô nhìn thấy Alpha Man, một người lính tàn nhẫn ám ảnh con gái của kẻ thù.

Bị bối rối bởi tầm nhìn đó, Katie kéo miệng mình ra khỏi anh. “Không.” Thật khó thở. “Điều này ... kỳ quái. Tôi nhìn vào anh và thấy một ngôi sao điện ảnh, không phải một người đàn ông.”

Anh hạ thấp trán anh xuống trán cô. “Em đã chỉ hôn một người đàn ông, Katie”.

Cô kéo mình ra khỏi vòng tay anh, và bước lùi lại, lớp cát ấm áp và mềm mại dưới chân cô. “Tôi chỉ nghĩ anh đang diễn. Giống như trước đó trong tuần –”

“Sau đó tôi không diễn và bây giờ cũng không.”

Tất nhiên anh đang diễn. Anh có thể diễn sự ham muốn từng chút thuyết phục như anh có thể diễn sự táo bạo và nguy hiểm. “Anh biết cách nhìn một phụ nữ theo cái cách làm cô ấy cảm thấy xinh đẹp. Điều đáng sợ là tôi biết điều đó, nhưng nó vẫn tác động tới tôi.”

“Katie –”

“Và nhiều như tôi muốn nói với bản thân mình rằng tôi tuyệt vời đủ để thu hút ngôi sao điện ảnh gợi cảm nhất thế giới, cái nhìn vào gương nhắc nhở tôi rằng tôi không hề. Anh có thể nhìn vào một người phụ nữ như thế và không có ý đó, tôi biết anh có thể. Anh làm điều đó trên TV mọi lúc. Khi anh hôn con gái của kẻ thù mình trong Alpha Man anh thuyết phục điều tôi đã thực sự tin 2 người phải thuộc về nhau trong đời thực vì tôi chỉ không thể tưởng tượng làm thế nào anh có thể nhìn vào cô ấy như vậy và không có ý đó.”

“Tôi đã nói với em tôi không thể chống cự được phụ nữ.”

“Tôi biết.” Katie trung ra một nụ cười bối rối. “Điều này cho thấy anh là một diễn viên giỏi thế nào! Và điều đó chứng minh quan điểm của tôi.” Cô liếm môi, ước gì cô chưa bao giờ để anh hôn mình. Bây giờ cô chỉ muốn nhiều hơn và cô biết nếu cô cho phép bản thân cô sẽ rơi vào khu vực nguy hiểm. Bất cứ điều gì cô chia sẻ với người đàn ông này sẽ rất nóng bỏng và mãnh liệt, nhưng nó cũng sẽ chỉ thoáng qua và cuối cùng là đau đớn. “Anh bắt tôi đến đây vì anh lo tôi sẽ kể với báo chí, vậy nên tôi ở đây. Nhưng tôi không muốn làm bất cứ điều gì khác. Tôi sẽ phát điên nếu để cho bản thân mình gục ngã vì tất cả những thứ của siêu sao điện ảnh. Chỉ vì anh đang chán và anh bị tước đi sự nhàm chán với những phụ nữ Hollywood, không có nghĩa là anh có thể sử dụng tôi để thay thế.” Bàn tay cô run rẩy, cô chà xát ngón tay lên trán. “Tôi không bước đi trong cùng thế giới như anh. Quan hệ vô nghĩa một cách nhanh chóng không hợp với tôi.”

“Em đã bao giờ thử quan hệ tình dục vô nghĩa chưa?” Có sự hài hước trong đôi mắt đó. Nhưng cũng có sự dịu dàng và đó là sự dịu dàng đáng ngạc nhiên đã xé toạc sự bình tĩnh của cô.

“Chưa.”

“Em nên thử tất cả mọi thứ một lần.”

“Trong trường hợp đó, anh nên cố gắng mở lòng và tin tưởng. Anh có thể thấy một mối quan hệ ý nghĩa thực sự làm thỏa mãn.”

Vẫn giữ tay cô trong tay mình, anh đẩy cô dựa vào những tảng đá. “Ngay bây giờ tôi biết chính xác những gì tôi thấy thỏa mãn.”

Bị kẹp giữa tảng đá bằng phẳng và cơ bắp nam tính rắn chắc của anh, ý chí Katie chùn bước. Cơ thể cô rung lên, đau nhức và sự phấn khích là một quả bóng bị bơm căng trong dạ dày. Tình trạng thể xác căng thẳng đập rộn ràng giữa họ,

sức nóng mãnh liệt như đang bay vào mặt trời. Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh, cố gắng đọc đôi mắt ấy

Khi anh cúi đầu về phía cô, cô nghĩ về tuần lễ họ đã trải qua cùng nhau. Anh không nói gì về bản thân mình với cô. Cô không biết nhiều hơn bây giờ khi cô làm việc trong nhà hát với anh.

Katie đặt một bàn tay ngay giữa ngực anh, cảm nhận nhịp đập ổn định của tim anh dưới những ngón tay. “Anh đã từng là chính mình chưa?”

“Điều đó nghĩa là gì?”

“Anh đóng vai người khác. Có bao giờ anh đóng vai chính mình chưa, Nathaniel?”

Sự thay đổi trong anh gần như không cảm nhận được nhưng nó vẫn ở đó. Khao khát đang lấp lánh mờ dần và mắt anh cảnh giác. Một múi cơ nhỏ giật giật trên hàm và anh nhìn cô mà không nói gì.

Sau đó anh thả cô ra trong một chuyển động trơn tru và bước đi. Cái nhìn hoài nghi, mỉa mai đã trở lại trong mắt anh. “Chúng ta đã ở cùng nhau rất tốt.”

Katie rất vui vì cô đã dựa vào tảng đá. Đầu gối của cô đang run rẩy rất nhiều đến nỗi cô cần sự hỗ trợ. Bàn tay cô đau đớn để mà vươn ra, kéo anh quay lại với cô, đánh mất mình trong sức nóng của miệng anh.

Nhưng cô muốn thực tế, và điều này là không thực tế.

Họ đã dành một tuần cùng nhau, nhưng cô biết mình chưa dành khoảnh khắc riêng nào với Nathaniel Wolfe thật.

Đầu anh nhúc nhối từ một đêm chưa ngủ khác, Nathaniel ném thiết bị lặn lên boong tàu trong khi Ben và một trong những thành viên khác của đội ngũ nhân viên chất thực phẩm và thiết bị.

“Anh đi đâu?” Một giọng nữ, mềm mại đến từ phía sau và anh quay lại để thấy Katie đang đứng trên cầu cảng. Chân cô để trần và tay móc trong cặp quần sọc. Ngay cả từ khoảng cách xa, anh cũng có thể cảm thấy sự căng thẳng của cô. Má cô nhợt nhạt và có quầng thâm dưới mắt cô.

Dành phần lớn thời gian của đêm tỉnh táo trên chiếc võng, nó làm anh hài lòng khi biết rằng cô đã không ngủ nhiều hơn anh bao nhiêu.

“Chúng ta sẽ chèo thuyền. Thật bất hạnh khi bị mắc kẹt trên hòn đảo này với ai đó có hành vi đạo đức như cô, tôi cần một sự xao lãng tâm trí để thoát khỏi toàn bộ sự thiếu tình dục vô nghĩa.” Và sự xao lãng để giữ đầu anh tránh xa những tin nhắn mới đang chờ anh trên điện thoại.

Anh nhặt cái hộp cuối cùng lên và xếp gọn nó trên tàu.

Katie không di chuyển. “Tôi nghĩ tốt nhất nếu tôi ở đây.”

“Không, sẽ không đâu.” Trước khi anh có thể nói to, Nathaniel xốc cô trong vòng tay mình và đặt cô lên tàu, giữ mắt mình tránh khỏi đôi chân dài, để trần của cô. “Đây là một trong những điếm lặn tốt nhất ở Brazil. Cô sẽ thích nó.”

“Anh sợ để lại tôi ở đây trong trường hợp tôi sẽ kể cho ai đó biết anh ở đâu. Anh nghĩ tôi sẽ làm gì, Nathaniel? Gửi tín hiệu khói? Thậm chí nếu tôi muốn gọi cho ai đó, tôi cũng không thể. Anh đã khóa điện thoại của tôi.”

Anh ước anh đã khóa luôn cái của mình. Những tin nhắn đang gặm nhấm anh, hành động như một hòn đá kẹt chặt trong cánh cửa mà anh đang cố gắng đóng sầm lại.

“Cô không cần điện thoại.”

“Anh sợ tôi sẽ nói với ai đó về Annabelle hay Carrie, nhưng tôi thề tôi sẽ không đề cập đến tên của họ cho bất cứ ai. Tôi thậm chí không biết họ là ai!”

Có thể cảm nhận được cái lạnh, anh nhận ra, ngay cả khi mặt trời đập âm âm xuống từ trên bầu trời cao. “Tôi muốn cô quên đi việc đã từng nghe thấy những cái tên đó.”

“Được rồi, tôi sẽ quên đã từng nghe thấy chúng. Nhưng thỉnh thoảng sẽ tốt cho anh để chỉ tin tưởng một người nào đó. Chắc phải rất cô đơn khi sống cuộc sống mà anh nghĩ tất cả mọi người cố gắng giành lấy anh.” Cô đẩy thiết bị thờ sang một bên và ngồi phịch xuống boong tàu.

“Tôi chưa bao giờ bơi với một ông thờ. Tôi có lẽ sẽ chết đuối.”

“Cô sẽ thích nó.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi hít nước vào?”

“Tôi sẽ hô hấp nhân tạo cho cô.” Ước gì anh chưa bao giờ cho phép tâm trí mình đi theo hướng đó, Nathaniel bước lên thuyền. “Đi nào.”

Dưới cánh buồm, chiếc thuyền đôi tăng tốc qua làn nước, nhanh chóng và trơn tru, phản ứng tốt với gió nhẹ. Nước lấp lánh trong ánh sáng mặt trời và từng đàn cá nhiều màu sắc phóng dưới chân họ.

Katie duỗi dài chân trên ghế và nghiêng mặt về phía mặt trời.

Tự hỏi liệu mình đã phạm sai lầm khi đưa cô theo cùng, Nathaniel đẩy bánh lái ra xa và đưa thuyền theo hướng gió, hít thở sâu khi không khí mằn mẫn chạm vào khuôn mặt anh.

Vị trí cho anh góc nhìn hoàn hảo đôi chân thon dài của cô, vì vậy anh di chuyển một chút.

Họ chèo thuyền trong vài giờ, lướt qua nhiều hòn đảo hoang vắng, và cuối cùng buộc thuyền ở nơi bỏ neo để có thể lặn quanh rạn san hô.

Lờ anh đi, Katie cởi quần short và chiếc áo thun để lộ bộ bikini chấm bi đỏ.

Đây là lần đầu tiên cô mặc bikini trước mặt anh và anh đang bắt đầu ước cô bị mắc kẹt trong mớ quần áo chán ngắt, che giấu mọi thứ. Mồ hôi chầm vào sau gáy anh.

Ước gì anh đã đưa cô bộ đồ lặn, anh giúp cô đeo mặt nạ và sau đó họ trượt vào trong nước.

“Ồ đây sâu bao nhiêu? Nghĩ đi nghĩ lại thì đừng nói tôi nghe. Tôi không muốn biết.” Cô bám chặt vào cánh tay anh và nhìn xung quanh. “Bất cứ thứ gì trong lớp nước này sẽ muốn ăn tôi như là bữa trưa?”

Chỉ cần anh. Tự hỏi liệu cô có nhận ra anh đã bị khuấy động, Nathaniel chỉ cho cô cách làm sạch mặt nạ và ống thở, cố gắng tạo ra khoảng cách giữa họ.

Một đàn cá vẹt phóng đi dưới chân họ, chơi trốn tìm qua những lá cỏ biển nhiệt đới, cô thở hắt hắt vui sướng và kéo ống thở ra khỏi miệng.

“Chúng thật đẹp. Chúng ta có thể nhìn gần hơn không?”

Chỉ mất vài khoảnh khắc để anh nhận ra cô là vận động viên bơi lội xuất sắc, cử động của cô uyển chuyển và duyên dáng như đang trượt qua nước với vẻ thanh lịch của một sinh vật biển. Hoàn toàn bị xao lãng, Nathaniel quyết định rằng nếu không tập trung anh sẽ bị chết đuối.

Cuối cùng anh ra hiệu nổi lên và họ trượt lên trên qua làn nước lốm đốm ánh nắng và tiếp xúc với nắng nóng.

Katie bỏ ống thở ra khỏi miệng, cười và thở hắt hắt. “Thật tuyệt vời!” Một cái gì đó qua vai anh bắt gặp ánh mắt cô và cô cau mày. “Nathaniel ...”

Anh quay đầu lại và nhìn thấy một chiếc thuyền khác neo cách thuyền họ chỉ vài mét. “Thư giãn. Họ không biết chúng ta là ai.”

“Ý anh là họ không có ý tưởng gì về việc tôi là nhà thiết kế trang phục nổi tiếng à? Cảm ơn Chúa vì điều đó. Nếu có một điều tôi ghét thì đó là ký tặng trong nước.” Cười khúc khích trò đùa của mình, Katie quan sát chiếc thuyền kia. “Trông giống một bữa tiệc. Tốt hơn anh nên đeo mặt nạ.”

“Cô có muốn lặn nữa không?”

“Đó là kiểu câu hỏi gì vậy? Tôi muốn làm điều này trong suốt phần đời còn lại.” Không chờ anh, cô cúi xuống nước và Nathaniel theo sau, bị ngạc nhiên bởi anh đang tự thưởng thức bao nhiêu.

Họ bơi với ống thở trong vài giờ, khám phá những nơi khác của dải đá ngầm, cẩn thận không chạm hoặc làm phiền bất kỳ động vật biển hoang dã nào. Mỗi lần họ nổi lên, cô bật ra một tràng trò chuyện, nói với anh những gì cô thấy và hỏi liên tục.

Không thể không so sánh với người phụ nữ cuối cùng anh đã chèo thuyền cùng – người dành thời gian của mình nằm dài trên boong tàu để có được làn da rám nắng và bảo vệ mái tóc cô ta. Đề nghị duy nhất cô ta có thể tham gia với anh trong nước đã được chào đón bằng vẻ khiếp sợ hoàn toàn. Tóc Katie treo qua vai trong những sợi dây ẩm ướt, nhưng cô dường như không tự ý thức được. Mê mẩn bởi những gì đang diễn ra dưới mặt nước, cô thậm chí có vẻ đã mất đi sự lúng túng cô cảm thấy xung quanh anh.

Khi cuối cùng họ cũng trở lại thuyền, nụ cười của cô bừng sáng như mặt trời.

“Đó là điều tuyệt nhất mà tôi từng làm.” Về hạnh phúc của cô truyền nhiễm khi Nathaniel thấy mình mỉm cười đáp lại.

Tâm trạng đen tối đã siết chặt lấy anh kể từ cái đêm anh bỏ sân khấu đã được dỡ bỏ. Nhận ra cô là người chịu trách nhiệm cho tình trạng thoải mái bên trong anh, Nathaniel cau mày.

Anh không thể nhớ mình đã từng hạnh phúc với một người phụ nữ nhiều thế này.

Dời mắt khỏi nụ cười ấy, anh tự nhắc nhở mình rằng điều cuối cùng anh cần trong cuộc sống là một người phụ nữ tin vào kết thúc có hậu.

Anh đã ngừng tin vào kết thúc có hậu kể từ khi anh được 9 tuổi.

Nhắm nhấp đồ uống của mình, Katie nhìn chăm chăm vào bờ cát trắng của bãi biển phía xa. Tay chân bắt đầu đau nhức và làn da cô bị cháy nắng vì sự kết hợp của ánh mặt trời và nước biển, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc hơn. Cô thậm chí còn ngừng hóp bụng.

Cái nhìn của cô trượt đến Nathaniel, người đang móc gọn gàng sợi dây thừng.

Phản ứng hóa học giữa họ đã thúc đẩy mạnh mẽ sự tự tin của cô.

Và anh muốn mối quan hệ của họ thay đổi bằng mọi cách. Nếu anh làm theo ý muốn của mình, họ đã có thể dành đêm qua cùng nhau.

Anh là người đàn ông nóng bỏng nhất Hollywood, được bình chọn là người đàn ông quyến rũ nhất bởi không dưới 10 tạp chí phụ nữ hàng đầu. Phụ nữ hét to khi anh đến những buổi ra mắt phim.

Và cô đã nói không.

Cô bị điên?

Tiếng cười khàn khàn từ chiếc thuyền gần đó cắt ngang luồng suy nghĩ của cô.

Katie liếc nhìn qua vai và thấy hai cô gái đang tán tỉnh những người đàn ông phía trước thuyền. Mất đi sự yên tĩnh và ước gì họ đã không chọn nơi này cho chuyến chèo thuyền, cô nhìn đi chỗ khác khi một chuyên động bắt gặp ánh mắt cô. Đặt đồ uống xuống, cô nheo mắt nhìn vào ánh sáng mặt trời. “Nathaniel, đứa bé đó đang đứng trên lan can và cô bé không mặc áo phao.”

Khi Nathaniel quay đầu lại, đứa bé chỉ mới biết đi cúi xuống quá thấp và bắt lực rơi tồm vào vùng nước sâu.

Katie đứng phắt dậy trong nỗi sợ hãi. Cô khum hai bàn tay ở hai bên miệng và hét lên: “Này!” hét to hết mức có thể, nhưng khoảng cách và âm nhạc át đi âm thanh và những người lớn trên thuyền quá bận rộn tiệc tùng để nhận ra đứa trẻ mới biết đi đã rơi xuống. “Ben, quay thuyền lại! Làm gì đó đi chứ! Chúng ta cần phải –”

Có vệt nước bắn tung tóe ngay bên cạnh cô và những giọt nước nhỏ rơi xuống cô khi Nathaniel lao xuống biển trong cú lặn uyển chuyển.

Vẫn còn sốc, Katie nhìn chăm chăm khi anh mạnh mẽ bơi qua làn nước. Đó là biểu hiện đáng kinh ngạc của một vận động viên điền kinh và nếu không phải vì thời gian cấp bách cô sẽ dừng lại và quan sát trong sự kinh ngạc. Thay vào đó, cô điên cuồng. “Ben –”

“Tôi biết ...” Ben đang kéo neo và Katie đứng đó, kích động, bất lực và muốn giúp.

“Tôi có thể làm gì?”

“Hãy ngồi xuống và chờ Nathaniel. Anh ấy là một tay bơi cừ. Nếu ai đó có thể cứu đứa trẻ, thì đó là anh ấy. Ben khởi động động cơ và quay thuyền. “Tôi không dám đến quá gần vì chân vịt. Cô có thể thấy anh ấy không?”

“Không. Anh ấy lặn xuống chính xác nơi đứa bé rơi xuống, nhưng nó rất sâu, Ben.” Lòng bàn tay Katie trơn trượt trên cạnh thuyền. Sự hoảng sợ làm chân tay cô yếu đi. “Tôi cũng sẽ lặn. Tôi có thể giúp.”

Ben không cố gắng ngăn cô và Katie lao xuống nước sau Nathaniel.

Anh vẫn chưa nổi lên và dường như việc anh có thể nín thở suốt thời gian đó là không thể đối với cô.

Dưới nước, Katie nhận ra cô đã tháo mặt nạ để có thể nhìn rõ hơn. Cô đập nước và lặn xuống sâu nhất có thể khi phổi của cô đang căng tràn không khí và cô không thể thấy gì cả. Thế giới bí ẩn dưới nước thu hút họ trước đó đã hình thành một cái bẫy chết người.

Tim cô đập thình thịch, ngực đau đớn, cô định nổi lên ngay khi nhìn thấy Nathaniel cách đó vài mét, một cái gì đó đang chuyển động dưới tảng đá lớn. Cô nhìn thấy một cánh tay và một cái chân và nhận ra với tia hoảng sợ rằng đứa trẻ đã bằng cách nào đó bị đè dưới tảng đá. Con thiêu đốt trong lồng ngực rất mãnh liệt khiến cô không có lựa chọn nào khác ngoài việc nổi lên và thở. Làm thế nào Nathaniel có thể ở dưới nước lâu như vậy, cô không có ý niệm gì về điều đó.

Nhóm người trên thuyền gần đó vẫn không nhận thấy sự vắng mặt của đứa trẻ, âm nhạc và tiếng cười của họ át đi tất cả mọi thứ xung quanh họ.

Nathaniel nổi lên bên cạnh cô và kéo vào một luồng không khí đầy phổi. Mái tóc đen của anh dính bết vào đầu, đôi mắt được đóng khung với hàng lông mi sũng nước sáng rực quyết tâm. Gần như ngay lập tức anh lặn xuống nước một lần nữa.

Một cơn bão động từ chiếc thuyền kia nói với cô rằng sự vắng mặt của đứa bé cuối cùng đã được phát hiện, tiếng chân chạy thình thịch và tiếng la hét khi họ nhận ra những gì đã xảy ra. Họ nghiêng ngả, la hét tên cô bé và Katie cảm thấy những giọt nước mắt nóng hổi làm bỏng mắt cô, bị kinh hoàng bởi thiên đường nhanh chóng biến thành địa ngục thế nào.

Cô tiếp tục quan sát, hy vọng.

Và sau đó Nathaniel cuối cùng cũng nổi lên, đứa bé mềm rũ trong tay anh.

“Ben –’ Có thể nhìn thấy được sự căng thẳng khi anh vuốt bàn tay qua mặt để giữ sạch nước.

“Bé cô bé. Đặt lên chỗ bằng.”

Ben cúi xuống và đỡ lấy đứa bé trong hai bàn tay lớn của mình, đặt cô bé trên sàn thuyền, và Nathaniel ngay lập tức đặt tay lên mặt bên của thuyền và bẫy cơ thể ra khỏi nước trong một chuyển động trơn tru.

Ghen tị với sức mạnh của anh, Katie đấu tranh quay lên thuyền. Nathaniel đang hô hấp nhân tạo và ép ngực bằng sự tập trung đáng sợ. Anh dường như không biết gì về những tiếng la hét và nức nở đến từ những người đang ở trên chiếc thuyền kia. Nó như thể một thách thức mà anh quyết định không thất bại. “Thôi nào, cô bé –’ anh quay đầu để lắng nghe ngực cô bé ‘– thở vì chú đi cung. Hít thở nào...’

Cảm động trước sự dịu dàng trong giọng nói của anh, Katie quỳ xuống cạnh anh.

“Nathaniel –’

Đứa bé ho và nôn ra yếu ớt và Nathaniel ngay lập tức lăn cô bé nằm nghiêng về tư thế hồi sức, tay anh nhẹ nhàng và tin cậy.

“Ngoan lắm. Bây giờ, con sẽ ổn thôi. Con sẽ khỏe lên”

Yếu ớt vì sự khuây khỏa, Katie nhìn anh muốn thấy cảm xúc tương tự phản chiếu trên khuôn mặt anh nhưng thay vào đó lại thấy một người đàn ông rõ ràng bị tổn thương.

Bên dưới vẻ đẹp sạm nắng, gương mặt anh tái mét.

Nhận ra việc giải cứu đã vất kiệt sức anh thế nào, cô đặt tay mình lên cánh tay anh.

“Anh đã làm được,” cô cất giọng khàn khàn tự hỏi liệu anh có nhận ra những gì anh đạt được. “Nathaniel, anh đã cứu cô bé. Anh rất dũng cảm. Và kiên quyết. Nếu không nhờ anh –’ Không xấu hổ khi phát hiện ra mình đang khóc, Katie định nói tiếp khi cô bé ngo nguậy tay chân, vẫn còn nghẹt thở và ho.

“Muốn mẹ ...’

Nathaniel xoa lưng cô bé nhẹ nhàng, bàn tay mạnh mẽ của anh dịu dàng khi anh an ủi đứa bé. “Con sẽ khỏe thôi, thiên thần.” Nhưng có bóng tối trong mắt anh mà Katie không hiểu được.

Anh không nên vui mừng sao?

Có tiếng la hét từ dưới nước và nhiều nước bắn tung tóe khi hai người lớn từ chiếc thuyền khác bơi từng khoảng ngắn đến thuyền Nathaniel. “Nina? Con bé còn sống không?”

Trong một chuyển động dứt khoát, Nathaniel đứng dậy và biến mất vào cabin. Ngay khi cặp đôi này lên thuyền, không còn dấu hiệu nào của anh.

“Ồ, tạ ơn Chúa, tạ ơn Chúa ...” Cặp đôi bế đứa bé và cảm ơn Ben rồi rít.

Anh ta nhận lời cảm ơn của họ một cách bình tĩnh, đề nghị họ đưa cô bé đến bác sĩ đang làm việc trên đảo để kiểm tra và chỉ ra rằng cô bé cần phải được mặc áo phao.

Katie muốn hét lên họ đã cảm ơn sai người nhưng cô hiểu Nathaniel không muốn bị nhận ra và hai vợ chồng quá nhẹ nhõm cho sự an toàn của đứa bé nên không thể hiện sự quan tâm quá nhiều danh tính của người cứu hộ.

Cô ngồi, chết lặng, khi Ben khéo léo di chuyển hai chiếc thuyền sát cạnh nhau để cô bé đang phục hồi nhanh chóng có thể được chuyển sang với việc giảm thiểu tối đa sự ồn ào.

Bây giờ đã kết thúc, Katie phát hiện ra cô đang run rẩy và rùng mình như chiếc lá trong cơn bão. Cô lấy khăn khô từ boong tàu và quấn nó quanh mình nhưng cơn run rẩy vẫn không dừng lại. Mặt trời tỏa nắng trên cao, nhưng cô cảm thấy lạnh. Rất lạnh.

Nếu cô cảm thấy thế này, vậy Nathaniel sẽ cảm thấy thế nào?

Nathaniel cúi người trong nhà vệ sinh, nôn dữ dội. Sự khủng khiếp của nó siết chặt tim anh như áp lực tự nhiên. Anh trốn trong cabin, không phải vì nguy cơ bị nhận ra, mà là vì anh sợ anh sẽ làm bẽ mặt chính mình ngay giữa thuyền.

Nước. Một đứa trẻ bị chết đuối. Hoảng loạn.

Nó sẽ không bao giờ biến mất?

Ngẩng đầu, nhìn vào gương. Nhìn chằm chằm trả lại anh là khuôn mặt nhợt nhạt như xác chết. Còn đôi mắt anh – anh cười không hài hước - nếu đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, vậy anh chắc chắn đã gặp rắc rối.

Không muốn thấy điều gì qua những cửa sổ này, anh nhắm mắt lại, nhưng ngay lập tức nhìn thấy đứa trẻ vùng vẫy, bắt lực trong nước. Chết đuối, phổi cô bé la hét đòi không khí khi chìm vào nơi sâu đầy nước.

Nathaniel bật vọt nước và cố gắng vẩy nước lên mặt, nhưng hai bàn tay anh đang run lên một cách tệ hại gần như toàn bộ nước đều rơi xuống sàn. Dạ dày anh bị khuấy tung như đại dương trong cơn bão và cơ thể cảm giác run rẩy và yếu ớt.

Alpha Man? Anh cười cay đắng với bằng chứng yếu đuối của bản thân.

Dưới chân, anh cảm thấy sự thay đổi của boong tàu và nhận ra chiếc thuyền đang di chuyển.

Ben, anh nghĩ với lòng biết ơn. Cảm ơn Chúa vì Ben.

Anh cần mang địa ngục khốn kiếp này ra khỏi nước.

CHƯƠNG 6

KATIE nằm trên võng, quyển sách của cô chưa mở. Bên dưới cô, đàn cá nhiều màu sắc lao qua lớp nước trong suốt màu ngọc lam, nhưng đầu cô quá bận tâm để tận hưởng không khí bình dị xung quanh.

Thời điểm chiếc thuyền tiến gần đảo, Nathaniel đã nhảy xuống biển và lội vài mét cuối cùng vào bờ mà không liếc nhìn lại hay nói chuyện.

Có lẽ chỉ là phản ứng chậm. Có lẽ anh cần khoảng thời gian riêng.

Nếu Nathaniel muốn ở một mình, vậy không cách nào khiến cô buộc mình vào anh. Nếu là anh, cô sẽ nói về nó, nhưng anh thì khác?

Katie mở cuốn sách ra và nhìn chăm chăm vào trang đầu tiên. Sau khi đọc đi đọc lại một dòng năm lần liền, cô từ bỏ và nhìn chăm chăm vào đường chân trời. Hình ảnh Nathaniel lặn xuống nước chạy qua đầu cô. Không phải sự giải cứu can đảm lưu lại trong đầu cô, mặc dù bản thân nó rất ấn tượng. Điều thực sự tác động đến cô là cái nhìn trên khuôn mặt anh. Quyết tâm dữ dội trong mắt anh là một cái gì đó cô sẽ không bao giờ quên.

Nhớ đến sự khuây khỏa không thể kiểm chế được của người mẹ khi cô ta bế đứa bé trong tay, Katie rùng mình.

Nếu không có Nathaniel chuyện đã khác.

Alpha Man.

Thậm chí cô có thể thấy lễ trao giải Sapphire chỉ còn một tuần nữa sẽ là cơ hội công khai hoàn hảo. Và anh đã không nắm lấy nó. Anh chắc chắn đưa trẻ được an toàn và sau đó rời khỏi hiện trường nhanh chóng trước khi có bất cứ ai có cơ hội nhận ra anh. Điều đó không có ý nghĩa gì hết.

Không điều gì có ý nghĩ hết.

Katie từ bỏ việc tập trung vào quyển sách và vung chân ra khỏi chiếc võng. Cô chỉ muốn kiểm tra anh, cô nói với chính mình, và sau đó cô sẽ cho anh không gian riêng.

Chân trần, cô bước dọc sân thượng bao quanh căn biệt thự, hít thở mùi hương ngào ngạt của thực vật nhiệt đới. Khi cô đến gần dãy phòng ngủ chính cô dừng lại, vẫn lo lắng về việc xâm nhập. Không phải như thể họ có một mối quan hệ. Họ là những người sống bơ vơ, bị ném đến đây cùng nhau rất tình cờ. Họ không phải bạn bè. Họ không phải người tình.

Người tình.

Cô rùng mình vùi từ đó, nghĩ đến đêm đầu tiên họ gần nhau. Và đêm cuối cùng trên bãi biển—

Thiếu kiên nhẫn với chính mình, Katie hít thở sâu và đi lên boong tàu. Cô đang làm điều mà bất kỳ người nào cũng sẽ làm trong hoàn cảnh đó. Đề nghị sự

thoải mái.

Thấy anh nằm dài trên ghế xích đu, nhìn chằm chằm ra biển khi mặt trời lặn.

“Nathaniel? Anh đã không ăn tối. Anh có muốn Ben mang cho anh món gì không?”

“Không. Tôi muốn ở một mình.” Cả lời nói và tông giọng là lời cảnh báo nên rút lui.

Katie lờ đi lời cảnh báo và ngồi xuống bên cạnh anh. Quyết định kiểm cho mình cái nhìn cảnh báo.

“Tôi chưa bao giờ thấy cô là một người thích mạo hiểm.”

“Có lẽ anh không hiểu tôi như anh nghĩ.”

Và cô không hiểu anh, hay có? Cô không biết gì về anh. Anh để cho thế giới thấy một diễn viên, không bao giờ là một người đàn ông. “Hôm nay anh đã rất tuyệt. Anh biết đóng vai một anh hùng thế nào trong cuộc sống thực cũng như trong những bộ phim.” Nó vẫn làm cô sốc khi nghĩ rằng ngày đã thay đổi nhanh như thế nào.

Cái chết đã lẫn trốn thế nào trong vùng nước trong suốt, yên tĩnh.

“Tôi vẫn còn thấy run, có Chúa mới biết anh đang cảm thấy thế nào.” Cô quyết định chấp nhận rủi ro và lao vào. “Kể tôi nghe, Nathaniel. Nói tôi biết lý do anh ngồi đây một mình, đẩy tôi đi.” Cho tôi thấy. Đừng che giấu

Sự im lặng dày đặc và nặng nề. “Nói chuyện sẽ không thay đổi thực tế cô bé gần như chết đuối.”

“Nhưng cô bé không chết đuối. Anh đã cứu nó. Cô bé may mắn khi anh là một vận động viên bơi lội rất thích nước.”

“Tôi ghét nước.” Lời thú nhận bị giật mạnh hung tợn từ một nơi nào đó sâu bên trong anh. “Lý do tôi là vận động viên bơi lội giỏi là vì tôi ghét nước.” Anh quay đầu đi và cô thấy sự đau đớn sâu sắc khiến cô ngồi yên, bị bất động bởi sự thống khổ phản chiếu trong những đường nét hoàn hảo.

Nó giống như một bức màn đang rơi xuống. Cô muốn anh bộc lộ, nhưng thực tế là gần như quá đau đớn để nhìn. Trên mặt anh, cô không nhìn thấy gì ngoài những bóng đen tối tăm, độc ác. Chúng trốn trong vực thẳm của đôi mắt anh, nằm quanh đường kẻ miệng và ám ảnh góc quai hàm cứng rắn. Cảm xúc. Thực sự nguyên sơ và tàn nhẫn. Nam diễn viên đã biến mất và cô đang nhìn một người đàn ông.

Cú sốc hóa thành im lặng, thoát khỏi vực thẳm như đứa trẻ bắt lực trong nước, Katie cảm thấy nhu cầu tuyệt vọng cần giảm bớt nỗi đau đớn của anh bằng bất cứ cách nào cô có thể. Cô đưa tay về phía anh và sau đó rút lại, sợ làm bất cứ điều gì có thể là chất xúc tác cho sự rút lui của anh. “Anh có muốn kể cho tôi biết không?”

Nụ cười anh khắc nghiệt. “Cô muốn nghe?”

“Vâng.” Cô nín thở, cảm thấy sự mong manh của khoảnh khắc và sợ phá hỏng nó với những lời nói vụng về. “Vâng, tôi muốn.”

“Cô chắc chứ? Cô và tôi không sống trong cùng một thế giới. Cô sống ở xứ sở Katie.”

“Ngừng nói vậy đi.”

“Tại sao? Đó là sự thật.” Đó là tiếng gầm gừ cảnh báo của một con thú bị thương. “Cô tin rằng mọi người cơ bản đều tốt và kết thúc có hậu đến với những ai chờ nó. Cô tin vào tình yêu.” Anh nói từ này với sự nhấn mạnh hoài nghi đã nói lên tất cả mọi thứ có thể về hệ thống niềm tin riêng của chính anh.

Lần này cô nắm lấy tay anh và giữ chặt, từ chối để anh rút lại. “Chúng ta đang nói về anh, không phải tôi. Cho tôi biết lý do tại sao anh ghét nước.”

Sự im lặng kéo dài quá lâu, cô bắt đầu nghĩ anh sẽ không bao giờ nói.

Và sau đó anh kể. “Có một hồ nước –” Giọng anh khàn khàn ‘– trong vườn nhà chúng tôi. Tôi lớn lên trong căn nhà lớn này, ngôi nhà trang nghiêm một cách nhạt nhẽo. Trang viên Wolfe. Một sự giáo dục đặc quyền, hoặc mọi người luôn nói với tôi. Nó lớn. Đủ lớn để chơi trốn tìm và không bao giờ bị tìm thấy, nó hữu ích vì trốn là cách tôi đã sống.”

“Anh đang trốn ai, Nathaniel?”

Anh nhìn chăm chăm vào bóng tối, mắt anh không tập trung vào thứ gì. “Hồ nước rất lớn. bầu trời rất xanh, nước luôn luôn tối. Ngay dưới mặt nước, cô có thể nhìn thấy cỏ dại, nổi trên mặt như những xúc tu sẵn sàng túm lấy mắt cá chân. Không ai trong chúng tôi biết nó sâu như thế nào, nhưng chúng tôi biết một trong những ông bà của chúng tôi đã chết đuối ở đó.”

Katie rùng mình, mặc dù đó chỉ là lời nói hay giọng nói, cô không biết. “Nghe có vẻ giống một nơi khá đe dọa.”

“Khi chúng tôi còn nhỏ, chúng tôi từng tin rằng có một con quái vật ẩn nấp giữa hồ.”

Không hề suy nghĩ, cô nâng tay và vuốt những ngón tay lên khuôn mặt anh. Đầu ngón tay nhận ra sự lởm chởm của lớp râu mới mọc và nét cân đối hoàn hảo của quai hàm anh. Vẻ ngoài đẹp trai âm ỉ thuộc về người đàn ông này. Không có dấu vết của cậu bé trên khuôn mặt anh, nhưng điều đáng ngạc nhiên là thật dễ dàng để tưởng tượng anh có thể quay lại lúc đó thế nào, một đứa trẻ, đang đứng cạnh hồ, sự thích thú và kinh hoàng bằng nhau, sợ hãi con quái vật.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Cô hỏi câu hỏi trong sự chắc chắn tuyệt đối. “Nathaniel?”

Đôi mắt màu xanh của anh cố định trên mắt cô bằng cảm xúc mãnh liệt, để lộ sự do dự và miễn cưỡng hết sức bầm sinh để chia sẻ với bất cứ ai.

Sau một lúc anh đột ngột đứng dậy và bước ra trước sân thượng. Tay anh cong lại trên lan can, những đốt ngón tay trắng bệch với sức mạnh của cái nắm chặt.

“Đó là một buổi tối muộn. Tối đen. Tôi đã làm điều mà tôi không nên - như thường lệ. Rồi tung lên. Cha tôi đã nhắc tôi lên và ném tôi vào cái hồ đó.” Giọng anh run lên với cảm xúc bị kìm nén. “Tôi không biết nó là gì, cái nhìn trên gương mặt ông ta ngay trước khi ông ta la hét những từ ngữ, nhưng cú sốc đã đóng băng tất cả các phản ứng. Tôi thậm chí không vùng vẫy. Khi tôi đập vào nước tôi nghĩ, chính nó, tôi sẽ chết đuối. Tôi nhớ mình đã tự hỏi sẽ mất bao lâu và có bị thương hay không. Tôi nhớ mình đã chiến đấu dưới mặt nước, cố gắng để đôi chân thoát khỏi đám cỏ dại, nhìn lưng ông ta khi ông ta bước đi, suy nghĩ, Ông ta sẽ quay lại và cứu tôi chỉ trong chốc lát thôi. Ông ta đã không.” Anh giữ lưng quay lại với cô, giọng anh dứt khoát một cách kỳ lạ khi kể lại tai nạn kinh tởm chỉ lần này làm Katie thấy mình không nói nên lời khi phải vật lộn để hấp thụ đầy đủ các tác động của lời thú nhận quá sức đó.

“Không.” Giọng cô run rẩy không chắc chắn. Cô nghĩ về cha của mình, trong những trò chơi họ đã chơi, nơi ông muốn lặn lội với cô trên mặt đất và tung cô lên trên không. “Nó chắc là một trò đùa sai lầm. Ông ấy chắc phải đang chơi trò chơi.”

“Ông ấy không đang chơi. Sau đó tôi đã cố gắng để hợp lý hóa nó với bản thân mình. Tôi đã làm rối tung xung quanh thay vì cào vào những chiếc lá. Nó đã xảy ra với tôi. Tôi còn rất nhỏ nên thực sự không hiểu.” Anh kể lại những lựa chọn bằng giọng điệu bình thản. “Tôi nghĩ tại tôi. Lỗi của tôi. Tôi nghĩ nếu tôi đã làm đúng, ông ấy sẽ yêu tôi. Không dễ để một đứa trẻ hấp thụ sự thật rằng điều đó không bao giờ xảy ra.”

Anh muốn sự tán thành của bố anh, cách tất cả những đứa bé trai làm.

Anh muốn tình yêu thương. Không phải đó là điều tối thiểu mà bất kỳ đứa trẻ nào nên mong đợi từ cha mẹ chúng sao?

Katie cảm thấy sự tê liệt lan qua cơ thể cô. Cô chưa bao giờ cảm thấy thiếu thốn, ngay cả khi cha cô đã chết và toàn bộ mớ hỗn độn khủng khiếp ông để lại được phơi bày. Cô muốn nói chính xác những điều đúng, nhưng làm thế nào bạn có thể nói bất cứ điều gì đúng về điều gì đó sai?

Nathaniel quay đầu lại nhìn cô. Mắt anh lạnh lẽo và miệng anh nghiêng nghiêng thành nụ cười giễu cợt. “Katie tội nghiệp. Bây giờ tôi đã phá hủy niềm tin quan trọng của cô rằng tất cả mọi người đều tốt và cuộc sống luôn luôn hạnh phúc mãi mãi.”

Cô thức tỉnh mình. “Tôi không nghĩ vậy. Tôi không nghĩ tất cả mọi người đều tốt, nhưng ...” Cô hít một hơi, đấu tranh để tưởng tượng phải cảm thấy thế nào khi có một người cha tàn bạo như vậy. “Thế còn mẹ anh?”

“Ah, mẹ tôi ...” Biểu hiện của anh thay đổi. “Nào, một điều cô cần biết về mẹ tôi là bà yêu cha tôi. Bà chỉ muốn một điều và đó là ông quay lại yêu bà. Ông ta

đã không, tất nhiên. Cha tôi đã không yêu bất kỳ ai.” Giọng anh nhạt nhẽo và khinh miệt, với nhiều năm cay đắng và đau đớn và bị từ chối.

“Ông ta là kẻ sai lầm cho một người nào đó nhạy cảm và mong manh như mẹ tôi. Giống như đặt thủy tinh Venice dưới một cái búa tạ. Ông ta phá hủy bà hoàn toàn. Bà ... bỏ đi.”

Katie nhìn mặt với hình ảnh anh vẽ ra. “Nên anh bị bỏ lại một mình với cha anh?” Người đàn ông anh đã miêu tả là một con quái vật.

“Không phải một mình. Một vài gia đình quý tộc Anh sưu tầm nghệ thuật thời Phục hưng hay nội thất Louis XV. Cha tôi sưu tầm phụ nữ. Và những người phụ nữ này có con. Những đứa con mà cha tôi không quan tâm.”

“Ông ấy không muốn những đứa con?”

“Cha tôi chỉ quan tâm đến chính bản thân ông ta.”

Katie đứng lên và cái đu kêu cọt kẹt. Chân cô yên lặng trên boong tàu, cô bước hai bước và đặt tay lên vai anh. Những ngón tay cô bất ngờ chạm vào điểm nút căng thẳng dưới cơ bắp rắn chắc của anh. “Ai đã cứu anh từ cái hồ hôm đó? Anh đã sống sót thế nào?”

“Jacob anh cùng cha khác mẹ của tôi. Anh ấy lớn hơn tôi chín tuổi và đó không phải lần đầu tiên anh ấy vớt tôi ra khỏi hồ.” Một cái gì đó lung linh trong mắt anh. “Vai trò của anh ấy trong gia đình là dọn dẹp mớ hỗn độn của cha tôi. Anh ấy xúc mạnh để đẩy nước ra, hút nước ra khỏi phổi và giữ tôi tránh xa con quái vật cho đến khi ông ta đủ say để quên tôi thậm chí còn tồn tại.”

“Nathaniel – ”

“Tất cả đều ổn. Cô không cần phải cố gắng và tìm những điều đúng đắn để nói. Trong trường hợp này, nó thực sự không là gì đâu. Ngay cả một người với bản chất ngọt ngào và vui vẻ như cô cũng không thể đặt một vòng quay tích cực lên người cha tôi đâu, dù trong nhiều năm qua, tôi đã cố làm điều đó.”

“Ông ấy vẫn còn sống chứ?”

“Không. Ông ta đã mất khi tôi được chín tuổi.” Giọng anh hoang dại. “Cô nghĩ cô đã nghe điều tồi tệ nhất? Hãy hỏi tôi làm thế nào cha tôi qua đời, Katie. Hãy hỏi tôi câu hỏi đó.”

Không khí xung quanh họ cảm giác dày đặc và nặng trĩu. “Ông ấy đã mất thế nào?”

“Tất cả chúng tôi trở về nhà từ trường nội trú trong những ngày nghỉ. Chị tôi đã lợi dụng sự vắng mặt của ông để lên ra khỏi nhà đến một buổi tiệc trong làng. Chị ấy thậm chí còn chưa được 14, nhưng lại rất lộng lẫy và đêm đó, chị quyết định khoe khoang nó. Sơn môi, váy ngắn – Anh dừng lại, khuôn mặt anh với vài chỗ nhợt nhạt hơn bình thường. “Mọi thứ sẽ tốt đẹp, ngoại trừ việc ông ta trở về sớm.”

“Cha anh?”

“Ông ta thấy chị ấy đang tán tỉnh trong làng và khi về đến nhà, ông ta lấy một cây roi cho chị ấy”.

Katie co rúm lại, trí tưởng tượng của cô làm cho mọi thứ quá dễ dàng để tưởng tượng ra vết roi tàn bạo. “Ông ta đánh cô ấy?”

“Mục đích của ông ta là đảm bảo rằng không có thằng nhóc nào lại nhìn chị ấy, nhưng ông ta đã say và mất kiểm soát và ông ta đã đánh chị ấy tàn ác đến mức gần như giết chết chị ấy nếu Jacob không dừng ông ta lại. Và suốt thời gian đó tôi đứng đó run rẩy và hét lên: “Dừng lại! Dừng lại!” Anh nhìn chằm chằm xuống hai bàn tay đang run rẩy. “Đêm đó tôi đã học được cảm giác vô dụng là thế nào. Hoàn toàn bất lực.” Khuôn mặt Katie đẫm nước mắt. “Nathaniel, anh chỉ là một đứa trẻ. Sao anh có thể chịu được?”

“Chúng tôi nên chiến đấu với ông ta. Nhưng chúng tôi chỉ hét lên, Sebastian và tôi,” Nathaniel khàn khàn. “Và chỉ khi tôi nghĩ tất cả đã kết thúc, rằng ông ta sẽ giết chị ấy, Jacob bước qua cửa.”

“Anh ấy đã ngăn ông ta lại?”

“Anh ấy đã giết ông ta.” Nathaniel quay đầu lại để nhìn cô. Mắt cô trống rỗng. Mệt mỏi.

“Đó là một tai nạn – ông ta đã quá say khi té xuống và đầu đập vào cầu thang và sau đó ... Lông mày anh nhíu lại. “Có quá nhiều máu. Máu của cha tôi, máu của Annabelle, khuôn mặt xinh đẹp của chị ấy là một mớ hỗn độn rách nát. Jacob bị đông cứng với cú sốc. Và cha tôi đã chết. Annabelle?”

Annabelle là chị anh?

Đang tiêu hóa sự thật đó, Katie đứng bất động, không tương xứng với khuôn mặt chứa đầy đau đớn. “Tôi không biết phải nói gì. Tôi rất tiếc.”

“Không hề.” Anh quay lại và khóa tay trước áo sơ mi cô và kéo mạnh cô tựa vào anh, mắt anh màu biển sâu, đe dọa trong một cơn bão. “Tôi không thấy hối tiếc, Katie. Tôi đã đứng đó suy nghĩ, bây giờ nó sẽ kết thúc. Nhưng tôi không thấy hối tiếc.” Giọng anh dày lên với mớ cảm xúc ghê tởm, từ tội lỗi đến nổi tức giận cay đắng. “Vậy nên bây giờ cô đã biết. Biết tôi thực sự là ai. Thế giới của cô và tôi thậm chí không chồng lên nhau.” Anh đột ngột thả cô ra khiến cô lao đảo. Xúc cảm mãnh liệt rung động từ anh như sức mạnh sống động và đột nhiên cô nhận ra anh giữ nó khóa lại bên trong bao nhiêu, trốn tránh khỏi thế giới.

“Anh có cảm thấy tội lỗi vì không thấy tiếc không? Đó có phải là điều gì sai trái? Anh chỉ là một đứa trẻ, Nathaniel.” Cô trượt tay quanh eo anh nhưng anh đứng cứng nhắc và không đáp lại.

“Ông ta là cha tôi, và tôi căm ghét ông ta. Điều đó biến tôi thành một con quái vật.”

“Nó biến anh thành con người” Cổ họng cô khản đặc bởi nước mắt, Katie xoa hai bàn tay lên những cơ bắp căng thẳng của lưng anh và sau đó trượt tay quanh

cần cố mạnh mẽ của anh.

“Anh không phải quái vật, Nathaniel. Anh là một cậu bé muốn, và xứng đáng được cha mình yêu thương.”

“Vào lúc đó, tôi cho rằng nó là một cú sốc.” Như thể anh đang nói với chính mình. “Tôi cho rằng tôi sẽ thức dậy một ngày nào đó và cảm thấy tiếc vì điều đó đã xảy ra. Tôi vẫn chờ để cảm thấy hối tiếc.” Cô nhấn đôi môi mình vào ngực anh, như thể cái chạm của cô có thể chữa lành nỗi đau của anh. “Anh không có lý do gì để cảm thấy tội lỗi.”

“Tôi đã không bảo vệ được chị mình.”

“Anh là một đứa trẻ!”

Cái miệng ẩn tượng của anh xoắn lại thành một nụ cười hoài nghi. “Chúng tôi không được phép làm trẻ em.”

Họ đứng im lặng trong một lúc và sau đó cô ngẩng đầu lên. “Chuyện gì đã xảy ra với Jacob?”

“Có những luật sư đất tiền trong những bộ comple trắng thớm. Họ đã lo chuyện đó.”

Chỉ vài từ để miêu tả một cú sốc đau đớn như vậy.

“Nhưng điều đó không làm cho nó biến mất, đúng chứ? Tất cả đều phải sống với nó. Ai đã chăm sóc các anh?”

“Bắt đầu với, Jacob. Sau đó một ngày, anh ấy mất tích.” Trong ánh sáng lờ mờ, đôi mắt anh tỏa ra màu xanh sâu thẳm, lấp lánh. “Đó là ngày tôi thực sự nghĩ rằng Annabelle có thể chết. Tôi đoán chị mình nhìn anh ấy như một người đáng tin trong cái gia đình dễ đổ vỡ của chúng tôi. Chị ấy yêu anh ấy rất nhiều.” Anh mỉm cười quanh co. “Làm to. Nếu cô không quan tâm, cô không thể bị tổn thương. Annabelle quan tâm, và chị ấy đã tự làm mình tổn thương một cách trầm trọng.”

Và không chỉ Annabelle.

Nếu cô không quan tâm, cô không thể bị tổn thương.

Đó là lý do tại sao anh né tránh những mối quan hệ. Không phải vì anh không tin vào tình yêu, mà vì anh sợ tình yêu. Anh liên tưởng tình yêu đến cuộc tàn sát, cả về thể xác lẫn tinh thần.

“Anh chắc phải cảm thấy mất mát và tổn thương, mất cha và sau đó là Jacob.” Katie do dự. “Khi anh rời khỏi sân khấu đêm đó, anh liên tục nói ‘Tôi phải cảnh báo Annabelle.’ anh định cảnh báo với chị ấy điều gì, Nathaniel. Thực sự chuyện gì đã xảy ra đêm mở màn?”

“Jacob ở hàng ghế khán giả.”

“Và anh đã không nhìn thấy anh ấy trong một thời gian?”

Có một khoảng lặng dài. “Lần cuối cùng tôi nhìn thấy Jacob là cách đây hai mươi năm.”

“Hai mươi năm!” Katie không thể che giấu cú sốc. “Anh đã không nhìn thấy anh ấy kể từ khi anh ấy bỏ đi?”

“Chúng tôi không phải những gì cô gọi là một gia đình gần gũi. Khi cuộc sum họp biến mất, điều này chính xác không thành công.”

Katie thấy thật khó tiếp thu. “Không hỏi sao anh lại phản ứng theo cái cách đó – không ngạc nhiên khi anh bỏ đi.”

“Tôi tiếp tục suy nghĩ về Annabelle. Việc xuất hiện lại một cách đột ngột của anh ấy sẽ ảnh hưởng đến chị. Tôi chỉ muốn cảnh báo chị anh ấy đã quay lại.”

Vì vậy anh đã không mắc vào những mối tình tay ba phức tạp. Khi anh nói, ‘Anh ta đang ở đây’, anh đang đề cập đến Jacob anh cùng cha khác mẹ của mình. Và Annabelle là chị anh.

Khi anh bước xuống khỏi sân khấu, anh có ý định bảo vệ chị mình người anh tin rằng anh đã thất bại trong việc làm điều đó nhiều năm trước đây.

Trái tim cô đau nhói vì cậu bé cô đơn, tổn thương và bị bỏ rơi bởi những người nên yêu cậu.

Những âm thanh mềm mại của biển liếm vào không khí và mùi hoa nhiệt đới nhuộm màu đêm với vị ngọt ngào. Sự tương phản rõ rệt giữa không gian xung quanh bình dị và tuổi thơ tàn bạo, không tình yêu của anh là rất rõ ràng.

Mẹ anh đã bỏ đi. Cha anh đã đánh anh.

Anh có rất ít hay không có mối liên lạc nào với gia đình mình. Không ngạc nhiên khi anh cay đắng và giễu cợt khi cô nói chuyện về gia đình. Cô nhăn mặt, nhớ lại tất cả những điều cô đã nói. Xứ sở Katie. Cô đã không nhạy cảm. Nếu cô biết...

“Anh đã nói chuyện với Annabelle chưa?”

“Chúng tôi đã gửi 1 tin nhắn cho nhau.”

“Một tin nhắn? Vậy thôi à? Không phải một cuộc nói chuyện?”

“Đây là họ Wolfe.” Giọng anh chế nhạo, anh đưa tay ra và ngắt một cây dâm bụt màu sắc rực rỡ khỏi vô số những bông hoa chen chúc trên sân thượng. “Nếu hoàn cảnh của chúng tôi đã dạy chúng tôi một điều, thì đó là làm thế nào để sống sót một mình. Tin nhắn là quá nhiều với Annabelle.”

“Nhưng anh yêu chị gái mình.” Cô nói như nó là sự thật, không phải một câu hỏi. “Và Jacob –”

“Khi tôi nhìn thấy anh ấy ở hàng ghế đầu ở nhà hát, tôi không cảm thấy gì ngoài cơn thịnh nộ không thể kiểm soát được, nhưng tất cả những cảm xúc đã bị trộn lẫn thêm với việc thấy cha tôi đánh đập Annabelle đêm đó.” Nathaniel nhìn chăm chăm vào những bông hoa trong tay. “Tôi bỏ đi mà không nói chuyện với anh ấy. Và tôi vẫn không muốn nói chuyện với anh ấy. Đó là trong quá khứ. Tôi không muốn trở lại đó.”

Theo bản năng, cô biết anh lờ đi những cuộc gọi của ai. “Hai người phải nói chuyện.”

“Nói chuyện.” Giọng anh mĩa mai., anh quay sang cô và trượt bông hoa đỏ tươi vào mái tóc của cô.

“Câu trả lời của Katie với mọi rắc rối cuộc sống.”

Katie ngăn lại cảm giác vuốt ve của những ngón tay anh trong tóc cô. “Nếu anh không bao giờ nói về đêm đó, thì chắc chắn đã đến lúc phải làm.”

“Tại sao?” Mắt anh hoang vắng và trống rỗng. “Chúng ta không thể thay đổi những gì đã xảy ra. Chúng ta không thể thay đổi người chúng ta trở thành. Không thể.”

“Nhưng có thể thay đổi trong tương lai. Và hiện tại. Và cách anh cảm nhận về quá khứ. Anh đã không để Annabelle buồn – anh muốn giúp chị ấy.” Cô cố gắng không cảm thấy thất vọng khi hai bàn tay anh rơi xuống hai bên. “Tôi rất vui vì anh đã kể cho tôi nghe.”

“Tại sao? Vì bây giờ cô có một câu chuyện hấp dẫn để kể với báo chí?”

“Anh biết tôi sẽ không làm điều đó mà.” Cô nhắc nhở bản thân rằng anh thô ráp và dễ bị tổn thương.

“Đi ngủ đi, Katie. Chúng ta không bao giờ nên bắt đầu cuộc trò chuyện này.” Anh quay lưng lại với cô, đôi vai rộng của anh tạo thành một rào cản khác giữa anh và thế giới.

Chuẩn bị tinh thần bị từ chối, cô đặt tay lên lưng anh. Luồng nhiệt của da anh bị đốt cháy qua chiếc áo sơ mi và cô cau mày.

“Anh đang nổi giận.”

Anh quay lại, mắt anh lấp lánh nguy hiểm - một màu xanh lạnh lẽo, dữ dội được chất đầy bằng lời cảnh báo. “Tôi không muốn sự thông cảm của cô. Đi ngủ đi.”

“Tại sao? Vậy anh có thể đâm mình trong nó và cảm thấy tệ một mình à? Tôi sẽ không để anh lại đâu, Nathaniel. Anh vẫn cố gắng tự giải quyết chuyện này. Bây giờ hãy thử một lựa chọn khác. Tôi sẽ không bỏ đi đâu.”

“Tại sao? Đó là những gì cô muốn?”

Cô đứng đó, sẵn sàng và nín thở như người thợ lặn đứng trên tấm ván cao nhất để chuẩn bị lặn. “Em muốn anh.” Cô không bao giờ muốn bất cứ điều gì quá nhiều. Cô muốn nó nhiều hơn cô muốn để bảo vệ bản thân. Vì điều đó, rất dễ dàng để nói. “Em muốn anh.”

“Tôi luôn đề nghị cô điều đó suốt cả tuần.” Anh vẫn giữ hai tay hai bên. “Cô đã từ chối.”

“Anh đề nghị em Nathaniel Wolfe, diễn viên. Em không quan tâm đến anh ta. Em muốn một người đàn ông. Em muốn biết người thật.”

“Cô không muốn người đàn ông và cô không thể đối phó với người thật.”

Katie bắt lấy cánh tay anh trước khi anh có thể quay lưng đi một lần nữa. “Đừng bảo với em em muốn gì. Đừng bảo với em em có thể làm gì.”

“Người thực không phải lúc nào cũng đẹp, Katie. Hầu hết mọi người thích cái tôi của họ được tôi luyện với một chút hào nhoáng bề ngoài hơn. Đó là lý do tại sao họ đi xem phim. Họ không muốn con người thực.”

“Em muốn. Em không sợ điều đó. Em sợ khi anh diễn hơn vì sau đó tôi không thể tin bất cứ điều gì anh nói hay làm. Đừng giấu em, Nathaniel.” Những ngón tay cô luồn qua tay anh và cô cảm thấy sự do dự của anh. Và sự do dự đó đâm thủng tự tin của cô. Sự bấp bênh lây lan trong những gợn sóng lăn khuếch trương qua cơ thể cô. Có quyết đoán và sau đó là huênh hoang. Anh không chỉ là “một người đàn ông”? Anh là Nathaniel Wolfe, thần tình dục và ngôi sao điện ảnh hạng A. Điều gì sẽ xảy ra nếu anh không thực sự muốn cô? Điều gì sẽ xảy ra nếu tán tỉnh chỉ là cách anh làm giảm nhẹ nỗi buồn chán?

Khi anh vẫn không chạm vào cô, Katie bước thụt lùi, ước gì mình có thể biến mất.

Sự bối rối khó chịu.

“Đúng.” Cô gọi lên nhanh trí để phủ lên đại dương của sự bẽ mặt. “Nào, rõ ràng là anh không phải lúc nào cũng có được những gì anh muốn, nên em sẽ chỉ – “ Những từ ngữ bị nghiền nát dưới miệng anh khi anh kéo cô tựa vào anh, tay anh dữ dội và cơ thể anh rắn chắc.

“Việc này đủ thực cho em chứ?” Anh nói những lời trên môi cô và đôi mắt anh nóng rực nhìn vào cô. Khi cô không trả lời, anh chiếm lấy miệng cô, nụ hôn của anh thô bạo và đòi hỏi. Những chuyển động của anh đột ngột và không cùng lúc và sự tuyệt vọng trong cái chạm của anh là gọi tình hơn bất kỳ hành động nào được dựng sẵn, trôi chảy của các cuộc gặp gỡ trước đây của họ. Tay anh luồn sâu vào mái tóc cô run nhẹ, và khi anh giật mạnh chiếc váy của cô, anh dò dẫm trong tuyệt vọng để lột trần cô.

“Thế nào mà nó – ?” Mắt kiên nhẫn, anh xé nó từ cổ đến viền áo và cô thờ hỏn hên, bị kích hồi hộp cùng lúc.

“Nathaniel – ”

“Anh muốn em.” Miệng anh ngay tại cổ họng cô. Đầu cô ngửa ra sau và các dây thần kinh bùng nổ với sức nóng. “Anh muốn em một cách đau đớn” Tay anh dữ dội khi bế cô lên và đặt cô trên giường nhưng cô thích thú trong sự tuyệt vọng cô cảm nhận được trong anh.

Chỉ lần này thôi, anh mất kiểm soát.

Không phải về góc quay camera hay những chuyển động - mà là sức mạnh mãnh liệt đơn giản, nguyên thủy vượt qua tất cả mọi thứ. Chỉ là về hai người họ. Và sự hấp dẫn về thể chất dễ nổ không như bất kì thứ gì cô cảm thấy trước đây. Cảm giác rất thực. Cảm giác đúng đắn.

Hai tay anh trong tóc cô, cái miệng đói khát của anh đánh thức cảm xúc mãnh liệt khiến cô rung rẩy với sức mạnh của nó. Cô xé áo anh ra và anh giúp cô, miệng anh vẫn ở trên miệng cô khi anh xé nó để cô có thể chạm vào anh. Và sau đó anh đè cô vào giường. Những ngón tay anh lướt qua cơ thể cô, khám phá cô một cách tường tận cho đến khi ngọn lửa liếm qua tĩnh mạch cô và nung nóng làn da cô. Và cô cũng chạm vào anh, bị cuốn hút bởi những chỗ trũng và căng lên của cơ bắp anh, bởi sự tương phản của hình dáng đẹp và sự dữ dội.

Âm thanh trộn lẫn trong không khí buổi đêm. Tiếng rì rào của biển trên bãi biển, một tiếng thở dài mềm mại từ sâu trong cổ họng cô khi cái chạm của anh trở nên thân mật hơn. Những niềm vui tăng lên thành sự phấn khích bùng cháy, mọi phần của cô lo sợ và run rẩy khi cô quần quai trong cơn sốt chờ đợi.

Và sau đó anh ở trên cô và cô nức nở trong tuyệt vọng khi cô cảm thấy hơi nóng dữ dội của anh áp vào cô. Chỉ với một cú đẩy anh lấp đầy cô và cô phát ra tiếng thét chói tai bởi vì nó nhiều hơn cô dự đoán. Giữ mình căng thẳng, cô nhận ra hơi thở khắc nghiệt của anh, về nỗi căng cứng trong thân hình mạnh mẽ của anh khi anh buộc mình phải đứng yên.

“Katie –”

“Em - em ồ ... nó ồ.” Nhưng cô sợ thở, sợ cô không thể thích ứng với kích thích của anh. Với một tiếng rủa nhỏ, anh bắt đầu rút ra nhưng cô đặt tay lên hông anh. “Đừng dừng lại. Em không muốn anh dừng lại”

Đầu anh gục xuống trên vai cô và anh dừng lại một lúc, vùi sâu, hơi thở anh không ổn định. Sau đó, anh ngẩng đầu lên và mắt anh bị đốt cháy trong mắt cô.

“Nhìn anh.”

Và cô làm theo.

Giữ lấy cái nhìn của cô, anh cúi đầu xuống và hôn cô nhẹ nhàng, dụ dỗ miệng cô bằng những nụ hôn chậm rãi, đầy kinh nghiệm cho đến khi cả cơ thể cô run rẩy.

“Thư giãn nào em yêu ...” Anh thì thầm những lời nói trên môi cô, vẫn giữ mình yên lặng khi cơ thể cô tan chảy xung quanh anh, cho đến khi cô rên rỉ và run rẩy. Sau đó, anh bắt đầu di chuyển, ban đầu từ từ, vô cùng nhẹ nhàng khi anh dạy cô những gì cơ thể cô có thể làm.

Nó quá mạnh. Không giống những gì cô từng trải qua hay tưởng tượng.

“Nathaniel –” Giọng cô vỡ ra và anh trượt tay mình dưới hông cô và kéo cô áp vào anh, kiểm soát khoái lạc của cô.

Sự phấn khích mãnh liệt và nóng bỏng, cào mạnh vào cô khi anh gia tăng nhịp điệu, và cô gặp từng lực đẩy dữ dội một cách phóng túng hoang dã. Nó hoang dã và điên cuồng và cực khoái tấn công như một cơn bão hung tợn. Khi nó rơi xuống trên họ, Katie bám vào đôi vai trơn bóng của anh, bị phá hủy bởi sự mãnh liệt của cảm xúc tràn ngập cả hai người họ.

“Đây là lần đầu tiên của em.” Nathaniel nằm ngửa, căng tay trên trán, không chắc liệu anh cảm thấy tội lỗi hay tự mãn. Sự thật là anh đã không nhận ra bất kỳ cảm xúc nào bên trong anh. Anh không biết những gì họ vừa chia sẻ là một sai lầm hay phép lạ.

Chết tiệt.

Cô xích lại gần tựa vào anh. “Thì sao?”

“Nếu anh biết, anh sẽ dừng lại.” Anh sẽ? Nathaniel di chuyển không thoải mái, lo lắng bởi anh đã mất kiểm soát như thế nào. Anh từng cảm thấy thế này trước đây khi nào? Tán tỉnh, ăn tối, đồ trang sức, tình dục – là một chuỗi rất rõ không cần suy nghĩ, nỗ lực hay hứa hẹn cảm xúc.

Những gì anh đã chia sẻ với Katie là rất khác.

Anh muốn chia sẻ điều gì đó với cô mà anh đã không bao giờ chia sẻ với người khác.

Bản thân anh.

Nhận thức ấy nằm như một nút thắt chặt chẽ, khó chịu trong bụng anh. Một cái gì đó gần với sự hoảng sợ siết chặt anh. Không chỉ là nỗi lo sợ về những gì cô có thể gây ra với thông tin làm anh lo lắng, thực tế anh đã kể với cô.

Tại sao anh kể với cô? Anh không bao giờ nói chuyện về gia đình mình. Anh đã đi đến đoạn bất thường để che giấu quá khứ của mình. Anh muốn tạo ra con người mới như một ai đó khác hẳn.

Nhưng việc cứu đứa bé đã mang tất cả vội vã trở lại. Anh lại là đứa trẻ, rơi vào bóng tối, nước, dòng nước trơn tru của cái hồ. Không may hệ thống radar với bất cứ ai đang đau khổ bên trong Katie tinh vi đáng báo động.

Và tầm quét dài, anh nghĩ dứt khoát, nhớ lại cách cô đã lần theo anh.

Không giống những phụ nữ khác, những người chỉ quan tâm đến vẻ quyến rũ và sự mê hoặc của cuộc sống, Katie muốn sự thực.

Và anh cho cô một liều mạnh.

Nhận ra cô đang im lặng một cách bất thường, anh quay đầu lại nhìn cô và phát hiện ra cô đã ngủ thiếp đi, mái tóc cô đổ xuống rồi tung quanh vai, nụ cười mỉm trên cái miệng tuyệt đẹp đó. Một lọn tóc uốn quanh cánh tay anh và anh nâng tay lên chạm vào nó, cảm thấy những vòng xoắn mềm mượt quanh ngón tay mình.

Cô là người lạc quan nhất anh từng gặp.

Rõ ràng ngay cả sự thật xấu xí của tuổi thơ anh đã không đủ làm cô bỏ chạy.

Cô muốn quan hệ với anh vì cô tin rằng cuối cùng cô đã nhìn thấy Nathaniel “thực”.

Và điều đó, anh nghĩ cay đắng, là sai lầm lớn nhất của anh trong đống lộn xộn điên rồ này, vì anh chưa từng muốn làm Nathaniel thực. Anh đã bỏ lại Nathaniel thực đằng sau cách đây rất lâu và đó là cách anh muốn nó ở lại.

CHƯƠNG 7

KATIE thức dậy với ánh nắng mặt trời chiếu trên mặt. Một cơn gió nhẹ thì thầm qua những ô cửa mở và cô có thể nghe được dòng nước hiền hòa đập vào cạnh hồ bơi.

Nhức mỏi, hạnh phúc, cô mở mắt ra và điều đầu tiên cô nhìn thấy là chỗ nằm trống rỗng bên cạnh.

Nathaniel đã đi.

Một bóng đen che kín hạnh phúc của cô, nhưng cô đẩy nó sang một bên. Quá trễ? Tất nhiên anh đã dậy.

Anh đã để cô ngủ muộn.

Từ chối cho phép bản thân phân tích quá mức những gì có thể đơn giản chỉ là một cử chỉ quan tâm, cô tắm nhanh và trượt vào chiếc váy mùa hè màu vàng nhạt ưa thích. Phát hiện ra những bông hoa nhiệt đới anh đã đưa cô đêm trước, cô trượt nó vào mái tóc mình. Hương thơm của nó mang mọi thứ quay lại đột ngột và toàn bộ cơ thể cô tràn ngập ánh sáng ấm áp. Cô cảm thấy đặc biệt.

Không phải vì tình dục, mặc dù điều đó thật tuyệt vời - không, lý do cô cảm thấy đặc biệt là vì anh đã tâm sự với cô. Anh đã tin cô để kể những bí mật sâu kín, ghê tởm nhất - điều mà cô ngờ rằng anh đã không chia sẻ với bất kỳ ai trước đây.

Khi cô bước ra sân thượng, tự bảo bản thân thật vô lý khi cảm thấy lo lắng sau những thân mật họ đã chia sẻ đêm qua.

Nathaniel đang nói chuyện điện thoại. Tóc anh ánh lên trong ánh nắng mặt trời và đôi mắt màu xanh nổi bật của anh cố định vào một điểm phía xa. Bị thu hút bởi những đường nét hoàn hảo và cái miệng gọi cảm của anh, sự tự tin của Katie chùn lại.

Anh trông giống một siêu sao.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, điên cuồng cô tự hỏi liệu cô đã tưởng tượng ra toàn bộ mọi thứ.

Cố gắng quên đi việc anh là ngôi sao điện ảnh, cô nhắc nhở bản thân rằng họ vừa dành một đêm tuyệt vời nhất cùng nhau. Họ đã kết nối, không chỉ về thể xác mà còn là cảm xúc.

Anh đã tin tưởng cô.

Chờ cho anh kết thúc cuộc gọi, cô đi về phía trước, ước mình sở hữu kỹ năng diễn xuất của anh. “Anh nên đánh thức em. Em không định ngủ muộn thế này.”

“Anh cần gọi vài cuộc. Đại diện của anh phải làm để kiếm sống chứ. Tình huống ở London đã được che giấu.” Dè dặt và xa cách, anh ra hiệu về phía chiếc ghế trống.

“Cà phê chứ?”

Sự thất vọng đâm mạnh vào bụng cô như một nắm tay. Chính nó? Những gì đêm qua có ý nghĩa với anh chứ? Chỉ vài phút trước, cô thức dậy và cảm thấy cuộc sống không thể tốt hơn được. Vực thẳm giữa kỳ vọng và thực tế làm cô bị sốc.

“Cà phê sẽ rất tuyệt, cảm ơn.” Trang trọng. Lịch sự. Hai người buộc phải sống với nhau trên hòn đảo - không phải hai người đã lăn tròn trần truồng và hoang dã, những tấm dra lộn xộn giữa hai cơ thể nóng bỏng của họ.

Nó thực sự không có nghĩa gì sao?

“Em tự lấy bánh kếp và trái cây tươi. Chúng ta có một giờ cho đến khi trực thăng đến.”

“Trực thăng?” Katie đặt cái tách xuống mà không hợp lấy ngụm nào. “Chúng ta sẽ đi?” Cô bị bối rối về việc nó đã làm cô bối rối nhiều thế nào. Cách đây một tuần cô không muốn đến đây, và bây giờ –

“Chỉ là một hòn đảo. Chúng tôi sẽ dành ít thời gian ở Rio.” Vẫn không nhìn cô, anh anh xem lướt qua những email như thể bắt đầu một ngày làm việc bình thường trong khi Katie trông xanh xao trên bàn ăn. Sự xấu hổ dâng tràn trong cô. Anh đã thấy cô ngủ trong bao lâu? Anh đã thấy cô trong ánh sáng ban ngày và hối tiếc những gì họ đã chia sẻ? Thất vọng và tức giận pha lẫn với đau đớn. Nhưng cơn giận nhanh chóng chuyển hướng về chính cô. Cô thực sự ngây thơ đủ để nghĩ mình quan tâm đến một người đàn ông như anh?

“Tại sao chúng ta đến Rio?”

“Em đã bị mắc kẹt trên đảo đủ rồi. Em chỉ có một nơi vắng vẻ để chọn.” Sự qua loa bất thường của anh làm cô bất an và Katie đứng lên bất ngờ, chiếc ghế cào vào sàn. Mắt cô cay cay.

Việc bị từ chối nằm như một cục u cứng ngắc trong dạ dày cô.

“Cảm ơn nhiều. Vậy vai diễn anh đang diễn sáng nay rõ ràng là ‘tên khốn hoàn toàn.’”

Mắt anh nheo lại cảnh giác. “Em đang nói gì vậy?”

“Nếu anh đang diễn vai ‘chàng trai tốt’, anh chắc phải nghĩ rằng những gì chúng ta chia sẻ đêm qua ít nhất xứng đáng với nụ cười chào buổi sáng. Anh đang làm tôi cảm thấy kinh tởm bản thân.”

Đôi mắt anh ánh lên sự ngờ vực. “Như thế nào?”

“Anh thực sự phải hỏi mới biết à? Anh thực sự không nhạy cảm?” Katie ôm lấy chính mình, ước gì mình đã dành thời gian để trang điểm và làm tóc trước khi đối mặt với anh. Không người phụ nữ nào có cảm xúc sẽ chọn vẻ ngoài “tự nhiên” khi ở quanh Nathaniel Wolfe. “Chúng ta đã qua đêm với nhau và bây giờ anh đang làm tất cả mọi thứ có thể để tránh xa tôi.” Cô cảm thấy thực sự ngu ngốc khi trong khoảnh khắc tin rằng họ đã chia sẻ một điều gì đó thật đặc biệt.

“Tôi hiểu những gì xảy ra đêm qua là kinh khủng với anh. Tôi hiểu nó mang mọi thứ trở lại và có thể những gì chúng ta đã chia sẻ chỉ là khoảnh khắc nồng nhiệt. Nếu anh hối tiếc về đêm qua, chỉ cần nói thôi. Nhưng đừng hành động như thể không có chuyện gì xảy ra.”

“Ngồi xuống, Katie.”

“Tại sao? Để anh có thể làm tôi cảm thấy tầm thường hơn anh à? Tôi không nghĩ vậy. Anh là một diễn viên đáng giỏi, Nathaniel, nhưng tôi không quan tâm đến diễn viên và anh không muốn trở thành một người đàn ông.” Hoàn toàn bị bóp nghẹt, cô hiên ngang rời khỏi sân thượng, ném những lời nói qua vai. “Đến Rio đi. Chết tiệt. Tôi thực sự không quan tâm. Chỉ cần đừng theo tôi.”

Cô muốn thứ khốn kiếp gì từ anh chứ?

Bàn tay anh run rẩy, Nathaniel uống hết tách cà phê của mình và yêu cầu một ly khác. Nó đã lấy đi tất cả sức mạnh ý chí của anh để rời khỏi giường trước khi cô tỉnh dậy. Cuối cùng, điều gì đã thúc đẩy anh đến thực tế là anh muốn ở đó, quần lầy Katie mãi mãi. Và nỗi kinh hoàng đã hành động như một động cơ phản lực.

Mãi mãi?

Anh lau những giọt mồ hôi khỏi trán bằng cánh tay. Đó là những từ anh không sử dụng.

Hoàn toàn bị hoảng sợ bởi những cảm xúc của mình, anh thậm chí không tin tưởng bản thân để nhìn cô khi cô bước lên sân thượng. Anh đã hy vọng những bộ quần áo rộng thùng thình màu nâu, nhưng cô đã chọn màu vàng tươi sáng, màu của ánh nắng mặt trời và hạnh phúc.

Không phải nó làm anh mất thời gian để giết chết hạnh phúc đó, anh nghĩ cay đắng.

Ngay bây giờ cô có lẽ đang đổi lại thành màu nâu.

Ben mang cà phê đến bàn, vắn đi nụ cười thân thiện hằng ngày. “Tôi vừa thấy cô Katie đang chạy về phía bãi biển.” Cậu đặt mạnh cái bình xuống và một ít cà phê bắn tung tóe qua bên kia “Trông như cô ấy đang khóc.”

Nathaniel nhìn vũng cà phê bị đổ. “Cô ấy cần không gian riêng.”

“Không phải tất cả mọi người đều cần khoảng không riêng khi họ buồn. Cô Katie là kiểu người thích có ai đó nói chuyện cùng hơn.”

Đáp lại cái nhìn buộc tội của Ben, Nathaniel cảm thấy những ngón tay lạnh kéo một vệt dài xuống sống lưng anh. Cô muốn nói về những cảm xúc và anh không muốn kể cả việc nghĩ về những cảm xúc của bản thân, hãy đơn độc nói về chúng.

“Cậu biết cô ấy trong 5 phút –”

“Một số người anh có thể biết trong năm phút vì họ cởi mở và thân thiện. Những người khác ...” Ánh mắt của Ben không di chuyển. “những người khác

giữ mình cẩn thận.”

Giữ mình cẩn thận nghe có vẻ hợp với anh. “Mọi người khác nhau.”

“Cô ấy đang cố gắng để giúp anh. Trong những năm tôi sống tôi chưa bao giờ gặp ai tử tế, âm áp hơn cô Katie.”

“Tôi không cần sự giúp đỡ của bất kỳ ai.”

“Phụ thuộc vào nơi anh đang đứng.” Ben cầm cái tách bị bỏ lại của Katie. “Tôi sẽ dọn sạch đồng lộn xộn này.” Lời nhắn rất rõ ràng. Nathaniel được cho là dọn sạch đồng lộn xộn khác. Thứ anh đã gây ra.

Nguyên rủa bản thân mình vì hạ xuống trạng thái cảnh giác, Nathaniel bỏ lại tách cà phê và sải bước dọc theo con đường nhỏ nơi băng qua những khu vườn nhiệt đới đến bãi biển.

Một cuộc trò chuyện, anh tự hứa với lòng. Một.

Anh thấy cô đang ở khúc cua của vịnh Turtle, chiếc váy mùa hè màu vàng lẫn với màu cát, mái tóc sẫm màu đổ xuống lưng.

Nhớ cách cô nhìn khi lần đầu tiên đến đảo, Nathaniel cảm thấy điều gì đó xoắn chặt bên trong anh. Cô đã đánh mất vẻ ngoài màu nâu buồn tẻ và bây giờ cô nhắc anh nhớ đến một con chim kỳ lạ. Và đêm qua—

“Katie ...”

Cô không quay lưng lại nhưng đôi vai hơi cứng nhắc. “Tôi muốn ở một mình.”

Nathaniel muốn chấp nhận lời yêu cầu đó nhưng giọng nói của Ben vẫn còn vang trong tai anh, và trên tất cả là lương tâm anh, thậm chí hiếm khi ra khỏi giường vào buổi sáng, bây giờ đang làm việc ngoài giờ.

“Nhìn này—” giọng anh thiếu kiên nhẫn “— em phải hiểu điều này không dễ dàng với anh. Anh không tạo ra những mối quan hệ, không phải bất cứ loại nào em mơ tới. Anh quan hệ tình cảm ngắn hạn, thuận tiện cho cả hai với phụ nữ nào không muốn có bất kỳ sự liên quan nhiều hơn anh. Em thì khác. Vì Chúa, Katie—” anh kéo bàn tay qua mái tóc “— em thậm chí chưa bao giờ cùng một người đàn ông nào trước đây.”

“Tôi không muốn nói về việc này.”

Anh cảm thấy tia bức tức. “Tại sao không? Em muốn nói về mọi thứ khác. Anh biết em thất vọng vì anh đã không ở trên giường sáng nay—”

“Tôi thất vọng vì đêm qua tôi đã thấy một Nathaniel thật, và bây giờ anh đã quay lại thành ngôi sao điện ảnh. Tôi không biết anh thích thế này.”

Và đó chẳng phải ý định sao?

Nhìn chằm chằm vào gáy cô, Nathaniel cảm thấy như có một trận chiến đang diễn ra trong đầu mình. “Anh không giỏi làm “Nathaniel thật” anh nghiêng răng. “Anh không giỏi trong việc để mọi người hiểu mình.”

“Anh thích trốn đằng sau một diễn viên hơn.”

“Đúng.” Lời thừa nhận dễ dàng hơn anh nghĩ. “Đó là những gì tôi đã luôn luôn làm.”

Cô quay lại và anh nhìn thấy má cô ướt đầm. Tội lỗi đâm xuyên qua anh, sắc như một lưỡi dao. Thường thì phụ nữ dùng nước mắt không làm anh xúc động. Nhìn đôi mắt đỏ hoe của Katie làm bên trong anh siết chặt với nỗi đau.

“Đừng khóc,” anh thở hắt ra. “Đừng làm vậy”

“Hãy thành thật trả lời tôi một điều.” Giọng cô buồn thảm. “Là Carrie phải không? Tôi biết anh đã nói không có quan hệ tình cảm với cô ta, nhưng –”

“Không phải Carrie.” Chỉ nói tên đã khiến anh muốn quay lại và bỏ chạy, nhưng anh đã chiến đấu.

Anh biết anh nên nói với cô sự thật về Carrie, nhưng anh đã mang theo bí mật quá lâu để hé ra dễ dàng. “Không có gì liên quan đến Carrie cả. Là anh. Đây là con người anh.”

Cô im lặng và sự im lặng đó cũng là cái giạt mạnh khác vào lương tâm anh. Nathaniel dõi mắt theo khuôn mặt cô. “Nói gì đi chứ. La hét anh. Hãy cho anh biết mình nên cảm thấy điều gì, làm gì ...” Anh nhìn cô một cách tuyệt vọng. “Không phải như em đang im lặng.”

“Anh không thích khi tôi nói chuyện.”

“Đúng.” Nó xuất hiện như một bất ngờ khi nhận ra đó là sự thật. “Hôm qua, khi chúng ta ở trên tàu, và em nói về mọi thứ xuất hiện trong đầu em.”

“Tôi đã buộc anh nghe.”

“Không, anh thích nó. Rất nhiều. Anh thực sự thích cách em nói về những gì em đang suy nghĩ.”

“Anh không bao giờ nói những gì anh đang suy nghĩ.” cái nhìn của cô cố định. “Và tôi thấy không thể nói cái gì là thật. Với anh, tất cả quá dễ dàng để có thể sai lầm vì anh luôn làm tốt những gì phải làm.”

Anh cố gắng tìm cách để nói với cô rằng toàn bộ ý tưởng “thật” xua đuổi địa ngục trong anh.

“Đêm qua là thật, Katie.”

“Không, không hề. Chúng tôi đã quan hệ tình dục. Tôi đã đóng vai một phụ nữ khờ dại và anh đóng vai một kẻ vũ phu hùng dũng.”

“Em đang nói tôi đã làm đau em?” Điều gì đó làm anh lo lắng và anh thấy má cô đỏ lên.

“Anh đã không làm đau tôi. Không phải đêm qua.”

Anh đã làm đau cô sáng nay, bằng những lời nói sơ ý và không đủ khả năng để hạ lớp bảo vệ xuống. Che giấu những suy nghĩ này, Nathaniel kéo cô đứng dậy.

Khi cô cố gắng để chống cự anh, anh giữ chặt và tìm kiếm miệng cô bằng miệng anh.

“Đi đi.” Cô quay đầu đi. “Anh đã hối tiếc đêm qua.”

“Anh không hối tiếc đêm qua. Ít nhất không phải phần em khóa thân và phóng túng. Hơi kinh ngạc. Em rất tuyệt.” Anh hít một hơi. “Và anh xin lỗi vì đã làm tổn thương em sáng nay.”

“Tôi sẽ không nói không sao.”

“Anh không mong em nói điều đó.”

Với một tiếng khụt khịt, cô nghiêng đầu và nhìn lên anh. “Vậy thì chuyện gì đang xảy ra? Jacob đã trở lại, Nathaniel. Anh không thể thay đổi điều đó và anh không thể chạy trốn quá khứ mãi mãi.”

“Anh không chạy trốn. Anh chỉ là không trong tâm trạng cho việc đoàn tụ cả gia đình.”

“Chắc hẳn báo chí phải biết về cha anh? Anh thực sự xoay sở để giữ điều đó kín đáo à?”

“Nó được bói lên theo định kỳ. Anh hy vọng thắng giải Sapphire sẽ làm họ chôn vùi nó và tập trung vào sự nghiệp của anh chứ không phải cuộc sống cá nhân.”

“Đó là lý do anh rất muốn chiến thắng giải Sapphire? Để đánh lạc hướng báo chí?”

“Đó là một lý do.” Nathaniel đứng đó một lúc, nhìn chằm chằm ra biển. Anh nên nói với cô. Anh chỉ cần nói với cô phần còn lại của câu chuyện.

Tiếng máy bay trực thăng cắt ngang cuộc trò chuyện của họ và cô liếc nhìn lên bầu trời.

“Có vẻ như chuyến đi của anh đến Rio đến rồi.”

“Chuyến đi của chúng ta.” Anh vuốt những ngón tay mình qua mái tóc cô. “Em sẽ đi với anh.”

Cô kéo người tránh xa anh. “Em không nghĩ vậy. Em ổn khi ở đây.”

“Anh muốn em đi với anh.” Muốn cô đi với anh nhiều đến nỗi làm anh run rẩy đến tận sâu bên trong.

Nhảy ra khỏi máy bay hay leo lên mặt vách đá dốc đứng dường như ít khó khăn hơn lao vào mối quan hệ với Katie. “Em sẽ yêu Rio. Đó là thành phố thú vị nhất thế giới. Làm ơn.”

Cô cọ bàn chân trên cát, vẽ một hình thù. “Nếu em đi chúng ta sẽ ở đâu?”

“Chúng ta sẽ ở penthouse (nhà áp mái) của Rafael.”

“Rafael là ai?”

“Một người anh em cùng cha khác. Như em thấy, anh bị quấy rầy bởi những người anh em, nhưng họ rất có ích khi em muốn một nơi nào đó đặc biệt và riêng tư để ở lại.”

“Rafael?” Cô trông ngờ ngạc. “Cha anh đã có bao nhiêu người vợ?”

“Bốn? Không, anh nghĩ có thể là ba, nhưng rất rắc rối nếu tính tất cả các nhân tình. Đếm họ?” Nathaniel trượt những ngón tay anh qua tay cô và họ bắt đầu đi

bộ dọc theo bãi biển. “Phòng ngủ của ông ấy bận rộn hơn cả Đại lộ Hollywood đêm trao giải Sapphire.”

“Vậy Rafael trẻ hơn à?”

“Bọn anh cùng tuổi. Cậu ấy là con trai của người phụ nữ cha anh đã ngủ chung trong khi mẹ anh đang mong chờ anh.”

Cô dừng bước. “He-oh, Chúa tôi. Nhưng hai người có thân không?”

“Thân?” Nathaniel cau mày với câu hỏi. “Anh sống ở LA và cậu ấy sống ở Brazil. Anh không có ý tưởng gì về việc nó cách nhau bao xa. 10.000 km? Hay xa hơn?”

“Không, ý em là –“

“Oh, ý em là thân như những người anh em. Đó là một câu hỏi đặc trưng kiểu Katie.” Anh không biết mình thích thú hay bực tức vì cô muốn mọi người ràng buộc với nhau. “Anh sử dụng nơi ở của cậu ấy ở Rio. Cậu ta ở nhà anh ở LA. Nếu bọn anh tình cờ trùng lịch nhau, thì sẽ đi uống bia với nhau. Nếu em gọi đó là thân, vậy bọn anh thân nhau. Điều đó đáp ứng những quy tắc của xứ sở Katie chứ?”

Vẻ mặt cô rất nghiêm túc. “Đó phải là một mối quan hệ khó khăn.”

“Chuyện gì khó khăn?”

“Vâng, bởi vì –“

“Vì cha anh ngủ với mẹ cậu ấy? Đó không phải lỗi Rafael. Cậu ấy không có ở đó.” Nathaniel cười mĩa mai. “Ít nhất, không cho đến chín tháng sau. Và bây giờ đã đủ về gia đình anh. Quá nhiều hồi tưởng anh có thể chịu đựng trong một ngày và chúng ta chắc chắn cần thêm thời gian.”

“Vậy em sẽ gặp Rafael chứ?”

Cô đang tưởng tượng những cuộc tụ họp gia đình hạnh phúc. “Không có khả năng. Chúng ta sẽ đến Rio để có những cuộc làm tình nóng bỏng ở vùng đất của điệu nhảy samba nóng hôi.”

“Em thậm chí chưa bao giờ nhảy samba.”

“Đừng lo lắng---” anh lóe lên một nụ cười và nắm lấy tay cô khi họ đi dọc bãi biển “– Anh sẽ dạy em. Cách em chuyên động hông, em chắc sẽ là một vũ công bẩm sinh.”

“Nơi này thật tuyệt vời. Katie nhìn chằm chằm khung cảnh từ sân thượng của căn hộ penthouse riêng biệt. “Anh trai anh chắc rất thành công.”

“Cậu ấy đang từ từ tiếp quản thế giới công nghệ đây.” Nathaniel tựa người trên ban công và nhìn lướt qua bãi biển. “Rafael và anh đã say xỉn trên ban công này nhiều lần hơn anh muốn nhớ lại. Dù em làm gì, đừng chạm vào bất cứ thứ gì. Cậu ấy là một thiên tài kỹ thuật và toàn bộ nơi này được điều khiển bằng đồ điện tử. Nếu em hất hơi vài phần thiết bị điện có thể sẽ đưa em một miếng khăn giấy. Anh đã nói với cậu ấy ngày cậu ấy phát minh ra ứng dụng điện thoại giết hết

được bọn chụp ảnh, anh sẽ đầu tư vào công ty cậu ấy.” Anh trượt tay ra sau gáy cô và hạ miệng mình xuống miệng cô và Katie khẽ rên rỉ.

Tất cả những gì anh phải làm là hôn cô và lúc nào cô cũng tan chảy.

Cô là người dễ bị đánh bại hoàn toàn.

Bị quấy rầy bởi suy nghĩ đó, cô thả lỏng người tránh anh. Đêm qua cô đã trao cho anh tất cả mọi thứ. Hôm nay, cô thận trọng hơn một chút. “Chúng ta sẽ đi ngắm cảnh chứ?”

“Tất nhiên. Đây là Rio mà.”

Nathaniel đưa cô đi khắp nơi. Họ ngắm nhìn những quang cảnh ngoạn mục từ Pão de Açúcar, Sugarloaf Mountain, và ăn ở một nhà hàng bên bờ biển chật ních dân địa phương. Khi quay về căn hộ lúc ấy đã khuya và Katie tự động đi về phía phòng ngủ nhưng anh nắm những ngón tay quanh cổ tay cô.

“Rio chỉ vừa thức dậy. Bị cảm dỗ khi anh đang nghĩ đến một giấc ngủ sớm –” nụ hôn của anh nhanh nhưng tàn phá “–chúng ta sẽ đến trường học samba.”

“Trường học? Gần như đang là nửa đêm.”

“Nó không phải trường học như trong ý nghĩ của em. Những trường học samba là một phần của vùng lân cận nơi mọi người đi nhảy. Một phần của nền văn hóa Rio. Tất cả họ đang tập luyện cho lễ hội Carnival trong vài tuần nữa. Đây–” anh cầm lên cái hộp đã được chuyển đến trước đó “– anh đã mua cho em thứ gì đó để mặc.”

“Anh đang mặc quần jean.” Lục tìm qua những lớp giấy mềm, cô lấy ra một chiếc váy ngắn có sắc xanh ánh kim sôi động, ngang đến thắt lưng và kết thúc trong dáng chiếc váy xòe. “Em gần như có thể khóa thân.”

“Còn một món khác trong hộp.”

Katie dẹp bỏ lớp giấy và tìm thấy một bộ bikini đính những hạt ngọc lục bảo. Cô chớp mắt. “Ôi trời. Đó là –”

“Hoàn hảo để nhảy samba.”

Cô không mặc màu nâu kể từ khi đến Nam Mỹ. Và đó là vì Nathaniel. Anh đã mang màu sắc vào cuộc sống của cô. Ở cùng anh đã cho cô sự tự tin của mình. “Em rất thích.” Katie kiểm tra độ rũ và mặt vải và sau đó biến mất vào phòng ngủ để thay đồ.

Nathaniel theo sau cô và cô nhận ra anh đang nhìn mình khi cô kéo chiếc váy. “Đừng nhìn chăm chăm.”

“Em có một đôi chân tuyệt vời.”

“Tất cả đều tuyệt hơn cho khiêu vũ.” Cô bắt gặp ánh mắt anh trong gương. Cảm nhận cơn đau sắc bén của sự hấp dẫn. “Chúng ta đi chứ?”

Đó là buổi tối thú vị nhất trong đời cô, dù là vì khiêu vũ hay chỉ là được ở cùng Nathaniel, cô không biết.

Samba là điệu nhảy lôi cuốn thể xác bấp bênh và Nathaniel là người đàn ông lôi cuốn thể xác nóng bỏng. Đôi mắt xanh biển, nụ cười nam tính chậm chạp đã thu hút sự chú ý của mọi phụ nữ trong phòng – điệu đó và cảm giác về nhịp điệu đáng ghen tị của anh và cách anh chuyển động dễ dàng. Anh nhảy với vẻ uyển chuyển tự nhiên và nhục dục không phải tranh cãi là xoá nhoà ranh giới giữa phòng ngủ và phòng khiêu vũ. Khiêu vũ với anh là trải nghiệm khoái lạc tấn công toàn diện các giác quan của cô và Katie cảm thấy đầu mình và trái tim quay cuồng khi mắt họ khóa vào nhau và cơ thể tiếp xúc.

Chìm trong đôi mắt màu xanh ấy, Katie bỗng nhiên muốn ở một mình với anh. “Chúng ta có thể về nhà không?”

“Em đang không thưởng thức vũ điệu samba, thiên thần?” Nụ cười của anh chậm chạp, ranh mãnh và trái tim cô đang biểu diễn phiên bản samba của riêng nó.

“Em yêu samba.”

Sức nóng đang chảy qua giữa họ là rất lớn và anh áp một bàn tay mạnh mẽ lên hông cô và giữ cô tựa vào anh trong chốc lát. Sự hài hước lười biếng trong đôi mắt anh biến thành sắc nhọn và đói khát. “Em nói đúng. Chúng ta đi nào.” Anh nắm lấy tay cô và gần như kéo cô ra khỏi tòa nhà và vào trong xe hơi đang chờ.

Ngay lập tức cánh cửa đóng lại, họ đang hôn nhau và họ hôn nhau suốt quãng đường trở lại căn hộ, miệng họ điên cuồng, nóng, dễ bùng nổ khi say mê. Hai tay anh đang ở dưới chiếc váy tán tỉnh và Katie rên rỉ và vòng chân mình quanh chân anh, thúc giục anh. Cô yêu cái cách anh nhìn cô, với đôi mắt nửa nhắm nửa mở và lời hứa hẹn sung sướng lấp lánh trong vực sâu của đôi mắt xanh đó. Sự phấn khích của những cái chạm đầy kinh nghiệm của anh càng dữ dội hàng nghìn lần bởi sự hấp dẫn giới tính đàn ông nguyên thủy. Khắp nơi trên thế giới, phụ nữ dán áp phích của anh trên tường. Chỉ cần nhìn vào mặt anh là đã thích thú nhưng Katie cố không nhắc lại điệu đó vì cô không muốn nghĩ về anh như một ngôi sao điện ảnh. Như một ngôi sao điện ảnh không thể với tới. Như một người đàn ông -

Họ đã chia sẻ sự hấp dẫn mãnh liệt, bùng nổ.

“Chúng ta đến rồi.” Giọng anh dày lên bởi niềm đam mê, anh ngẩng đầu lên, đôi mắt vẫn đặt trên miệng cô. “Chúng ta cần vào trong hoặc chúng ta sẽ bị bắt. Hai phút,” anh hứa khó khăn.

“Chúng ta chỉ cần bước lên thang máy và vào nhà.”

Run rẩy với trạng thái đề phòng, Katie theo anh ra khỏi xe, quá xấu hổ để nhìn người lái xe. Họ đang hôn nhau khi đổ vào thang máy dẫn đến căn hộ penthouse sang trọng của Rafael, và sau đó Nathaniel nâng cô lên để cô giạng chân quanh anh và ép cô tựa vào tấm kính một cách khó khăn.

“Hai phút quá dài.” Anh rên rỉ và Katie phấn khích đến tuyệt vọng sau khi nhảy cùng anh rằng cô chỉ đơn giản là nức nở sự khuyến khích của mình khi anh

cởi khóa quần jean.

Bị kẹt trong cơn lốc của sự phấn khích, cô mù mịt với môi trường xung quanh, mù mịt với tất cả mọi thứ ngoại trừ anh. Anh ấm áp như lụa và nam tính dữ dội và sau đó anh ở bên trong cô và cú sốc thích thú của nó làm cô thờ hờn hển.

“Ồ, vâng ...” Cô ngửa đầu dựa vào mặt kiếng cứng, mát lạnh khi anh đâm vào cô. Nóng và nguyên sơ, ngoài tầm kiểm soát như đêm đầu tiên trong khu vườn nhiệt đới ở đảo Wolfe.

Tiếng chuông nhẹ nhàng cho biết họ đã đến căn hộ. Không nhắc miệng khỏi cô, Nathaniel đập tay lên bảng nút điều khiển, cố gắng đập vào nút dừng thang máy lại. Thay vào đó anh nhấn nút xuống tầng trệt và thang máy bắt đầu chuyển động một lần nữa.

“Làm thế nào để dừng nó?” Đôi mắt anh phát sốt với ham muốn, anh ngẩng đầu mắt kiên nhẫn và cố gắng tập trung vào hàng nút nhưng Katie lợi dụng sự thay đổi đột ngột trong sự chú ý của anh để di chuyển hông cô. Anh rên rỉ khàn đặc và quay đầu lại với cô. “Dừng cử động. Em đang giết anh đấy”

“Em muốn – em cần –” Giọng cô vỡ ra và bàn tay anh luồn vào tóc cô và miệng anh tàn phá miệng cô trong nụ hôn đói khát.

“Anh phải dừng cái thang máy khốn kiếp này.”

Anh ở sâu bên trong cô và cô cố gắng để phù hợp với nhịp điệu của anh nhưng anh bẫy cô, kiểm soát mọi chuyển động, từng cú thúc đàn ông mang cơn bùng nổ cảm giác xuyên qua cô.

Katie bị hút vào thế giới của khoái lạc nguy hiểm, tối tăm và cô thét lên tên anh, bám vào vai anh, cảm thấy sức mạnh và quyền lực dưới những ngón tay mình.

Thở nặng nề, Nathaniel đập tay một cách mù quáng vào hàng nút thang máy lần nữa và lần này nhấn vào nút dừng.

Thang máy giật mạnh sau đó dừng lại và anh mỉm cười run rẩy. “Cuối cùng anh có thể tập trung”

Đâu đó trong khoảng cách Katie nghe thấy tiếng chuông reo nhưng cô không có cơ hội để tập trung vào nó vì anh đang hướng cuộc gặp gỡ tình dục của họ vào cuộc trắc táng khoái cảm đầy chuyên tâm. Khoái lạc trượt qua cô trong những cơn sóng nhẹ nhàng sau đó lao về phía trước, đưa vào nhịp điệu khi anh hướng chúng cao hơn và cao hơn.

Đó là quan hệ tình dục với sự đam mê lạc thú cơ bản nhất, làm dịu cơn đói tuyệt vọng đã phá hủy cả hai người họ.

“Nhìn chúng ta này,” anh ra lệnh bằng chất giọng dày đặc, “nhìn chúng ta trong gương đi.”

Mí mắt cô cảm thấy nặng nề nhưng cô mở mắt ra, nhìn anh đầu tiên và sau đó qua vai anh. Và quan sát mọi thứ dữ dội. Được phản chiếu trong gương, cô thấy

sự tương phản giữa làn da mặt trời ấm áp của cô và bắp đùi đầy lông của anh. Mềm và rắn chắc. Dẻo dai và mỏng manh. Mạnh mẽ và mềm yếu. Sức mạnh của anh giữ họ ở tư thế này. Sức mạnh của anh đưa cả hai tiến tới đỉnh cao của khoái lạc. Có một ngọn lửa trong máu cô và sự hoang dã bùng lên từ bên trong khi cảm giác bùng nổ xuyên qua cơ thể cô.

Cô thét gọi tên anh và anh giữ chặt cô, mắt anh khóa vào mắt cô, hút lấy từng phần của cô vào trong anh. Cô cảm thấy anh lấp đầy mình hoàn toàn, cảm thấy sự đầy đặn nam tính khi anh đẩy sâu vào và cô giật mạnh áo somi anh, tuyệt vọng chạm đến anh. Trái tim cô đập thành thịch, hơi thở không sâu và không đều, và cô ôm chặt lấy cơ bắp trơn bóng của vai anh, cảm thấy mọi thứ bên trong cô bay tự do. Cực khoái của cô ập đến như một tia chớp và cô sụp đổ trên ranh giới mất tự chủ, thôn thục tên anh và giữ chặt khi sự bùng nổ đam mê đưa anh đi cùng cô.

Phải mất rất lâu để mọi thứ lắng xuống, để thế giới trở lại bình thường.

Cuối cùng Nathaniel từ từ nhấc miệng ra khỏi cô. Mắt anh lơ mơ và không hề tập trung, anh nghiêng đầu. “Tiếng ồn khủng khiếp gì thế?”

Katie vật lộn để thở. “Em nghĩ báo động đã kêu khi anh nhấn nút dừng. Anh chỉ nhấn nút đó trong trường hợp khẩn cấp.”

“Không sao, vậy thì – ” với một nụ cười ranh mãnh, anh hạ thấp miệng anh xuống cô một lần nữa “ – Bởi vì chắc chắn nó là một trường hợp khẩn cấp.”

Cô rên rỉ trên miệng anh. “Em nghĩ có một đội kỹ thuật đang trên đường đến hay thứ gì đó.”

Nathaniel miễn cưỡng ngẩng đầu lên và đập tay vào nút thang máy.

Katie bóp nghẹt tiếng kêu. “Giờ thì chúng tôi đang đi xuống thay vì đi lên.”

Rời mắt khỏi cô, anh nhìn vào hàng nút. “Thật đáng tiếc.”

Anh chỉ có thời gian để thả cô đứng trên sàn và nhanh chóng chỉnh sửa quần áo trước khi cửa thang máy mở ở phòng giải lao.

Hai đội ngũ an ninh của Rafael đứng đó trông bối rối.

Đỏ mặt, Katie muốn trượt xuống sàn với sự xấu hổ nhưng Nathaniel chỉ đơn giản mỉm cười. “Một buổi tối tốt lành, các chàng trai?”

“Ồ, có vấn đề sao, thưa ngài?”

“Chúng tôi có một sự cố nhỏ, nhưng tôi đã khắc phục được.”

Giọng nói ra vẻ chán nản, Nathaniel ném một nụ cười thân mật với Katie và một lần nữa nhấn nút đưa thang máy lên thẳng căn hộ penthouse. “Tôi dùng 2 bàn tay rất giỏi.”

Khi cánh cửa trượt đóng lại Katie lún xuống dựa vào bức tường như tấm gương và che mặt.

“Tại sao anh phải nói điều đó? Họ biết những gì chúng ta đã làm. Đừng nói em biết là có camera quan sát ở đây đây.”

“Tại sao? Anh có thể cho em vài lời khuyên của người trong cuộc nếu em muốn. Bí mật của việc biểu diễn trước camera là diễn như thể nó không có ở đó. Mặc dù điều đó chắc chắn phải được che kín.” Cười cô, anh đong đưa cô vào vòng tay mình và đưa cô lên sân thượng. “Em đang nghĩ đến chỗ nào? Sofa dùng làm giường? Giường? Sàn nhà? Tường? Vòi sen? Tất cả các thứ trên?”

Hít thở mùi hương ngọt ngào của những bông hoa ngoại lai, Katie nhìn lên quai hàm sẫm màu của anh và cảm thấy vui vẻ một cách lố bịch.

“Anh thật vô độ.”

“Tội lỗi bị cáo buộc.” Cuối cùng anh đẩy cô lên chiếc sofa trên sân thượng và tiến hành chứng minh với cô thể nào là vô độ.

Họ ngủ thiếp đi trên sân thượng và thức dậy với cảnh tượng mặt trời mọc khó quên trên Sugarloaf Mountain.

Katie nhìn mơ màng vào cảnh tượng tuyệt vời. “Nơi này thật đáng ngạc nhiên.”

“Đúng. Rafael có khẩu vị hoàn hảo khi nói đến bất động sản.” Nathaniel nén một cái ngáp dài và hôn cô. “Đừng dậy. Anh có vài việc phải làm hôm nay. Anh sẽ gặp lại em hơi muộn. Đi tắm. Thư giãn.” Với tiếng thở dài miễn cưỡng và nhìn miệng cô lần cuối, anh nhảy ra khỏi ghế và cầm một chồng giấy tờ, báo cáo bằng giấy bóng.

Vẫn còn ngái ngủ, Katie ngồi dậy. “Công việc? Công việc gì?”

“Rafael và anh tài trợ cho một dự án phim truyền hình ở đây. Trẻ em có hoàn cảnh khó khăn.” Anh ngáp ngừng và sau đó thả một bản báo cáo lên đùi cô. “Đó là toàn bộ những thứ cảm động để thu hút những người có quá nhiều tiền đóng góp một phần vào nó. Anh phải gặp người phụ nữ đã tạo ra nó - sẽ không mất nhiều thời gian đâu.”

Với tiếng rít của vòi hoa sen ở phía xa, Katie liếc qua đồng báo cáo. Sau đó, cô quay trở lại từ đầu và đọc chậm rãi. Khi cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt cô đầm nước mắt. “Cuộc sống của những đứa trẻ này...”

Buộc nút chiếc khăn xung quanh hông mình, Nathaniel cau mày. “Tại sao lại khóc? Em không quen chúng mà.”

“Em khóc vì nó thật khủng khiếp.” Và vì anh đang tiếp cận với những đứa trẻ chịu đựng như anh đã phải chịu đựng. Đọc nó khiến cô suy nghĩ về những gì anh trải qua.

Những đứa trẻ với cuộc đời tối tăm. Anh có biết mình đang làm gì không? “Một việc rất đáng làm. Nhìn chúng phát triển.”

“Anh không thực sự “nhìn chúng”. Anh không gặp bất kỳ đứa trẻ nào.” Nathaniel đẩy tay vào chiếc áo sơ mi mới. “Anh chỉ viết chi phiếu.”

“Anh chưa bao giờ đến thăm một trong những dự án của mình?” Katie nhìn xuống bảng báo cáo trong tay. “Anh không quan tâm xem bọn chúng là ai à?”

“Anh biết chúng là ai.” Anh giật lấy chiếc quần soọc từ ghế, giọng anh nổi cáu. “Chúng là những đứa trẻ. Ý tưởng là để cố gắng và mang chúng rời khỏi đường phố và ra khỏi các băng nhóm xấu xa. Được tham gia vào các dự án thanh thiếu niên ngăn những đứa trẻ cầm súng. Đó là những gì dự án thực hiện.”

“Nhưng anh chưa bao giờ gặp chúng?” Katie trượt ra khỏi giường và đi ngang qua anh. Tóc anh ướt và nhỏ giọt ở những chân tóc tối màu lên khuôn mặt đẹp trai. “Anh không tò mò sao?”

“Không.” Nỗi hoảng sợ trong mắt anh nhanh chóng bị che đậy khiến cô tự hỏi liệu mình đã tưởng tượng ra nó. “Nhìn thấy tận mắt Nathaniel Wolfe có rất nhiều ý nghĩa với chúng.”

“Anh không để mình dính vào đâu.”

“Vậy tại sao lại giúp chúng?”

“Bởi vì anh kiếm tiền đủ để cho.”

Anh có thể gửi tiền đến bất kỳ số lượng tổ chức từ thiện nào, Katie trầm ngâm, nhưng anh đã chọn để gửi nó cho trẻ em có hoàn cảnh khó khăn, bạo lực.

Không thể nào là một trùng hợp ngẫu nhiên.

Cô tự hỏi liệu anh thậm chí có nhận thức được lý do của mình để đầu tư tranh cho nguyên nhân đó.

“Nếu anh xuất hiện, những đứa trẻ sẽ rất vui mừng.”

“Và anh quan tâm về điều đó vì ...?”

“Bởi vì anh quan tâm giúp đỡ trẻ em. Nếu anh không quan tâm, anh sẽ không gửi tiền cho chúng. Anh sẽ gửi tiền đến tổ chức động vật hay những tổ chức từ thiện xứng đáng khác.”

Anh vói lấy chiếc đồng hồ của mình. “Có lẽ anh là tên khốn lạnh lùng như họ nói.”

Anh không hề. Cô biết anh không phải. Nhưng anh sẽ không cho phép mình trở nên gần gũi với bất cứ ai. “Những tên khốn lạnh lùng không mạo hiểm cuộc sống của họ để cứu trẻ em chết đuối. Và họ không lãng phí thời gian và tiền bạc tài trợ dự án diễn xuất mà các phương tiện truyền thông thậm chí không biết. Anh nên đi và xem chúng làm những gì. Tưởng tượng việc đó làm anh cảm thấy thế nào.”

“Chán? Anh không làm việc gì cho người khác.” Anh luồn tay vào tóc cô và hôn lên cổ cô. “Bản chất của anh là ích kỷ.”

“Đó là những gì anh muốn nghĩ về mình, nhưng nó không phải sự thật. Nathaniel ...” Cô khẽ rên khi miệng anh tìm thấy điểm nhạy cảm. “Không. Em không thể nghĩ khi anh - oh ...”

Mỉm cười hài lòng, anh thả cô xuống tấm thảm mềm và đã qua một giờ nữa trước khi một người trong số họ nghĩ đến việc di chuyển.

“Em có thể giúp anh phần trang phục.” Katie cong người ôm anh, lê những ngón tay dọc xuống cơ thể anh. “Em có tất cả những dải ruy băng và những mảnh vải em đã mua ở chợ hôm qua. Hiện tại ai đang làm trang phục cho chúng?”

“Em không từ bỏ phải không?” Nathaniel ngả người cô ra và nhìn cô, đôi mắt xanh của anh cháy dữ dội với sự bức tức. “Anh sẽ kết thúc xong cuộc họp này và đưa em đi tham quan.”

“Em muốn giúp đỡ dự án diễn xuất của anh. Làm ơn, Nathaniel. Anh sẽ tạo ra ngày của chúng. Cả năm của chúng.” Suy nghĩ về những gì có ý nghĩa với trẻ em làm cô phấn khích nhiều gần như những gì có thể có ý nghĩa với anh. Cô đã nhìn thấy lòng trắc ẩn phía sau vẻ ngoài khắc nghiệt.

Cô biết anh khóa chặt bản thân mình nhiều thế nào. Có thể làm việc với trẻ em sẽ giúp mở ra phần nào đó trong anh.

Nathaniel nguyên rủa dễ dàng và đứng lên. Mắt anh đe dọa, anh ném cho cô một cái nhìn cảnh báo. “Chỉ được khóc lần này, chỉ lần này thôi, và chúng ta sẽ đi. Hiểu chưa?”

Nathaniel đứng bên ngoài tòa nhà nơi đặt dự án phim truyền hình tuổi trẻ của anh, dạ dày bồn chồn. Anh sẽ quỳ ở rãnh nước bất kỳ giờ phút nào, nôn ra.

Tại sao anh lại đồng ý việc này chứ?

Phía trên họ là một mê cung hỗn loạn của gạch chưa sơn, gỗ, mái che bằng thiếc treo bấp bênh từ một sườn đồi dốc và những đũa trẻ tò mò, mắt mở to quan sát khi chúng đá quả bóng trên con đường bụi bặm.

Không khí nóng và nhớp nháp nhưng Nathaniel chưa bao giờ cảm thấy lạnh hơn.

Anh bước lùi lại phía sau và cảm thấy bàn tay Katie bao lấy tay mình.

“Chúng ta hãy vào trong và gặp vài người.”

Nathaniel muốn bỏ chạy. Anh muốn vào trong nhiều như anh muốn bắn vào đầu mình. Anh không muốn biết những người này. Anh không muốn thấy mình trở lại đó nhưng Katie đang kéo anh và anh không thể tìm ra lý do nào để ở ngoài.

Bên trong tòa nhà một đám đông trẻ em với những chiều cao và độ tuổi khác nhau đang tha thân xung quanh. Khoảnh khắc Nathaniel bước qua ngưỡng cửa bầu không khí thay đổi.

Tất cả mọi người ngừng nói và chỉ nhìn chằm chằm. Anh đã quen với điều đó, tất nhiên. Nó xảy ra ở khắp nơi. Nhưng lần này thì khác. Những đôi mắt đang nhìn anh khác nhau.

Sự im lặng kéo dài chỉ vài giây và sau đó căn phòng nổ ra thành những tiếng kêu phấn khích và trò chuyện không ngừng khi đám đông trẻ em ở các độ tuổi khác nhau tràn về phía họ.

Dựng lên những rào cản thông thường giữa anh và phần còn lại của thế giới, Nathaniel biến thành diễn viên và cố gắng tạo ra khoảng cách.

Nhưng anh đã không thể. Không giống như người lớn, trẻ em không chú ý ranh giới và chẳng mấy chốc vài đứa nhóc nhỏ hơn đang leo lên anh, nói chuyện cùng một lúc, chạm vào anh để xem liệu anh là thật.

Anh thấy đôi giày mòn đế và mái tóc chưa gội. Anh nhìn thấy những vết bầm tím và đôi mắt giữ chặt những câu chuyện không ai muốn nghe. Nhưng hầu hết anh đều nhìn thấy sự nhiệt tình và phấn khích. Đúng, có những tổn thương ở đó, nhưng cũng xuất hiện một giây hy vọng.

Cảm giác buồn nôn bên trong anh biến mất. Tay anh thoải mái.

Anh ký vài chữ ký trước khi nhớ ra mình không bao giờ ký tên.

'Oi, tudo bem?' (Chào mọi người?) Anh nói tiếng Bồ Đào Nha và Gabriela, một người phụ nữ tóc đen mảnh khảnh điều hành trung tâm, vỗ tay và ra lệnh im lặng.

"Chúng tôi đang bị choáng ngợp vì anh đã chọn đến thăm chúng tôi." Có những giọt nước mắt trong mắt cô ta và Nathaniel cố nghĩ ra một câu trả lời khéo léo của ngôi sao điện ảnh nhưng lưỡi anh bị thắt nút và mặt nạ diễn xuất đã làm anh thất bại, chỉ vì đêm đó trên sân khấu.

"Cho tôi xem cô đang làm gì," anh nói cộc cằn. "Có lẽ tôi - tôi có thể cố gắng và giúp đỡ." Tuyệt. Bây giờ anh thậm chí không thể sâu chuỗi câu nói lại với nhau.

Cảm giác lúng túng ban đầu. Đưa anh sang một bên, Gabriela kể anh nghe một chút về từng đứa trẻ và chúng đã diễn các cảnh cho anh xem, tự hào khoe ra những gì chúng đã làm. Một vài món đồ bằng gỗ, những món khác tốt hơn, và một hoặc hai cái là tài năng thực sự. Nhưng có một cậu bé đã từ chối thu hút sự chú ý của anh. Thận trọng và căng thẳng, cậu đứng gần cửa ra vào.

"Đứa trẻ đứng đó -" Nathaniel chùi cằm tay lên trán. "Thằng bé thì sao?"

"Tôi không biết." Gabriela đưa nước cho anh. "Đôi khi thằng nhóc đến và quan sát. Nếu anh cố gắng và nói chuyện với nó, nó sẽ chạy. Tôi nghi ngờ là thằng bé chỉ đang lẩn trốn ở đây. Tốt nhất nên thả thằng bé và chờ ngày nào đó nó sẽ đủ tự tin để tham gia. Thịnh thoảng điều này xảy ra. Thằng bé không phải người đầu tiên."

Nathaniel nhìn cậu bé và nhận thức ngay lập tức. Trong đôi mắt đó anh nhìn thấy thách thức, sự tức giận, tò mò - và sợ hãi.

Đó là nỗi sợ hãi khiến Nathaniel bước về phía cậu.

Cậu bé nhích gần hơn đến cánh cửa và Nathaniel gần như dừng lại. Anh đang làm gì thế? Anh không biết gì về tư vấn trẻ em. Anh thậm chí không biết nó bao nhiêu tuổi. Mười? Lớn hơn?

Cậu bé quay đầu đi, bị giằng xé giữa sự quyến rũ của việc chạy thoát và sự quyến rũ của ngôi sao điện ảnh nổi tiếng nhất thế giới. Chuyển động để lộ vết thâm bầm tím thẫm màu một bên hàm của nó. Miệng anh mím chặt, Nathaniel tiếp tục bước. Anh không biết gì về trẻ em, nhưng anh biết về những đứa trẻ bị tổn thương. Biết rằng anh đang nhìn thấy một trong số chúng.

Con giận dữ bắn xuyên qua anh nhưng anh ngừng lại khi thằng bé nhìn anh trừng trừng, nắm tay siết chặt. “Được rồi – tôi sẽ đi. Chú không phải ném tôi ra ngoài.”

“Thực ra, chú hi vọng là cháu có thể giúp chú” Giữ khoảng cách anh mong là không đe dọa, Nathaniel cúi xuống để ngang tầm mắt với thằng bé. “Cháu chính xác là dành cho vai diễn này - cháu đã bao giờ diễn chưa?”

Nắm tay thằng bé hơi thả lỏng. “Tôi không biết bất cứ thứ gì về diễn xuất.”

“Tốt. Sẽ dễ dàng hơn theo cách đó nếu cháu nghĩ mình đã biết tất cả những gì cần biết.”

Nathaniel giữ ánh mắt. “VẬY đây là những gì cháu làm – cháu quên tất cả việc mình là ai, và giả vờ mình là một người khác. Chính thế. Đó là tất cả. Dễ ẹc.”

Anh sẵn sàng cựa quậy thằng bé đã mơ về việc làm ai đó gần như mỗi ngày trong cuộc đời...

Khi những giọt nước mắt lấp lánh làm mờ đôi mắt thằng bé, Nathaniel không biết điều nào trong số đó báo động hơn.

Thoát khỏi vực thẳm, anh định chọn thời điểm và triệu tập quân tiếp viện trong hình dáng của Gabriela và Katie, khi thằng bé nắm lấy cánh tay anh.

“Cháu đã xem phim của chú.”

Nathaniel cảm thấy một áp lực sau ngực. “Đúng. Tốt lắm.”

“Cháu - Chú có rất nhiều diễn viên ở đây.” Giọng cậu thô ráp. Tuyệt vọng. “Chú không cần cháu.”

“Nào, đó chỉ là một số ít cháu biết.” Nathaniel nhìn thấy những vết bầm tím trên cánh tay thằng bé và sự giận dữ siết chặt trong dạ dày anh. “Chú thực sự rất cần cháu. Do đó, mang cái móng gậy trơ xương này lên sân khấu và chúng ta bắt tay vào việc nào.”

“Không ai có thể thuyết phục thằng bé nói.” Gabriela đang lúi húi với Katie, may trang phục từ những mảnh vải vụn. “Nhưng bây giờ thằng bé đang có một bài học diễn xuất với Nathaniel Wolfe. Katie, tôi chỉ mới thấy thằng bé cười.”

“Không. Cô sẽ phải làm tôi cười.” Katie nháy mắt nhanh. “Tôi không thể vừa may vừa khóc.”

Nhưng quyết tâm bền bỉ của Nathaniel để thuyết phục đứa trẻ mở lòng và tham gia đã làm cô xúc động. Anh cự tuyệt từ bỏ. Mỗi lần thằng bé lùi lại, anh ở đó, hạ thấp hàng rào của bản thân để giúp đỡ đứa trẻ.

“Cô có biết tôi đã cố gắng làm thằng bé nói bao nhiêu lần không?” Gabriela xỏ kim. “Và bây giờ nó có một vai trong vở kịch. Tôi có tên thằng bé - chúng tôi có thể giúp nó.”

Katie ngẩng đầu lên và quan sát Nathaniel. Anh đang giải thích một động tác cho bọn trẻ và chúng đang quan sát, mê mẩn.

Anh sẽ là người cha tuyệt vời.

Suy nghĩ thoát ra khỏi hư không và cô bất động, bị sốc bởi chính suy nghĩ của riêng mình.

Ồ, không, cô sẽ không làm điều đó? Cô sẽ không bắt đầu suy nghĩ, ngay cả trong thời điểm, mối quan hệ của họ còn nhiều hơn một tia chớp.

Cảm thấy cơn đau sắc bén, cô nhìn xuống và nhận ra cô đã đâm kim vào ngón tay.

Katie lấy khăn giấy và ngăn lại thực tế.

Trẻ con? Sau tuổi thơ đầy sẹo của anh?

Cố gắng làm xao lãng bản thân, cô may và tạo ra những trang phục và chắc chắn mình đã hoàn toàn bình tĩnh trước khi cô ngừng lại và bước tới Nathaniel. “Anh đang làm rất tốt. Em không biết anh có thể nói tiếng Bồ Đào Nha.”

“Rafael là người Brazil. Bọn anh lang thang cùng nhau khi còn trẻ.” Anh quan sát hai thằng nhóc đang dàn cảnh chiến đấu, đôi khi bỏ qua lời nhận xét.

“Gabriela kể cho em anh đã đầu tư rất nhiều tiền vào dự án. Cô ấy nói anh là lý do để nhiều đứa trẻ có thể sống đến bây giờ. Anh đã gặp cô ấy thế nào?”

“Rafael tài trợ cho nhiều chương trình giáo dục - đưa máy tính đến trường học, đại loại vậy. Cậu ấy giới thiệu anh với Gabriela.” Khi cuộc chiến trở nên hơi quá thực tế, Nathaniel bước về phía trước và can thiệp. “Các cháu không phải thực sự đánh bại nhau. Hãy diễn như thế này -”

Anh cho chúng thấy cách diễn thật thuyết phục mà không thực sự gây tổn hại và sau đó quay lại với Katie. “Mọi thứ diễn ra rất nhanh. Đôi khi các dự án của bọn anh đụng nhau. Hai năm trước, Rafael đã gửi cho anh một kịch bản được một trong những cậu bé mà cậu ấy giúp đỡ viết - nó rất tốt. Bọn anh đang chuyển nó thành phim.”

Cô rất ngạc nhiên. “Anh đã tìm một trường quay để bỏ tiền vào?”

“Không.” Bàn tay anh vụt ra và giữ chặt cậu bé trước khi nó ngã đập vào sàn. “Rafael và anh đã bỏ tiền mình vào. Đó là một bộ phim kinh phí thấp, ra mắt ở một trong những liên hoan phim tháng Năm. Carnical. Gritty urban thriller. Nó kể về một cậu bé xuất thân từ một gia đình bạo lực.” Anh quay đầu lại, nhìn vào Carlos, cậu bé đã thuyết phục anh tham gia cùng chúng. “Đó là câu chuyện cuộc đời của nhiều đứa trẻ ở đây. Ngoại trừ ở Carnival, diễn xuất mang cho người anh hùng cơ hội có cuộc sống mới.”

Và anh không thể nhìn thấy sự tương đồng? Diễn xuất đã giúp anh thoát khỏi tuổi thơ khó khăn và bây giờ anh đang mang đến giải thoát tương tự cho những đứa trẻ khác.

Katie nuốt khan. “Ai đã cho anh cơ hội đó? Anh đã học ở trường đào tạo diễn xuất?”

“Trường nội trú. Cha anh không thể chờ để thoát khỏi tất cả bọn anh. Anh đã hạnh phúc hơn khi ở trường.” Cái cau mày chạm vào lông mày anh, như thể ý nghĩ đó chỉ mới xuất hiện trong anh. “Nhà trường có một khoa diễn xuất tuyệt vời. Khi anh mười sáu tuổi anh đã đóng vai Romeo trong vở kịch mùa hè. Một đại diện casting ở Hollywood tình cờ xuất hiện ở khu vực khán giả để tìm một thiếu niên người Anh đóng vai chính trong bộ phim bom tấn sắp tới của ông ấy. Summer Semester (Học kỳ hè). Anh hoàn toàn vô danh.”

“Nhưng tài năng.”

“Anh đã nghĩ vậy.” Nụ cười chứa đựng sự nhạo báng. “Anh chỉ muốn biến khỏi nước Anh. Đó là cuộc nổi loạn thiếu niên cuối cùng.”

Anh muốn thoát khỏi những nỗi kinh hoàng của gia đình.

“Vậy anh đã bị cuốn đến Hollywood, nơi anh gây ấn tượng mạnh với mọi người. Chuyện gì xảy ra sau đó?”

“Anh đã kết hôn với người cùng đóng vai chính.”

Cảm giác như thể một cái gì đó nặng trĩu rơi xuống ngực. Tiếng ồn quanh cô mờ đi và âm thanh duy nhất là trái tim cô đập thình thịch bên tai cô. “Anh ... đã kết hôn?”

“Em không biết à?”

“Tại sao em phải biết?”

“Vì mọi người thường thích nghiên cứu những chi tiết vụn vặt cuộc sống của anh và nó không phải bí mật. Anh nghĩ em đã đọc những tạp chí nổi tiếng.”

“Em chỉ nhìn những bức ảnh - để xem mọi người đang mặc gì.” Không quan trọng, cô tự nhủ. Nó xảy ra trong quá khứ. Không ảnh hưởng đến hiện tại. Nhưng đó chỉ là một ví dụ về lý do tại sao anh hoàn toàn không dành cho cô. Thông tin cô cho rằng quan trọng đã bị nhốt trong hầm với sự truy cập bị giới hạn. “Em - em không biết anh đã kết hôn.”

Anh liếc nhìn cô. “Bây giờ anh thấy những đám mây đen ở xứ sở Katie. Tại sao sự thật anh đã kết hôn làm em lo lắng?”

Vì cô ngu ngốc lừa gạt bản thân rằng anh chưa bao giờ gần gũi thế này với một phụ nữ trước đây. Nhưng anh quan tâm đủ để kết hôn với ai đó. “Nó không làm em lo lắng. Em chỉ một chút ... ngạc nhiên, đó là tất cả.”

“Đó là một diễn viên đóng thế công khai. Bọn anh được các studio và phương tiện truyền thông điều khiển, tất cả về bộ phim.” Có một khía cạnh giễu cợt với giọng anh. “Anh chưa bao giờ kể với cô ta điều nào về bản thân mình. Thực tế,

anh chưa bao giờ nói với bất kỳ người phụ nữ nào bất cứ điều gì về bản thân mình, cho đến khi anh gặp em. Em biết về anh nhiều hơn bất cứ ai. Nếu em đang tính đi, em sẽ chiến thắng đấy.”

“Em không tính.” Trái tim Katie đập mạnh. Hoặc ít nhất, cô không muốn tính.

Tất cả mọi thứ cô biết là có điều gì đó bên trong cô đã thay đổi. Ngày hôm đó trên thuyền khi anh cứu đứa bé – đêm đó ...

Tim cô nảy lên.

Không phải tình yêu. Ồ, không, không. Không thể là tình yêu. Cô sẽ không để nó là tình yêu. Không phải với người đàn ông này.

Dạ dày cô rối loạn và cô cảm thấy hơi buồn nôn. Nó đã xảy ra thế nào? Chưa đầy hai tuần trước cô đã hẹn hò tốc độ với Claire. Cô đã ăn ngũ cốc mỗi bữa.

Cô đã mặc màu nâu.

Nathaniel Wolfe là người nào đó cô đã mơ về ở một khoảng cách xa. Và bây giờ ... Cô chưa bao giờ coi bản thân là thiếu thận trọng, nhưng đột nhiên cô yêu người đàn ông sống cuộc đời được mọi người chú ý đến. Một người đàn ông phức tạp, tất cả các khía cạnh đều cứng rắn và bọc thép.

Một người đàn ông thấy khó khăn khi nói chuyện, ít nhất là tất cả cảm xúc của anh ta.

Nếu đó không phải thiếu thận trọng, cô cũng không biết đó là gì.

Họ đã dành ba ngày làm việc với trẻ em trong dự án diễn xuất. Ba ngày Nathaniel cảm thấy bản thân bị hút ngày càng sâu hơn vào vấn đề tình cảm anh luôn cố gắng tránh. Một phần của anh muốn đi ra ngoài và quay lại tình trạng viết những tấm séc lớn nặc danh. Thay vào đó anh thấy mình đang nói chuyện với Gabriela, thảo luận về cách thức mà dự án có thể mở rộng sự hỗ trợ để giúp đỡ cho trẻ em. Khi một cậu bé tiết lộ cha cậu đánh cậu thường xuyên Nathaniel đã lờ đi chất nhờn lạnh lẽo bò trên da anh và lắng nghe.

Khó kết nối với những đứa lớn tuổi hơn. Chúng đã học cách cất giữ cẩn thận, như anh đã từng.

Bất kỳ nỗ lực nào đụng đến chủ đề này đều gặp phải sự chống cự. “Cháu có những bí mật.” Cái nhún vai là của một đứa lớn tuổi hơn cậu bé. “Chú không có bí mật à?”

Vâng, Anh có những bí mật. Anh có những bí mật anh mang theo mỗi ngày cuộc đời mình. Quá khứ đang khuấy động bên trong anh, Nathaniel quay đầu lại để nhìn Katie.

Cảm nhận được ánh mắt của anh, cô nhìn lên anh và mỉm cười và nụ cười cắt vào anh như lưỡi dao cạo vì anh biết vẫn còn rất nhiều điều về anh mà cô không biết.

Cô đã nói gì với anh? Em muốn biết Nathaniel thật.

Cô gần như chỉ chạm được vào bề ngoài.

Như thể để chế giễu anh, anh cảm thấy điện thoại trong túi rung lên với một tin nhắn.

Dù không kiểm tra, anh cũng biết đó là ai và đủ để chuyển tâm trạng từ tốt thành xấu.

Thường thì khi tâm trạng xấu anh chọn làm việc gì đó liều lĩnh. Một chiếc mô tô trên con đường trơn. Tự do leo lên một vách đá thẳng đứng. Bất kỳ thách thức thể chất chân thực nào yêu cầu sự tập trung không gì có thể xâm nhập được.

Bất cứ điều gì giúp anh quên ...

Lướt trên sự giận dữ và căng thẳng, anh băng qua phòng và túm lấy Katie, kéo cô vào vòng tay anh. “Chúng ta sẽ đi.”

“Nhưng –”

“Không tranh cãi.” Nathaniel nói ngắn gọn với Gabriela, nói lời tạm biệt với những đứa trẻ và làm bản thân ngạc nhiên bằng cách hứa sẽ quay lại sớm. Sau đó, anh đẩy Katie vào chiếc xe đang chờ và lái thẳng đến sân bay.

“Anh đang làm gì thế?” Hồn hên, cười to, cô rên rỉ khi môi anh tìm thấy cô.

Nathaniel dữ dội. Khao khát. Hãy kéo anh ra khỏi đây. Hãy làm anh quên. “Anh không có một chiếc xe máy ở đây và anh không cảm thấy như đang leo một vách đá thẳng đứng”

Đôi mắt cô mờ mịt và yếu ớt. “Nó có nghĩa là gì?”

“Chúng ta sẽ quay lại Đảo Wolfe. Anh đã chia sẻ em đủ rồi.” Anh nhắm nháp miệng cô, cảm thấy cú đâm ham muốn xuyên qua cơ thể mình, tìm lảng quên trong sự ngọt ngào ấm áp.

“Anh muốn em là của riêng anh.”

Lần đầu tiên trong đời mình anh không nghĩ cách để kết thúc mối quan hệ với một phụ nữ. Sự thật, anh đang tìm những lý do để giữ cô lại với anh.

Anh không muốn chia sẻ cô với những đứa trẻ, dù xứng đáng hay không.

Katie rúc vào anh. “Và anh nghĩ em sẽ tranh cãi với anh à? Em yêu hòn đảo. Và khi chỉ có hai chúng ta, anh không diễn. Em có thể nhìn thấy Nathaniel thật. Không trốn tránh. Không bí mật.”

Không bí mật.

Nathaniel cảm thấy những ngón tay tội lỗi lạnh lẽo lướt qua cột sống của anh và khiến anh giận dữ.

Không có lý do gì anh phải nó với cô tất cả mọi thứ về bản thân mình. Dĩ nhiên, Katie đã kể với anh khá nhiều về cô, nhưng đó là lựa chọn của cô, không phải sao?

Phụ nữ khác nhau như thế. Họ thích tuôn ra mọi suy nghĩ và cảm xúc. Sống như thế sẽ khiến anh phát điên. Hầu hết những suy nghĩ và cảm xúc của anh không đáng phải nghĩ đến, hãy để nó tự lặp lại.

“Vậy chúng ta sẽ ở lại đảo bao lâu?” Cô đang mỉm cười với anh, không biết gì về cuộc xung đột cảm xúc đang diễn ra trong anh.

“Hai ngày. Sau đó anh phải quay lại LA cho Lễ trao giải Sapphire.”

Cô không nói lời nào nhưng anh nhìn thấy sự rạng ngời mờ đi.

“Và em sẽ đi với anh.” Anh không biết mình sẽ nói điều này cho đến khi chúng thoát khỏi miệng anh. “Anh muốn em đi với anh.”

“Đến lễ trao giải Sapphires?” Miệng cô trễ xuống. “Anh không thể nào nghiêm túc.”

“Anh cực kỳ nghiêm túc.” Ở cùng cô cảm giác rất tuyệt, anh lập luận. Cô là một người đồng hành dễ chịu. Không ích kỷ. Vui vẻ. Và gợi cảm.

Tại sao anh lại không muốn cô đi cùng mình chứ?

Nó không có nghĩa gì hết.

CHƯƠNG 8

Tất cả đều có ý định tốt. Khó khăn sẽ nhiều hơn khi người đàn ông bạn muốn gắn bó được xác định không thể gục ngã là Nathaniel Wolfe.

Katie cuộn tròn trên ghế sofa trong máy bay riêng của anh, cố gắng kìm nén hy vọng. Không phải chỉ suy nghĩ về việc tham dự lễ trao giải Sapphire làm cô phấn khích, mà là nhận thức việc Nathaniel muốn cô đi cùng anh.

Anh có thể đã đưa cô về nhà hoặc để cô lại trên đảo.

Nhưng anh chọn mời cô. Không phải một diễn viên nữ hạng A gây trơ xương với đường eo rõ nét. Là cô. Katie Field. Nhà thiết kế trang phục.

Và anh không còn diễn nữa khi anh bên cạnh cô. Anh là Nathaniel thật.

“Bọn anh đang mở rộng dự án diễn xuất –” anh đang đọc email từ Gabriela “– và cô ấy nói Carlos trở lại mỗi ngày.”

“Thật tuyệt.” Và đúng vậy. Nhưng những gì thực sự sưởi ấm cô là việc anh đặt tâm trí vào nhiều thế nào. Chẳng những không cô lập bản thân, anh còn mở lòng mình.

“Thằng nhóc gửi email cho anh. Gabriela đề nó sử dụng kết nối từ văn phòng cô ấy.” Nụ cười của anh nhuốm màu tự giễu. “Anh sẽ hối tiếc về điều đó. Trước đây anh hông bao giờ đưa email cá nhân cho một đứa trẻ vắt mũi chưa sạch. Điều tiếp theo, thằng nhóc sẽ muốn đến sống cùng anh ở Los Angeles.” Nhưng có một sự hài lòng trong giọng nói của anh và nụ cười trên môi anh khi anh gõ thư trả lời.

Katie chớp mắt ngăn lại những giọt lệ làm cay mắt cô. “Em nghĩ sẽ rất tuyệt.”

Nathaniel từ từ quay đầu lại và giữ lấy cái nhìn của cô. “Anh vui vì mình đã tham gia. Anh sẽ không làm nếu không phải vì em.” Anh nghiêng người về trước và hôn cô. Họ đã hôn nhau rất nhiều lần trong hai tuần qua, nhưng nụ hôn này thì khác. Cô cảm thấy sự khác biệt. Và anh cũng vậy.

Ngẩng đầu, anh cau mày. “Katie –”

Cô chờ đợi, trái tim dâng lên tận cổ. Cô không biết anh muốn nói gì nhưng cô cảm thấy sự căng thẳng và thay đổi trong bầu không khí.

“Năm phút để hạ cánh.” Tiếng nói của phi trưởng lấp đầy cabin và Nathaniel kéo người ra xa cô, mắt anh trống rỗng.

“Không có gì. Chúng ta đã đến. Chào mừng em đến Los Angeles.”

Họ bước ra khỏi máy bay thẳng vào đám đông nhấp nhô các phóng viên và các tay săn ảnh.

“Nathaniel? Có đúng là anh đã thấy anh trai Jacob của mình vào đêm khai mạc ở London?”

“Anh có bất cứ bình luận nào về lý do anh bước ra khỏi sân khấu không?”

“Anh đã nói chuyện với anh ta kể từ đêm đó?”

Bị sốc bởi sự chỉ trích liên tục của báo chí, Katie nắm chặt bàn tay anh, sợ rằng tất cả những điều anh ghét nói đến đang được ném ra ngoài cho công chúng thưởng thức. Với cô nó có vẻ rất vô cảm và tàn nhẫn và cô muốn hét vào mặt họ hãy để anh yên nhưng cô biết sẽ không ích gì. Họ giống một bầy linh cẩu đói ăn đang đồ dòn về miếng thịt hấp dẫn. Họ cho thấy việc không tôn trọng sự riêng tư cũng như không gian cá nhân và cô thấy đám đông và các máy ảnh đe dọa và đáng sợ.

Sự tự tin cô tìm thấy trên đảo bốc hơi và đột nhiên cô muốn chìm vào không gian xung quanh một lần nữa.

Ngược lại, Nathaniel rất bình tĩnh và tự tin, sai bước qua các hàng những tay săn ảnh với một nụ cười buồn chán hoàn toàn là tính cách của người của công chúng.

Người đàn ông đã trải qua 2 tuần cùng cô biến mất và anh là ngôi sao điện ảnh thành công, xa cách từng inch.

“Tôi không có gì để kể về cuộc sống cá nhân của mình,” anh kéo dài giọng, “nhưng nếu các người muốn nói về Alpha Man, vậy hãy liên hệ với người của tôi.”

“Anh có đổ lỗi cho Jacob vì đã giết cha anh không?”

Nathaniel không ngừng bước, cũng không biểu hiện thái độ gì cho thấy anh vừa nghe thấy, nhưng Katie nghĩ anh nắm tay cô chặt hơn.

“Anh có nghĩ Alpha Man sẽ thắng giải Sapphire cho danh hiệu bộ phim xuất sắc nhất không, Nathaniel?”

“Katie, cô thấy thế nào khi bấy được ngôi sao điện ảnh giàu có nhất? Anh ta sẽ trả hết nợ cho cô chứ?”

Trước khi cô có thời gian bình tĩnh lại sau cú sốc, Nathaniel nhảy như một con báo đang bẫy con mồi của nó. Uyển chuyển và chết người, anh lao qua hàng đầu tiên và túm lấy tên nhà báo ngay trước áo sơ mi của hắn, kéo hắn về phía trước. “Cô ấy không “bẫy” tao.” anh gầm gừ “và tao làm gì với tiền của tao không phải chuyện của mày.”

Tê liệt vì sốc, Katie nắm cánh tay anh và kéo mạnh. “Để anh ta đi đi. Anh ta không đáng đâu.”

Trong một khoảnh khắc, cô nghĩ anh đã không nghe thấy cô, và sau đó anh thả tên nhà báo ra và người đàn ông loạng choạng. Khuôn mặt anh ta trắng bệch và có vẻ sững sờ.

“Đừng bao giờ nói chuyện với cô ấy như thế một lần nữa hoặc tao sẽ xé họng mày ra.” Nathaniel vòng một cánh tay đầy che chở quanh Katie. “Bây giờ thì để bọn tôi yên.”

Cảm động bởi sự bảo vệ dữ dội của anh, Katie đột nhiên muốn bọn nhà báo biến mất. Ngay lúc cô cảm thấy gần gũi với anh hơn bao giờ hết, và khi anh cúi đầu xuống hôn cô mà không quan tâm đến tiếng ồn ào của các máy ảnh, cô cảm thấy tràn đầy hạnh phúc.

Qua lớp sương mù vui sướng và sự bùng nổ của đèn nháy cô nghe thấy một giọng nói - rõ ràng, vô cảm - hét lên từ phía sau đám đông. “Còn Carrie thì sao? Không phải đã đến lúc anh nói về Carrie rồi sao?”

Vì miệng cô bị ép vào miệng anh, cô cảm thấy sự thay đổi, cảm thấy những tiếng rì rầm căng thẳng khi anh từ từ ngẩng đầu lên.

Những lời lầm bầm lo lắng lan rộng qua đám đông từ các nhà báo lo lắng họ đã bỏ lỡ một câu chuyện quan trọng. Mọi người quay sang nhìn nhau, tìm kiếm nhận thức về việc “Carrie” là ai.

Nhà báo đã lên tiếng bị đẩy lên phía trước. Cô ta là một cô gái tóc vàng lạnh lùng với tham vọng tàn nhẫn được đóng dấu trên từng centimet của khuôn mặt được trang điểm cẩn thận. Đằng sau cô ta là một người quay phim kiên quyết không để bỏ lỡ tấm hình nào. “Nathaniel, chắc phải có một tuổi thơ địa ngục.”

Bối rối, Katie liếc nhìn người phụ nữ và trở lại Nathaniel. Khuôn mặt anh là xanh lét nhợt nhạt nhất.

“Tuổi thơ của tôi không sao.”

“Thật không?” Rõ ràng ở nhà báo đó sẽ không để yên. “Nếu tôi biết mẹ tôi đã cố gắng dìm chết tôi khi tôi còn nhỏ, tôi không nghĩ rằng mình sẽ ổn.”

Mẹ anh? Katie cau mày, tự hỏi làm thế nào người phụ nữ có thể biết được một câu chuyện sai lệch như vậy. Không phải là mẹ anh cố gắng dìm chết anh, mà là cha anh. Cô chờ Nathaniel sửa lời người phụ nữ nhưng anh đứng im, vẻ giận dữ đen tối trong mắt anh gửi sự im lặng khó chịu qua đám đông các nhà báo.

Cô gái tóc vàng bước lùi về sau nhưng từ chối rời đi câu chuyện của cô ta. “Anh rất khôn ngoan. Anh tức tối với câu chuyện mẹ anh bỏ đi, nên không ai trong số chúng tôi bận tâm tìm kiếm. Tại sao anh không kể với mọi người bà ta bị loạn trí và đang ở trong bệnh viện tâm thần kể từ đó? Anh và anh trai Sebastian củ mình nên tự hào khi hai người đã dành hàng triệu đô để xây cho bà ta một ngôi nhà đẹp để ở miền quê để bà ta nghĩ mình đang sống một cuộc sống bình thường. Tại sao anh giữ bí mật về bà ta, Nathaniel? Anh sợ nếu mọi người khám phá ra mẹ mình, nó sẽ phá hỏng hình ảnh ngôi sao điện ảnh hoàn hảo của anh à?”

Carrie là mẹ anh?

Bà đang ở bệnh viện tâm thần?

Thôi thúc đầu tiên của Katie là nắm ngay lời biện hộ của anh và phủ nhận nó, cái nhìn vào khuôn mặt trắng bệch của Nathaniel và nét mặt bị tổn thương nói với cô rằng người phụ nữ đang nói sự thật.

Và lần này anh không chỉ trích. Anh không di chuyển. Như thể đầu gối anh bị đốn ngã.

Và sự ám áp trong Katie tan đi ngay lập tức. Mẹ anh, cô điếng người.

Kéo lại sự thất vọng đến phát bệnh khi mà anh đã không kể với cô, cô tập trung vào ả nhà báo tóc vàng. Nụ cười của người phụ nữ đã nói lên tất cả. Cô ta biết cô ta đã trúng số.

Đầy đau khổ của bản thân sang một bên, hướng sự tức giận mà cô chưa bao giờ biết đến trước đây, Katie bước về phía trước. “Sao cô dám dùng cuộc sống cá nhân của ai đó cho trò giải trí giá rẻ và tạo tiếng tăm cho chính mình. Thật đáng xấu hổ.” Giọng cô run rẩy và cô nhìn chằm chằm vào người phụ nữ với sự khinh miệt. “Cô nên thấy xấu hổ.”

Run lên vì giận dữ, Katie bước lùi lại ngay khi sáu người đàn ông to lớn đi đến và bao vây họ.

“Các người đến trễ,” Nathaniel nói dứt khoát, và người đàn ông to nhất nhìn anh về hồi lỗi.

“Giao thông thật kinh khủng ở trung tâm Los Angeles, ông chủ. Xin lỗi.”

Họ được đưa ra ngoài đến một chiếc limousine đang chờ và Katie đổ gục vào bên trong với nội thất sang trọng. Sự ám áp cô đã cảm thấy khi anh nhảy đến bảo vệ cô đã rỉ qua những vết đâm do những phát hiện mới nhất gây ra. Tại sao anh không nói với cô?

Cô liếc nhìn qua anh nhưng anh ngồi trong im lặng, thu mình và xa cách. Nathaniel mà cô biết trên đảo và ở Rio – Nathaniel thật - đã biến mất. Katie đẩy nỗi đau sang một bên. Họ chỉ biết nhau trong hai tuần, cô lập luận. Với một người đàn ông như anh, nhiều đó không đủ để thiết lập sự tin tưởng thực sự. Cô cần phải kiên nhẫn. “Em rất tiếc. Cô ta không có quyền nói tất cả những điều đó. Sao cô ta tìm ra được chứ?”

Nathaniel ngửa đầu ra sau tựa lên ghế và nhắm mắt lại. “Điều ngạc nhiên không phải là cô ta phát hiện ra, mà là nó đã lấy của mọi người một khoảng thời gian dài. Sebastian và anh chờ điều này trong nhiều năm. Bọn anh đã cố gắng giữ bí mật – bất cứ khi nào có báo chí đưa tin về cha anh, nó tác động đến Carrie rất nặng. Bà đã uống rất nhiều loại thuốc, nhưng ngay cả như vậy, nó vẫn không tốt lên.”

Anh không nói về nó vì anh đã cố bảo vệ mẹ mình. “Tại sao anh gọi bà ấy là Carrie?”

“Vì đó là cách anh nghĩ về bà ấy. Anh đã ngừng nghĩ bà như mẹ của mình từ rất lâu rồi. Bà ấy thực sự không có khả năng làm mẹ. Bà đã quá yếu.”

“Có đúng là anh đã xây cho bà một ngôi nhà ở quê?”

“Sebastian và anh muốn bà có cuộc sống bình thường nhất có thể. Sẽ dễ dàng hơn để giữ tình trạng bà ổn định khi không có người lạ xung quanh. Bà sống

trong thế giới nhỏ bé của riêng mình. Hầu hết thời gian bà đủ hạnh phúc. Bà có người chăm sóc cả ngày mà bà xem như một gia đình.”

“Còn anh thì sao? Gia đình thực sự của bà?”

“Anh gặp bà bất cứ khi nào anh ở Anh. Nhưng bà ấy không nhận ra anh. Hay Sebastian.”

Tay Nathaniel cong lại thành nắm đấm. “Em có biết điều thực sự khó chịu là gì không? Bà ấy nói về anh mọi lúc. “Con trai tôi là Nathaniel, ngôi sao điện ảnh nổi tiếng Hollywood ...” Nhưng bà không thực sự biết đó là anh. Bà gọi Sebastian là “Nathaniel” nhưng khi anh đến thăm, bà dường như không thể thấy mối liên hệ đó. Có lần bà thậm chí còn hỏi anh có biết con trai Nathaniel của bà không.”

Nghĩ về tuổi thơ lạnh lẽo, không được yêu thương của anh làm cổ họng cô dâng lên một cục nghẹn.

Anh đã học cách để tồn tại một mình.

Cô trượt dọc theo chỗ ngồi và vòng tay ôm anh nhưng anh cứng nhắc và lãnh đạm.

“Anh ồ.”

“Nathaniel, anh không ồ!”

“Đó là cách nó diễn ra. Luôn như vậy. Anh cần phải cảnh báo bệnh viện.” Nhún vai đẩy cô ra, anh vói lấy điện thoại của mình. “Họ cần phải giữ bà ấy tránh xa báo chí và truyền hình. Nó có thể gây tác động nghiêm trọng đến sự ổn định cảm xúc của bà. Và anh cần tăng cường an ninh do đó để những kẻ lừa đảo không thể đến gần bà vì bà liên tưởng bọn nhà báo với cuộc hôn nhân bất hạnh với cha anh. Và báo chí LA không có bất cứ điều gì trên các tờ báo lá cải của Anh.”

Katie ngồi đó, bất lực, cố không cảm thấy bị tổn thương bởi sự cự tuyệt của anh. “Anh sẽ gọi Sebastian à?”

“Anh vừa gửi cho anh ấy một tin nhắn.”

Từng cánh cửa một giữa anh và thế giới đang đóng sầm lại. Katie muốn đặt chân vào những khe hở cuối cùng để ngăn anh đóng chúng lại để cô ở ngoài với những người khác.

“Anh không nghĩ một cuộc trò chuyện sẽ có ích hơn à?”

“Tất cả những thứ cậu ấy cần là sự thật.”

Sự thật. Sự thật. Katie muốn chỉ ra một cuộc nói chuyện sẽ có ích hơn nhiều việc trao đổi sự thật.

Chú ý đến sự căng thẳng của cô, Nathaniel quay đầu lại và nhìn cô. “Em thất vọng vì anh đã không kể với em –”

“Không.” Cô thúc ép lời nói qua đôi môi cứng nhắc. “Cách anh đối mặt với những thứ này. Em hiểu.”

“Em hiểu?” Giọng anh dữ dội. “Vì nếu tiết lộ về gia đình anh sẽ gây sốc em, sau đó em sẽ lãng phí thời gian với một gã hoàn toàn sai lầm. Gia đình anh còn có nhiều xương sự âm u hơn một cái nghĩa địa đấy.” Giọng điệu câu tiết chà xát vào dây thần kinh cô như giấy nhám và Katie cố gắng một cách tuyệt vọng để giành lại chút gần gũi họ đã có trên đảo.

“Em hiểu tại sao anh không kể em nghe. Em hiểu anh phải chịu tổn thương bao nhiêu.”

“Tôi không bị tổn thương.” Lá chắn đã được dựng lên và không ai xuyên qua được. “Tôi đã ngừng đau cách đây 20 năm.”

Katie nhìn chăm chăm vào đường nét hoàn hảo của nét mặt anh, tuyệt vọng thắm qua cô.

Không tổn thương?

Anh đau đớn tốt cùng.

Và cô không hình dung được phải làm thế nào để với đến anh.

“Nơi này thật tuyệt.” Họ lên đến Hollywood Hills, gần vùng hoang dã đô thị của Runyon Canyon. Dưới chân họ, Los Angeles trải rộng trong sương mù của ánh mặt trời sớm tinh sương.

Những tia nắng nhảy múa trên lòng vực vô tận và nơi này ngấm đầy hương thơm của gỗ thông.

“Một người bạn kiến trúc sư của anh đã xây nó.” Xa cách và lịch sự, Nathaniel rót cho cô một tách cà phê. “Dưới đó là Đại lộ Sunset.” Anh ra hiệu bằng đầu. “Và bên trái em sẽ nhìn thấy những tòa nhà cao tầng của trung tâm thành phố. Em đã ngủ ngon chứ?”

“Vâng. Cảm ơn anh.” Anh thực sự nghĩ cô sẽ ngủ khi anh không về giường à? Cô tự hỏi anh đã dành cả đêm ở đâu. Tỉnh táo trên sân thượng nghĩ về mẹ mình? Đi dạo?

Cảm thấy hoàn toàn kiệt sức, Katie nhìn xuống thành phố. Cảm giác như cách London hàng triệu dặm vào tháng Hai. Hàng triệu dặm với cuộc sống thực của cô. Chỉ có cuộc sống thực sự của cô đã không biến mất, không phải sao?

Trong hai mươi bốn giờ qua cô đã trở lại mặt đất và vẫn bị bầm tím sau cuộc hạ cánh nặng nề. “Em cần làm gì đó để tìm việc.”

“Howard Kennington sẽ có mặt ở lễ trao giải Sapphire tối nay. Em sẽ gặp ông ấy đi cùng Alicia. Họ muốn thảo luận với em về 1 dự án.”

Trong một khoảnh khắc những vấn đề của họ lặng lẽ mờ dần. Đầu cô quay lại và sự phấn khích khuấy động bên trong cô. “Howard Kennington? Đạo diễn?”

“Chính là ông ấy.”

“Nhưng ... làm thế nào anh biết hai người họ sẽ gặp em?”

“Anh đã sắp xếp.” Nathaniel lịch sự, trang trọng và Katie cảm thấy như thể trái tim mình đang bị bóp nát. Anh đang tặng cô giấc mơ bằng một tay, trong khi giật lại hoàn toàn giấc mơ khác bằng tay kia.

“Cảm ơn anh”, cô lặng lẽ nói, “vì đã làm điều đó cho em.”

“Anh đã gửi những bản vẽ phác thảo và sơ đồ trang phục của em. Ông ấy bị ấn tượng và Alicia cũng vậy. Phần còn lại là tùy thuộc vào em.” Nathaniel liếc nhìn đồng hồ, tất cả đều hiệu quả nhanh chóng. “Em cần bắt đầu chuẩn bị cho đêm nay.”

Cô thậm chí không nhấp được ngụm cà phê. “Xong?”

“Đây là lễ trao giải Sapphires.” Anh cười mỉa mai. “Hầu hết các nữ diễn viên đã bắt đầu chuẩn bị ít nhất từ hai tháng trước.”

“Anh đang đùa ...” tràn ngập nỗi bất an, cô đặt tách xuống bàn.

“Đột nhiên em không hứng thú với việc tham dự - làm thế nào anh thích một buổi tối đứng trước TV chứ?”

Câu đùa yếu ớt của cô thu hút cái nhếch môi từ anh.

“Hãy nghĩ về nó theo cách này – em có một lợi thế vì em không cần botox, phẫu thuật thẩm mỹ, tẩy trắng răng hay một tháng với huấn luyện viên cá nhân. Em sẽ trông tuyệt vời và anh đoán sẽ có rất nhiều tiếng nguyền rủa giữa một đồng người thời trang.”

Nỗi sợ hãi dâng lên. “Nathaniel, em không thể đến lễ trao giải Sapphires. Đầu tiên em không có váy.”

“Có, em có. Theo anh, Cô bé Lộ Lem.” Anh băng ngang qua bậc thang về phía ngôi nhà.

“Em không thể mặc thứ gì đó anh đã chọn. Em chỉ không ổn với quá nhiều vải và màu sắc. Và màu xanh ngọc thì hợp với biển, nhưng không hợp với lễ trao giải Sapphires.”

Ước gì họ quay lại đảo Wolfe, nơi chỉ có 2 người họ, cô theo anh vào nhà. Các cửa sổ lớn đã ném ánh mặt trời và những tia sáng lên sàn gỗ bóng và đồ nội thất màu trắng thanh lịch.

Im lặng và lo lắng, Nathaniel dẫn cô lên cầu thang xoắn ốc đến phòng ngủ chính với ban công gỗ Brazil và quang cảnh qua dãy núi Santa Monica. Nhưng điều cuối cùng trong tâm trí cô là cảnh vật.

Nhận thức được sự căng thẳng trong anh, Katie lại cố gắng với lấy anh. “Nathaniel ... về báo chí ngày hôm qua –”

“Anh có hai nhà thiết kế người Mỹ nổi tiếng chờ để nói chuyện với em nếu em không thích chiếc váy.” Không cho cô cơ hội biến cuộc nói chuyện thành điều gì đó cá nhân hơn, anh ra hiệu về phía phòng thay đồ rộng như căn hộ của cô ở London.

Bước vào một căn phòng chói mắt với kính và gương, Katie chớp mắt bị sốc.

Treo trên giá treo là bộ trang phục cô đã thiết kế. Trang phục của cô. Nó được lấy trực tiếp từ bản vẽ anh đã khen đêm đó trong căn hộ của cô, xuống đến tay áo đính sequin thêu trên lớp lụa óng ánh. “Oh.” Cô nuốt nước bọt. “Nathaniel. Làm thế nào anh -? Khi nào -?”

“Anh tìm thấy một bản vẽ khác trong tập giấy vẽ của em và gửi nó cho một người bạn thiết kế của anh. Anh ta có một đội thợ may làm việc không ngừng.”

“Nó thật hoàn hảo. Nó -” Một hành động không thể tin được. Và cô không hình dung được phải hiểu được điều gì ở nó.

Cô chưa bao giờ cảm thấy bối rối hơn trong đời mình.

Nathaniel đang nhìn cô với vẻ mặt không thể hiểu được. “Em hài lòng chứ?”

“Sao lại không chứ?” Katie bước về phía trước, chạm vào lớp vải như cô vẫn thường làm với bất kỳ bộ quần áo nào. “Chính xác như em đã tưởng tượng. Ngoại trừ việc em không tưởng tượng được em sẽ mặc nó cho bản thân.” Thực sự xúc động, cô ném cánh tay mình vòng quanh cổ anh và ôm anh. “Cảm ơn. Anh thật chu đáo.”

Giống như ôm một cây cột bằng đá – trải nghiệm một chiều. Không phản ứng. Không gì cả.

Nathaniel nhẹ nhàng thoát khỏi cô. “Anh đã mua cho em một thứ khác” Giọng anh bình thường, anh lấy ra một cái hộp từ túi của mình và bật mở nó. Một chiếc vòng cổ kim cương tuyệt đẹp nháy mắt với cô từ lớp đệm nhung đen quyền rũ.

“Oh – ‘ Tim Katie ngừng đập và đột nhiên cô không thể thở được. “Thật tuyệt vời”

Và đó là một món quà đắt đỏ hấp dẫn. Chưa ai từng tặng cô món gì hào phóng trước đây. Cô nhìn chăm chăm vào nó, choáng váng.

“Hài lòng chứ?”

“Tất nhiên.” Và cô có. Thật điên rồ để nghĩ rằng điều cô thật sự thích hơn là một cái ôm. Hay một nụ hôn. Thứ gì đó thân mật.

Nhưng Nathaniel chắc chắn không có cơ hội cho sự thân mật khi anh được quay vòng trong nhóm các thợ làm tóc, nghệ sĩ trang điểm và một nhà tạo mẫu hàng đầu.

Đến giữa buổi chiều, Katie đã được trang điểm và nhồi nhét và cảm thấy ngày càng lo lắng buổi tối phía trước. Tại sao cô và Claire từng nghĩ sẽ rất vui khi đến lễ trao giải Sapphires nhỉ? Cô sẽ bước xuống thảm đỏ nổi tiếng với những phụ nữ đẹp nhất thế giới trên cánh tay của người đàn ông quyền rũ nhất thế giới. Không cần một thiên tài để dự đoán tất cả mọi người sẽ nghĩ gì. Tại sao lại là cô? Giống như việc cho phép một con chó lai phóng vào buổi trình diễn chó, cô nghĩ ừ ừ. Không cách nào cô từng thắng giải Chó lai đẹp nhất.

Cuối cùng khi cô bước vào chiếc váy, nhà tạo mẫu đứng lùi lại và nhìn chăm chăm.

“Cô trông hoàn toàn xinh đẹp.”

Hoài nghi, Katie quay lại nhìn vào gương. Và nhìn thấy một người xa lạ. Họ chải tóc cô lại thành búi và trang điểm khéo léo làn da của cô trông thật hoàn hảo và đôi mắt to tròn.

“Chiếc váy thật lộng lẫy.” Người tạo mẫu thở dài. “Ai là nhà thiết kế thế?”

“Tôi.” Katie nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu của chính mình, cố gắng nhìn ra bản thân qua những lớp cắt tinh tế. “Tôi là nhà thiết kế.”

“Wow. Vây, ngay tối nay tất cả mọi người sẽ biết cô là ai, chắc chắn như vậy. Tôi cược là cô đang lo lắng. Mọi phụ nữ trên thế giới sẽ dõi theo buổi lễ đêm nay và ghét cô vì đi cùng Nathaniel. Không kể đến vài nữ diễn viên tham dự đêm nay sẽ trả bất cứ thứ gì để có được vị trí của cô. Anh ta là một siêu sao.”

Nathaniel Wolfe, siêu sao.

Đột nhiên Katie muốn họ quay lại Rio, giúp đỡ những đứa trẻ với lớp học kịch của chúng. Ở đó, Nathaniel đã là chính mình. Cô bắt đầu hiểu anh, dù phần lớn trong anh vẫn được giấu kín.

Như tại sao anh lại luôn thắng giải Sapphire đến tuyệt vọng.

Cô cảm giác nó không chỉ là niềm tự hào cá nhân.

Những diễn viên tuyệt vời đã trải qua toàn bộ sự nghiệp của họ mà không thắng giải nào, không phải sao? Tất nhiên đó sẽ là một danh hiệu tuyệt vời, nhưng nó thực sự là vấn đề sống chết à?

Cô tự hỏi anh sẽ nói gì trên đường đến buổi lễ, nhưng từ thời điểm anh sải bước vào phòng, cô biết không có hy vọng cho điều đó.

Không có dấu hiệu nào của Nathaniel thật. Đây chính là Alpha Man, phục trang hoàn hảo trong bộ vest đen với nơ lụa đen ở cổ. Anh tiết ra sức quyến rũ nam tính, chưa gọt giũa của người đàn ông hàng đầu Hollywood và Katie cảm thấy khoảng cách giữa họ càng rộng hơn. Giống như thức dậy từ một giấc mơ tuyệt vời và không thể giữ chặt những hình ảnh. Cô có thể cảm thấy anh đang trượt xa cô.

“Nathaniel ...” Tuyệt vọng đâm xuyên qua những rào cản, cô cố gắng nói chuyện với anh nhưng anh xa xôi và khó gần. Cô không gần anh hơn những khán giả quan sát anh trên màn hình lớn là mấy.

Những ngón tay anh mát lạnh khi anh đeo những viên kim cương xung quanh cổ cô. “Em thật xinh đẹp.” Cứ như thể anh đang phân tích chất lượng của cô như món phụ kiện khác được đưa vào máy Sapphire.

“Nathaniel –”

“Tối nay em chắc phải cảm thấy khó khăn.” Bước lùi lại, anh lướt qua cô bằng đôi mắt hơi xéch gợi cảm. “Em không có lý do gì để lo lắng. Em sẽ lộng lẫy hơn

tất cả mọi người. “

“Em thích chiếc vòng cổ và em thích cái váy.” Cô muốn nói với anh rằng không phải việc cô trông thế nào làm cô lo lắng, mà là cô cảm thấy thế nào. Anh cảm thấy thế nào. Nathaniel cô yêu bằng cách nào đó đã trượt xa khi họ hạ cánh ở Los Angeles. “Anh chắc phải cảm thấy thực sự lo lắng. Em biết đêm nay có rất nhiều ý nghĩa với anh.”

“Đó là công việc. Đêm trao giải của viện hàn lâm là một đêm quan trọng trong lịch công việc.” Anh hoàn toàn là một ngôi sao điện ảnh. Xa xôi. Bất khả xâm phạm.

Katie nắm chặt tay anh, cố gắng với tới người đàn ông này.

“Làm ơn cho em biết có chuyện gì thế. Sao anh lại muốn thắng giải thưởng này một cách tuyệt vọng như thế?”

“Tất nhiên anh muốn chiến thắng.” Đôi mắt cháy thành màu xanh rực rỡ. “Người chiến thắng có tất cả.”

Katie buông tay, tự hỏi tại sao cô không tin được anh. “VẬY chỉ là vì bản tính đua tranh của anh.”

“Chúng ta không có thời gian cho buổi phân tích đầy chất Katie đâu.” Anh giơ tay ra. “Chiếc limo đang chờ, cũng như những tay săn ảnh. Em có thể muốn tập mỉm cười đấy.”

Katie do dự và sau đó nắm lấy cánh tay anh, đi với anh ra cửa. Cô thật ngây thơ, phải không? Cô đã chúc mừng bản thân vì đã phá vỡ được những hàng rào. Cô đã nghĩ rằng người đàn ông mà cô đã ở cùng hai tuần, Nathaniel Wolfe thật, đang ở đây.

Cô đã thực sự tin mình là người duy nhất có quyền tới gần anh, điều cho thấy cô ngu ngốc thế nào.

Những gì họ đã chia sẻ không quan trọng. Những gì đã xảy ra trước đây không quan trọng. Nathaniel Wolfe đã biến mất.

Đó là một chuyến đi chậm. Những con đường bị chặn lại và mọi người dồn lại một chỗ và xô đẩy các hàng rào, hy vọng sẽ được nhìn thấy các ngôi sao. Và sau đó Katie thấy mình đứng trên thảm đỏ huyền thoại, nhấp nháy trong sự rực rỡ của ánh nắng California. Cô chạm vào những viên kim cương ở cổ, lắng nghe những tiếng gào thét và cảm thấy như kẻ mạo danh. Sự hỗn loạn được kiểm soát, đám đông đang làm cô nản chí, và cô hy vọng mình không lạc mất Nathaniel. Cô chưa bao giờ tìm thấy anh lần nào nữa trong đám đông này.

Một người phụ nữ tiến lại gần họ, mỉm cười và khúm núm. “Ngài Wolfe, tôi sẽ dẫn ngài qua đó. Máy ảnh đang chờ.”

Tất nhiên các máy ảnh đang chờ. Các máy ảnh luôn chờ Nathaniel Wolfe.

Họ đi dọc theo thảm đỏ và Katie phát hiện cả biển người nổi tiếng, nhưng không ai nổi tiếng như Nathaniel, người gây ra một điều gì đó gần như cuồng

loạn trong đám đông đang quan sát.

Họ giờ biểu ngữ và những tấm hình phóng to, không lồ và hét gọi tên anh.

Bình tĩnh và thoải mái, anh mỉm cười và bước đi như thể anh đang đi bộ trên bãi biển, thỉnh thoảng dừng lại để trò chuyện với người nào đó hoặc bắt tay. Anh là siêu sao, người mà mọi đàn ông muốn trở thành hay đi cùng. Bị đẩy vào trong thế giới thực tế của anh, Katie nhận ra tuyệt vọng là gì. Làm thế nào cô từng nghĩ, ngay cả trong khoảnh khắc, đây có thể là công việc chứ? Đúng, cô đã dành thời gian với người đàn ông thật, nhưng anh cũng là một ngôi sao điện ảnh và điều đó sẽ không bao giờ thay đổi.

Luôn luôn có những máy ảnh và những người phụ nữ la hét. Những phụ nữ xinh đẹp. Chìm trong tuyệt vọng, cô đi qua máy dò kim loại, cố gắng không giẫm lên bộ váy quyến rũ và làm bản thân xấu hổ.

Và sau đó cô bị thúc giục tiến tới hàng các tay chụp ảnh và báo chí đang tuyệt vọng để phỏng vấn các ngôi sao.

Katie muốn co người vào một góc khuất nhưng điều đó có nghĩa là lạc mất Nathaniel và anh là người duy nhất cô biết nên cô đứng đó và làm xao lãng bản thân bằng cách nghiên cứu tất cả những bộ trang phục và thay đổi kiểu may, màu sắc hoặc sự kết hợp trong đầu.

Nếu sự nghiệp làm nhà thiết kế trang phục của cô bế tắc, có lẽ cô có thể trở thành một nhà tạo mẫu, cô trầm ngâm. Cô rất giỏi trong việc sắm quần áo cho người khác.

Sau khi chụp ảnh liên tục một giọng nói thông báo rằng lễ trao giải sẽ được bắt đầu trong năm phút nữa và Nathaniel dẫn cô vào chỗ ngồi của họ ở hàng ghế đầu của khán phòng.

Hàng ghế đầu, cô nghĩ chóng mặt. Cô đang ngồi ở hàng ghế đầu.

Khi lễ trao giải bắt đầu, cô cảm thấy sự căng thẳng của Nathaniel tăng lên. Tình trạng hồi hộp đến đau đớn và Katie ngồi đó, tim đập thình thịch, không thể thưởng thức buổi tối vì cô tuyệt vọng biết được vai trò của nó quan trọng với Nathaniel. Cô muốn anh giành chiến thắng vì cô biết anh muốn nó rất nhiều.

Ngay cả khi cô nhìn thấy dòng chữ Nam diễn viên xuất sắc nhất lóe lên trên màn hình khổng lồ, nó vẫn chưa kết thúc. Năm nữ diễn viên xinh đẹp đứng trên sân khấu nói về từng người được đề cử và Katie nín thở nghĩ rằng nếu họ không mau công bố cô sẽ nhảy lên sân khấu và tự mình xé mở phong bì. Cô nghiên răng khi những người phụ nữ trở nên mê mụi về các ứng cử viên khác, nhưng khi đến lượt ca ngợi Nathaniel, cô thấy mình chăm chú lắng nghe. Khi một nữ diễn viên xinh đẹp, người cùng đóng vai chính với anh, bắt đầu ca ngợi tài năng bẩm sinh của anh, trực giác và khả năng của anh trước và sau máy quay, Katie nhận ra với cảm giác tội lỗi bất chợt mà cô luôn cố lờ đi khía cạnh đó của anh. Cô đã cố quên anh là một diễn viên tuyệt vời vì nghĩ về anh như thể chỉ đơn giản là đe dọa

cô. Nhưng anh ở đẳng cấp thế giới. Và rõ ràng anh có được sự tôn trọng của đồng nghiệp mình.

Biết rằng các máy ảnh sẽ tập trung vào anh, Katie giữ nụ cười cố định trên khuôn mặt mình, trong khi những suy nghĩ tương tự xoay tròn trong đầu. Làm ơn để anh ấy chiến thắng, làm ơn hãy để anh ấy thắng.

Cuối cùng, tiếng nói dừng lại.

Người phụ nữ quyến rũ đã giành giải Nữ diễn viên xuất sắc nhất năm trước bước lên sân khấu.

Căng như một dây cung, Katie lắng nghe khi tên các ứng cử viên được đọc lại lần nữa và sau đó nữ diễn viên cuối cùng đã mở phong bì. Miệng cô cong lên thành một nụ cười khi cô nhìn lên khán giả.

"Và giải Sapphire thuộc về Nathaniel Wolfe trong phim Alpha Man."

Tiếng vỗ tay bùng nổ qua khán phòng như một tiếng sét. Katie cảm thấy tầm nhìn mờ đi và cô quay sang chúc mừng anh, mong nhìn thấy anh đang mỉm cười. Thay vào đó anh ngồi yên, nhìn thẳng về phía trước.

"Nathaniel?" Cô ghen ngào tên anh. "Anh đã thắng. Anh đã làm được." Cô hích nhe anh và anh quay lại nhìn cô, đôi mắt trống rỗng. "Chúc mừng anh. Họ đang chờ anh trên sân khấu. Anh phải lên nhận giải!"

Khi anh từ từ đứng lên, khán giả cũng vậy. Từng người một, họ đứng dậy, chào mừng anh bằng cách thể hiện sự cổ vũ chưa từng thấy. Không một ai trong khán phòng, bây giờ, không biết về câu chuyện buồn của tuổi thơ anh. Không một người phụ nữ nào trong khán phòng không nghĩ về mẹ anh khi Nathaniel đi từ từ về phía sân khấu. Tiếng ồn điếc tai và không ai nghi ngờ gì đó là một người nổi tiếng. Nathaniel bước xuống lối đi giữa các hàng ghế để mọi người ôm anh, hôn anh và bắt tay anh. Và Katie ngấm nhìn, niềm tự hào ghen trong cổ họng, những giọt lệ châm vào mắt cô.

Cuối cùng, anh kéo mình ra khỏi những bàn tay dai dẳng và bước lên sân khấu để nhận giải Sapphire từ ngôi sao nữ nóng bỏng nhất Hollywood.

Tiếng vỗ tay dữ dội, và Katie cảm thấy tuyệt vọng bị cuốn đi trong niềm hạnh phúc.

Trong một lúc anh đã là của cô. Không phải Nathaniel Wolfe, người thắng giải Sapphire, mà là người đàn ông Nathaniel Wolfe. Trong một lúc họ cười đùa, tầm biếu và làm tình. Anh đã chia sẻ suy nghĩ của mình với cô. Anh đã kể cho cô về gia đình mình. Cô biết rằng bên dưới đôi mắt xanh nổi tiếng ấy là người đàn ông tốt bụng, chu đáo bảo vệ cảm xúc của bản thân.

Nhưng bây giờ ...

Nhìn anh nâng cao chiếc cúp Sapphire như một cử chỉ chiến thắng, cô cảm thấy mắt mình bóng rát..

Anh là một cậu bé đang cố gắng thoát khỏi cơn ác mộng của thế giới thực. Và cậu bé đó đã chiến đấu theo cách của mình để leo lên đỉnh của nhiệm vụ khó khăn nhất.

Thành tựu thật xuất sắc.

Khi tiếng vỗ tay không còn nữa và khán giả cuối cùng cũng ngồi lại, Nathaniel mỉm một nụ cười quyến rũ đặc trưng của anh, quay lại sự kiểm soát. "Đây là đoạn tôi phải khóc, đúng chứ?"

Tiếng cười khẽ lan qua khán phòng và Nathaniel giơ tay lên trong lời xin lỗi chế nhạo. "Xin lỗi vì đã làm mọi người thất vọng," anh dài giọng, "nhưng tôi luôn gặp rắc rối với đoạn khóc lóc. Trừ khi tôi được trả tiền, tất nhiên. Cảm ơn các bạn vì vinh dự tuyệt vời này " Anh nói lưu loát và lịch sự, cảm ơn các đồng nghiệp và tất cả những người liên quan trong việc làm phim.

Sau đó, anh dừng lại và nhìn chiếc cúp lấp lánh trên tay. Im lặng chùng xuống, như thể mọi người cảm thấy những lời cảm ơn bắt buộc đã hết và anh định nói điều gì đó có ý nghĩa.

"Tôi dành giải Sapphire này cho mẹ tôi, Carrie." Giọng anh không do dự và anh nói trực tiếp vào máy quay bao quanh mặt trước sân khấu. "Carrie, mẹ là một người phụ nữ đặc biệt, xinh đẹp và mẹ luôn nói với con rằng ngày nào đó con trai của mẹ Nathaniel sẽ chiến thắng giải Sapphire. Vâng, mẹ đã đúng. Con đã thắng. Chiếc cúp này là của con." Anh giơ cao, một nụ cười kỳ lạ vờn quanh miệng anh. "Có thể khi mẹ thấy nó trên bệ lò sưởi của mình, mẹ sẽ nghĩ đến con."

Katie nghe thấy tiếng nắc nheim chế đến từ một người phụ nữ ở hàng ghế phía sau cô. Một người đàn ông hắng giọng.

Với phần còn lại của thế giới nó có vẻ như một sự công hiến đơn giản, nhưng Katie hiểu được thông điệp thật đáng sau những lời nói đó. Cuối cùng cô cũng hiểu những gì Nathaniel đang cố làm.

Anh đang hy vọng việc nhìn thấy anh cầm giải Sapphire sẽ kích hoạt điều gì đó trong đầu mẹ mình. Anh hy vọng điều đó đủ để làm bà nhớ anh là con trai của bà.

Những giọt nước mắt lăn dài trên má cô và cô nhanh chóng gạt đi, nhận ra máy quay phim có thể đang quay mình.

Nathaniel rời sân khấu trong tiếng vỗ tay to hơn nữa và Katie mỉm cười run rẩy khi anh ngồi xuống cạnh cô, hy vọng nhìn thấy niềm tự hào trong mắt anh. Thay vì vậy khuôn mặt anh hơi tái và đôi mắt màu xanh nổi tiếng trông rỗng.

"Thật tuyệt vời." Cô bao phủ tay anh bằng tay mình. "Bà có đang xem không?"

"Có. Đã quá muộn ở Anh nhưng bà khẳng khẳng đòi xem lễ trao giải Sapphire mỗi năm. Bà thậm chí còn sửa soạn quần áo vì nó."

Một người phụ nữ cô đơn, lộn xộn sẵn sàng để xem buổi lễ nổi tiếng thế giới trên truyền hình.

Katie chớp mắt nhanh chóng. "Anh đã tạo một đêm dành riêng cho bà."

Anh không trả lời và đột nhiên cô ước họ có thể về nhà ngay bây giờ để cô có thể cố gắng và buộc anh nói chuyện với mình. Thay vào đó họ ngồi suốt phần còn lại của buổi lễ và sau đó tiếp tục đến buổi khiêu vũ Sapphire.

Những chùm đèn lấp lánh gửi một dòng thác ánh sáng qua các bảng trang trí, căn phòng là một hỗn hợp của sự sang trọng hiện đại và quyến rũ. Nathaniel ngay lập tức bị vây quanh bởi những người muốn hòa mình vào thành công của anh và Katie thấy mình bị đẩy trở lại bên lề.

Tự hỏi làm thế nào ai đó có thể vừa cảm thấy vô hình và dễ thấy cùng một lúc, cô băn khoăn. Sự giả dối của khung cảnh làm cô không thoải mái và cô nhận ra đây là lý do Nathaniel chọn ẩn mình. Em không thể là chính mình khi em ở đây? Những người này không muốn con người thật – họ muốn giấc mơ.

Cô đang tự hỏi có nên mở lời cho việc đi đến nhà vệ sinh, khi một người đàn ông với nụ cười thân thiện tiếp cận.

"Cô chắc là Katie." Ông ta chìa tay ra. "Howard Kennington."

Vẫn còn lo lắng về Nathaniel, khiến Katie mất chút thời gian để nhớ ra cô đang đứng trước sự hiện diện của một ông hoàng phim ảnh. "Oh ..." Cô cảm thấy căng thẳng và khó xử. "Nathaniel nói anh ấy đã gửi bản vẽ của tôi cho ông, nhưng –"

"Rất tuyệt vời. Như chiếc váy cô đang mặc. Thậm chí Alicia đã rất ấn tượng và cô ấy là một trong những bài toán học búa." Ông ta kéo cô sang một bên và hỏi cô về ý tưởng của cô và ngay lập tức Katie mải mê trò chuyện, nói không ngừng như khi cô trút ra những giấc mơ cả đời.

"Xin lỗi." Cuối cùng cô dừng lại. "Tôi hành động quá –"

"Đó là điều rõ ràng nhất. Cô không che giấu quá nhiều, phải không?"

"Không gì cả." Katie đỏ mặt. "Nhưng tôi đang cố thay đổi."

"Không. Nó khiến cô độc đáo và thật khó để tìm thấy bất cứ điều gì độc đáo ở Tinseltown. Cô thực sự có tài. Cũng như Nathaniel."

Nhà sản xuất phim nổi tiếng mỉm cười và họ nói chuyện thêm hai mươi phút nữa và khi ông đưa cho cô danh thiếp của mình và mời cô đến gặp ông và Alicia tuần sau, Katie cảm thấy tinh thần phấn chấn. Howard Kennington thích bản vẽ của cô. Không phải chỉ là một giấc mơ. Là sự kỳ quặc. Chưa bao giờ trong một triệu năm cô từng nghĩ cô có loại may mắn này. Tất cả những gì cô có thể làm là không thét lên với niềm sung sướng.

Nếu cô có thể chứng minh bản thân mình, cô có thể làm việc như một nhà thiết kế trang phục phim.

Gần như nhảy múa qua sàn, cô đi tìm Nathaniel, muốn cảm ơn anh và chia sẻ sự phấn khích của mình.

Cô tìm thấy anh một mình trong căn phòng được sử dụng cho các cuộc phỏng vấn báo chí.

Anh nằm dài trên ghế sofa màu đỏ, mắt nhắm lại. Cái nơ bướm gắn trên cổ anh treo lỏng lẻo quanh cổ và áo khoác mắc cầu thả trên tay ghế gần đó. Bức tượng Sapphire đáng thèm muốn nằm dưới chân anh trên sàn nhà.

"Anh trông hoàn toàn kiệt sức." Quyết định đây không phải lúc để nói cho anh tin tức tốt lành của cô, Katie bước tới anh. "Anh có muốn về nhà không?"

"Em đùa à? Bữa tiệc chỉ vừa bắt đầu." Mắt anh mở ra và cô thấy ngay lập tức rằng anh đang say. "Anh đã thắng giải Sapphire."

"Em biết –"

"Và nếu may mắn, mẹ anh có thể tìm ra anh là ai." Khoảng thời gian dài bị tổn thương lờ mờ trong lời nói của anh và Katie cảm thấy tim mình vỡ đôi khi cô thấy miệng anh cong thành nụ cười chế nhạo quen thuộc.

"Nathaniel –"

"Đừng có nhìn anh bằng đôi mắt to, thông cảm ấy. Cuộc sống hút sạch mọi thứ, thiên thần ạ." Đôi mắt anh ánh lên khó khăn và hoài nghi. "Bây giờ em nên biết điều đó. Nhưng em vẫn hy vọng, phải không? Em còn đủ mơ mộng để tìm kiếm kết thúc có hậu."

"Em nghĩ đôi khi anh phải tin vào kết thúc có hậu." Cô nhìn những chai rượu sâm banh rỗng nằm trên sàn bên cạnh anh.

Kể từ khi máy bay của anh hạ cánh ở Los Angeles, anh bị đặt dưới áp lực nặng nề nhất. Và sau đó là rối loạn cảm xúc chiến thắng giải Sapphire ...

"Bài phát biểu của anh –" cô hít một hơi thật sâu "– rất hay, Nathaniel. Và em biết toàn bộ việc này khó khăn với anh thế nào." Katie ngồi xuống bên cạnh anh. "Anh có muốn nói chuyện không?"

"Không. Hoàn toàn không." Mắt anh lấp lánh như đồ trang sức, anh trượt tay ra phía sau đầu cô và kéo miệng cô xuống với anh. "Có rất nhiều thứ anh muốn làm đêm nay, nhưng nó chắc chắn không phải là một trong số chúng."

Katie đã cố lờ đi tia phấn khích nhục dục. Không, cô nghĩ đây tuyệt vọng.

Về thể xác anh đang kéo cô lại gần, nhưng tình cảm anh lại đang đẩy cô ra xa.

"Nathaniel –" cô kéo miệng mình khỏi anh "– anh không thể chạy trốn."

"Anh trông giống đang bỏ chạy lắm àh?" Với một chuyển động thành thạo, uyển chuyển anh đổi chỗ để cô nằm dưới anh và mỉm cười xấu xa. "Anh đang nằm. Với em."

"Đúng, anh đang nói dối*." Tuyệt vọng, cô đẩy vào ngực anh, cố gắng lờ đi cách cơ thể anh áp vào mình. "Anh nói dối chính mình. Anh không thể vờ như không có chuyện gì xảy ra"

*cả hai chơi chữ với từ 'lie'.

"Không có gì đang xảy ra cả," anh lần môi mình xuống cổ cô "– nhưng nó sẽ xảy ra trong một phút nữa. Tốt hơn anh nên khóa cửa lại - Anh nghĩ đóng cửa lại rất cần thiết '

"Không –" Sự hấp dẫn đe dọa cuốn cô đi. "Không! Điều này thật điên rồ."

"Quan hệ tình dục với em luôn điên rồ." Miệng anh âm áp và thành thạo và Katie quay mặt đi, cố gắng hết sức lờ đi tình trạng phấn khích đập rộn ràng đang hình thành bên trong cô.

"Anh đang làm điều anh luôn làm khi khủng hoảng – anh đang diễn."

Chậm rãi, anh ngẩng đầu lên. "Em nghĩ anh đang diễn?"

"Không phải việc quan hệ ..." Giọng cô khàn khàn. "Em nghĩ quan hệ tình dục thực. Nhưng chỉ có nó là thực thôi. Anh không thể tiếp tục chạy trốn, Nathaniel –'

Anh nói một từ làm cô sốc và sau đó đứng lên và đi về phía xa căn phòng. "Tại sao không?"

"Vì nó không giải quyết được mọi chuyện." Sự giận dữ cuốn cô đi một cách dễ dàng.

Đi theo con đường dễ dàng, cơ thể cô hát vang, lôi kéo cô. Vòng tay quanh anh và làm những gì mà đang khao khát.

Nathaniel nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt anh là màu xanh nguy hiểm, tối tăm. "Anh đã nói đủ rồi."

"Anh đã gọi lại cho Jacob chưa?"

"Đó là việc của em à?"

Katie nao núng. "Không." Tức giận lẫn thất vọng. "Không chuyện gì cả. Bây giờ thì em có thể thấy rồi."

"Đừng giận dữ." Anh bước về phía cô, miệng nhấp nháy thành nụ cười chết người quen thuộc làm cô chóng mặt. "Tối nay chúng ta sẽ dự tiệc đấy."

Trái tim cô đập thành thịch, một nhịp xa lạ chậm chạp trong lồng ngực. Con giận dữ bùng lên và thiêu cháy.

"Anh có thể dự tiệc. Nếu việc anh cảm thấy thế nào không phải chuyện của em, vậy không còn gì để nói nữa." Cái cau mày gặp cái cau mày.

"Katie –'

"Không." Cô giơ tay lên. "Em không muốn một mối quan hệ chỉ có tiệc tùng và long lanh. Em muốn một mối quan hệ đúng nghĩa, và nếu điều đó có nghĩa là xử lý một kẻ cứng đầu, OK. Em từng xử lý kẻ cứng đầu. Những gì em không thể đối phó là những bí mật. Cha em đã có cả cuộc đời bí mật và em không muốn sống như thế. Em sẽ không sống như thế." Bên ngoài phòng cô có thể nghe thấy tiếng cười nói và chúc mừng, nhưng bên trong căn phòng là sự im lặng khi Katie buộc phải chấp nhận rằng anh không thực sự quan tâm cô cảm thấy thế nào.

Nathaniel hít sâu. "Katie Field ..." Một nụ cười kỳ lạ vờn quanh miệng anh.

"Em đang vút bỏ anh à?"

"Không. Anh là người vút bỏ em." Con giận bùng lên, cô cúi xuống và nhặt túi xách lên. "Chấp nhận đi, Nathaniel, anh không muốn một mối quan hệ. Một mối quan hệ là chia sẻ – chia sẻ mọi thứ. Và không chỉ của anh – mọi thứ không phải về anh."

Cô nuốt khan. "Em đến đây để báo tin cho anh ... Em đã rất vui –"

"Em có chuyện cần ăn mừng à?" Anh với lấy một chai sâm banh khác và Katie cảm thấy tràn đầy thất vọng.

"Anh không nghĩ mình đã uống đủ sao?"

"Anh không nghĩ vậy. Thực tế, anh không nghĩ mình có nơi nào đủ gần." Anh nhấc chai và bật nút. Bọt tràn qua tay và nhỏ giọt xuống sàn nhà.

Katie chưa bao giờ cảm thấy buồn hơn như lần ăn mừng này trong đời cô. Cô cảm thấy lạnh. Lạnh khủng khiếp.

"Anh cần nói chuyện với Jacob," cô nói. "Anh ấy đang cố gắng sửa chữa sai lầm. Thực tế rõ ràng rằng anh ấy vẫn giữ liên lạc với anh. Anh nên ngừng chạy trốn. Hãy dừng cảm lên."

"Dừng cảm?" Anh cười to chế nhạo. "Anh là Alpha Man và anh có giải Sapphire để chứng minh điều đó."

Nỗi buồn lây lan như những đám mây đen, che kín những tia sáng hạnh phúc cuối cùng. "Giải Sapphire đó chỉ chứng minh anh là một diễn viên tuyệt vời. Nhưng em luôn luôn biết điều đó. Anh luôn là diễn viên, Nathaniel. Bây giờ anh cần phải là người đàn ông."

"Em muốn anh chứng minh anh là đàn ông?"

"Không" Lờ đi nụ cười gợi ý, chậm rãi của anh, Katie thẳng vai và vẫn nhìn anh. "Mọi người nghĩ anh giống hệt nhân vật anh đóng trong Alpha Man, nhưng anh không hề vì anh ta không sợ phải đối mặt với nỗi sợ của mình. Anh trốn chạy nỗi sợ của bản thân." Tia lấp lánh nguy hiểm trong mắt anh khiến cô tự hỏi liệu cô nên quay đi và bỏ chạy. Thật nhanh. "Em không nói về thể chất - anh làm mọi thứ một cách dễ dàng vì anh không ngại chấp nhận rủi ro thân thể. Em đang nói về cảm xúc. Điều đó làm anh cảm thấy dễ bị tổn thương và anh sẽ không cho phép bản thân bị tổn thương. Anh sẽ không cho phép mình chấp nhận rủi ro cảm xúc. Anh đã bao giờ tự hỏi tại sao anh nhận vai liên tục mà không có thời gian nghỉ ngơi không? Đó là vì anh không muốn chừa lại một khe hở nào trong lịch trình của mình, điều làm anh có thể thực sự phải là chính mình. Anh thậm chí không biết mình là ai vì anh lẩn tránh và chạy trốn quá lâu rồi. Anh sẽ không về nhà vì nó nhắc anh nhớ đến quá khứ của mình." Cô phát hiện ra hai bàn tay và đầu gối của cô đang run lên. "Anh tránh gia đình mình"

Mặt anh trắng bệch. "Quan hệ của anh với gia đình không phải việc của em."

"Có vẻ anh nghĩ mình là người duy nhất trên đời có một gia đình lộn xộn và rắc rối, nhưng không hề! Gia đình em chính xác thì không vui vẻ gì. Bọn em có những việc xấu xa để che giấu. Em không quan tâm. Nhưng em muốn giúp anh. Em vẫn muốn làm điều đó. Em yêu anh ..." Cô nói mà không cảm thấy xấu hổ hay do dự. "Và em biết nó làm anh sợ hãi, nhưng nó là sự thật. Và khi nghĩ về những gì anh đã trải qua khi còn bé làm em giận dữ, Nathaniel, nhưng điều làm em điên hơn là anh không được chuẩn bị để đối mặt với nó và giải quyết nó."

Một tia hoài nghi thấp sáng mắt anh. "Và anh đã nghĩ em là một vật nhỏ bé, ngọt ngào. Rõ ràng anh đã hoàn toàn sai lầm."

"Anh có muốn biết điều gì làm em giận nhất không?"

"Không –" anh lịch sự một cách lạnh lùng "– nhưng anh chắc em định nói cho anh biết."

"Điều làm em tức giận nhất là anh chuẩn bị để phá hủy những gì chúng ta có, vì anh quá hèn nhát để chấp nhận rủi ro với những cảm xúc của anh. Em biết họ làm tổn thương anh, Nathaniel. Cha anh, Jacob - tất cả họ đều bỏ rơi anh. Nhưng anh thực sự sẽ để cho quá khứ điều khiển cách anh sống cuộc sống của mình trong tương lai à? Trước khi anh có thể tiến lên, anh phải lùi lại. Anh phải nói chuyện với Jacob. Anh phải chấp nhận những gì đã xảy ra và sống với nó, không phải tiếp tục tắt điện thoại. Anh phải là chính mình."

Sự im lặng đầy cảm xúc kéo dài. Anh nhìn cô, khuôn mặt khó hiểu. "Em nói xong chưa?"

Katie cảm thấy tim mình vỡ đôi. Hi vọng tan ra. Tương lai, chỉ trước đây vài tiếng có vẻ rất sáng sủa, bây giờ tối tăm và trống rỗng. Những gì họ có là đặc biệt. Cô biết điều đó. Tại sao anh không chiến đấu vì nó? Tại sao anh từ bỏ? Bị bắt trong vòng xoáy của sự tuyệt vọng, đau khổ và bức tức, cô cho phép mình lặng nhìn anh bao dung lần cuối.

Kỷ niệm, cô nghĩ. Đó là tất cả những gì cô sẽ mang theo. Tuyệt vọng cô in dấu những hình ảnh vào đầu - đôi mắt xanh nổi bật, màu sắc kì lạ của chúng được làm sậm thêm bởi hàng lông mi đen nhanh và lông mày đậm màu, sóng mũi thẳng và các đường cong chậm của khuôn miệng gợi cảm. Nhưng hình ảnh sẽ đi cùng cô mãi mãi không phải là ngôi sao điện ảnh đang cầm giải Sapphire, đó là người đàn ông dạy bọn trẻ có hoàn cảnh khó khăn cách diễn. Người đàn ông tìm sâu trong bản thân để giúp một đứa trẻ bị tổn thương.

Khơi lại ý chí cô không hề biết mình có, Katie ghé cằm. "Vâng –," giọng cô run rẩy và buồn bã. "– Em xong rồi. Và chúng ta cũng vậy."

Cảm giác như có ai đó đã đục khoét bên trong cô bằng một cái dao cùn, cô quay đi và trượt chân qua cánh cửa. Tầm nhìn choáng váng và cô suýt đâm vào nhóm người đang cười đùa với nhau.

"Tôi không được khỏe," cô nghẹn ngào. "Ông Wolfe muốn anh đưa tôi trở lại căn hộ và sau đó ra sân bay."

Cô vẫn có thể tin dụng, đúng chứ? Thực tế rằng cô chưa bao giờ có thể trả hết. Cô đặt cho mình chuyến bay đầu tiên đến Heathrow và về nhà. Cô không ngại thờ khi nghĩ rằng Kenningtons Howard của thế giới này sẽ quan tâm đến cô nếu cô không đi cùng Nathaniel. Đó là tất cả những gì bạn biết, đúng chứ? Mọi quan hệ.

Katie vội vã xuống cầu thang. Như Cô bé Lọ Lem, cô nghĩ, chạy trốn khỏi vũ hội.

Ngoại trừ việc cô không bị mất một chiếc giày.

Cả hai chiếc giày đều mang trong chân cô, nhưng trái tim cô vỡ tan từng mảnh.

CHƯƠNG 9

TRƯỚC KHI anh có thể tiến lên, anh phải lùi lại.

Với tâm trạng kinh khủng, Nathaniel đạp chân ga chiếc Ferrari của mình và hướng về trang viên Wolfe.

Anh đã bơi cùng cá mập, nhảy xuống từ những chiếc xe đang chạy, lao ra khỏi máy bay và leo lên những vách đá dựng đứng nhưng không việc nào trong số đó làm anh run rẩy theo cái cách anh run rẩy lúc này. Sợ hãi, anh nghĩ. Nằm ngay ngực anh và siết chặt cổ họng anh.

Chuyện gì sẽ xảy ra, bằng cách đi lùi lại, anh sẽ không thể tiến lên sao?

Nhiều thế kỷ trước, tổ tiên anh đã cẩn thận trồng cây dẻ ngựa hai bên đường và chúng đã thêm vào không khí trang nghiêm đang bất ngờ mờ dần đi khi ngôi nhà chính hiện ra trong tầm mắt.

Trong tình trạng đổ nát, trang viên Wolfe đứng như một quý tộc già cả đầu tranh để bảo vệ phẩm giá khi phải đối mặt với những năm tháng tiến bộ và được bảo trì ít.

Nathaniel tắt máy và ngồi một lúc, những ngón tay gõ nhịp trên vô-lăng.

Anh đang làm gì ở đây? Làm sao anh lại tra tấn bản thân bằng cách để quá khứ giải quyết vấn đề hiện tại?

Rửa thơm, anh nhảy ra khỏi xe và đi vơ vẩn qua khu vườn lộn xộn bị bỏ quên từ lâu. Sau khí hậu ẩm áp của California, mùa đông nhứt nhối của nước Anh đặc biệt tàn bạo và anh kéo cao cổ áo vest lên và thả ra những đám mây trong tiết trời se lạnh. Sau đó, anh nhận ra ý định đi đến cái hồ của mình - đương đầu với một phần của quá khứ, nhưng bây giờ, khi bàn chân anh di chuyển, anh cảm thấy như thể mình đang được lôi ra trái với ý muốn của bản thân.

Anh nhắc cao chân qua đám cỏ không được chăm sóc và cao quá mức. Nó chạm vào đầu gối anh và quấn quanh mắt cá chân anh, cản trở mỗi bước đi, như thể cảnh báo anh về sự nguy hiểm.

Và nó ở đó.

Những cây cỏ nền mọc thành cụm ở mép nước, cao và thẳng như những lính gác khi chúng bảo vệ cái hồ bơi tối tăm, nham hiểm đã thống trị suốt thời thơ ấu của anh. Nó đã bắt đầu ở đây, anh nghĩ, và nó đã gần như kết thúc ở đây, ở đáy sâu của hồ.

"Em đã chìm như một hòn đá."

Tâm trí anh vẫn còn đang kẹt ở một nơi khác, Nathaniel đội ngोट quay lại thấy Jacob đang nhìn anh. Ngoài trừ cái nhìn thoáng qua ở rạp hát, gần như đã hai mươi năm kể từ khi họ nhìn thấy nhau và cả hai đều dành khoảng thời gian đó chạy trốn. Cô lập bản thân khỏi quá khứ. Nathaniel cảm thấy cơn giận chảy khắp

người anh, sống động và nóng chảy. Toàn bộ sức mạnh của hai mươi năm oán giận và đau đớn bị kiềm nén dồn trong nắm tay anh đâm mạnh vào quai hàm Jacob.

Cơn đau bùng nổ qua bàn tay anh và Jacob loạng choạng. Nhưng anh ta không đánh trả.

Nathaniel bị sốc bởi anh muốn anh ta đâm lại mình thế nào. Như thể cú đâm bạo lực trần tục khỏe mạnh có thể biến những điều sai lầm thành đúng đắn.

Anh cảm thấy buồn nôn vì biết người mà anh muốn lạnh nhạt đã chết được 20 năm.

Anh lùi lại. Thả rơi hai tay. "Anh đang làm cái quái gì ở đây vậy?"

Jacob chạm ngón tay vào quai hàm mình, kiểm tra thiệt hại. "Anh nghĩ đã đến lúc."

"Tại sao? Vì tất cả chúng ta đã trưởng thành à?" Nathaniel nghe thấy sự cay đắng trong giọng nói của mình. "Chúng tôi đã lớn lên mà không có anh."

Một khoảng lặng dài, chỉ bị phá vỡ bởi tiếng rít ma quái của cơn gió chua xót. "Em có bao giờ bắt máy điện thoại không?"

"Chỉ khi người gọi là người mà tôi muốn nói chuyện."

"Em có quyền tức giận. Anh xin lỗi về những gì đã xảy ra ở nhà hát. Anh nên cảnh báo em anh sẽ đến."

"Tại sao anh lại đến đó?"

"Anh muốn thấy em."

"Nào, bây giờ anh đã nhìn thấy tôi nên anh có thể đi được rồi." Cảm xúc hỗn loạn, Nathaniel quay lưng bước đi nhưng Jacob chộp lấy cánh tay anh.

"Anh sẽ không đi đâu. Anh đến đây để ở lại."

Nathaniel đứng yên, nhìn xuống bàn tay đang giữ chặt cánh tay mình. Bàn tay đã kéo anh ra khỏi hồ và cứu sống anh. Bàn tay đã phải chịu trách nhiệm cho cái chết của cha anh. Lời nói của Katie vang lên trong đầu. Anh ấy đang cố sửa chữa sai lầm – anh phải ngừng chạy trốn.

Nathaniel lướt qua những đường nét cứng rắn, nguy hiểm của khuôn mặt người anh trai cùng cha khác mẹ của anh và nhìn thấy những bóng đen tương tự đã vây kín cuộc đời anh. Và còn nhiều hơn thế. Anh thấy nỗi đau và sự tự buộc tội. Cảm giác tội lỗi và tự ghê tởm. "Anh có vẻ kiệt sức."

"Cảm ơn." Nụ cười Jacob thiếu nét hài hước. "Em trông khá thô ráp với một người được cho là quyến rũ nhất hành tinh. Điều ấy khiến anh tự hỏi những người khác trông sẽ như thế nào."

Bất chấp cơn giận, miệng Nathaniel cong lên thành một nụ cười miễn cưỡng. "Xấu xí."

"Quá nhiều tiệc tùng sau lễ Sapphire à?"

Nathaniel đã không nhắc đến thực tế là anh đã bỏ qua tất cả những người dự lễ Sapphire để đuổi theo Katie. Ngay lúc anh thoát khỏi hàng trăm lời chúc mừng và báo chí, anh trở về nhà và thấy căn biệt thự trống rỗng. Cô đã đi. Mà không hề nói với anh tin tức của cô.

Sự trống rỗng trong hốc dạ dày của anh là điều gì đó anh chưa bao giờ trải qua trước đây.

Đây là những gì anh làm, phải không? Anh sống cuộc đời cô độc. Anh giữ mọi người ở một khoảng cách xa.

Nếu mày không quan tâm, mày không có gì để mất.

Jacob bước vài bước về phía trước, mắt nhìn hồ. "Điều gì đưa em quay lại đây?"

"Thành thật? Một phụ nữ đã buộc tội tôi là kẻ hèn nhát nên tôi nghĩ tốt hơn chỉ cần kiểm tra lý thuyết." Anh phủ những đám mây vào tiết trời se lạnh và Jacob mỉm cười gượng gạo.

"Em đã từng như thế suốt khoảng thời gian em là một đứa trẻ. Em giả vờ là con rồng khè ra lửa. Em luôn làm vui lòng bọn anh, giả vờ là một cái gì đó. Đối với em, nó là lối thoát."

"Chúng ta làm những gì chúng ta phải làm. Anh đã lợi dụng môn bóng bầu dục để che giấu những vết bầm."

Mắt Jacob tối sầm. "Em đã tìm ra cách để cân bằng sự giả vờ với thực tế?"

Thực tế? Thực tế là những gì anh đã chia sẻ với Katie.

Và anh đã chiến thắng nó. Nathaniel nhìn chăm chăm vào mặt hồ phẳng lặng như gương. Không có những con quái vật, anh nghĩ. Không có ma. Chỉ là một hồ nước tối tăm, ẩm ướt. "Tôi đã tặng Carrie giải Sapphire của tôi."

"Anh đã nghe thấy bài phát biểu của em. Bà có nhận ra mối liên hệ không?"

Nathaniel im lặng một lúc. "Tôi nghĩ là có. Trong một thời gian ngắn nào đó. Hoặc có thể chỉ là do tôi tưởng tượng."

Jacob do dự và sau đó đặt một bàn tay qua vai anh. "Thật khó khăn cho em và Sebastian."

"Khó khăn hơn cho Sebastian - bà thậm chí còn không thừa nhận sự tồn tại của nó."

"William có thể nói với em bất cứ điều gì, mẹ yêu em. Khi bà ấy giữ lấy em trong nước đêm đó, bà tin rằng mình đang bảo vệ em khỏi cha chúng ta. Bà bị bệnh "

Nathaniel đứng cứng nhắc và không đáp lại. Đây là lần đầu tiên một thành viên của gia đình anh chạm vào anh kể từ cái đêm Jacob bỏ đi nhiều năm trước.

"Tại sao anh không đánh trả?"

"Lúc này?" Jacob mỉm cười quanh co. "Bởi vì anh đáng bị như vậy. Đừng lo, anh chỉ cho phép em cái đó thôi. Anh nghĩ em nhảy khỏi sân khấu đêm đó và

đám anh ở nhà hát.”

"Không thể tin được khi em nhìn thấy anh ở hàng ghế đầu."

"Anh muốn nhìn thấy em. Anh nên cho em biết anh sẽ đến, nhưng anh nghĩ mình sợ em sẽ không muốn nhìn thấy anh. Anh đã rất hèn nhát."

"Có vẻ như chúng ta đều mắc tội đó."

"Anh đã bỏ lại bọn em –' Giọng Jacob thành thật – và bọn em chỉ là những đứa trẻ. Anh không trách em vì đã ghét anh."

Hai mươi năm đau đớn và oán giận tan biến hết. Những cảm xúc còn sót lại từ thời thơ ấu đột nhiên có vẻ không liên quan. "Em không ghét anh. Anh hầu như không lớn hơn một đứa trẻ là mấy." Đó là những gì Katie đã nói, và đột nhiên Nathaniel biết nó là sự thật. Anh đứng đó, nghĩ về việc nó phải cảm giác thế nào với Jacob. Chỉ 18 tuổi, với cái chết của cha mình làm day dứt lương tâm và không ai để liên hệ, mối liên hệ duy nhất của anh ấy là lũ trẻ rách rưới ngoài tầm kiểm soát.

Bị tổn thương, tất cả bọn họ.

Nathaniel nhìn chăm chăm xuyên qua mặt nước, cho phép tâm trí mình trôi dạt trở lại thời điểm đó. Katie đã đúng. Những kỷ niệm là một phần của quá khứ. Chúng không có chỗ trong hiện tại.

"Em đã rất ích kỷ." Lời nói đến từ sâu bên trong anh. "Em chỉ nghĩ về những điều đã xảy ra với gia đình khi anh bỏ đi. Em chỉ nghĩ đến bọn em. Annabelle quần trí và nhìn chị ấy chịu đựng làm em cảm thấy mình bất lực như cái đêm em thấy William đánh chị ấy. Em đã không nghĩ đến nó sẽ như thế nào với anh, sống với những gì đã xảy ra. Bọn em đã có anh, nhưng anh không có ai cả."

"Anh không nên bỏ đi nhưng lúc đó anh không thể tìm được cách nào khác. Anh đã làm bọn em thất vọng."

Một khoảnh khắc căng thẳng và sau đó họ ôm nhau, ôm nhau thật chặt, mối quan hệ máu mủ chảy từ người này sang người kia.

"Khi em nhìn thấy anh ở hàng ghế đầu của nhà hát đêm đó, em đã phải cảnh báo Annabelle rằng anh đã quay lại." Nathaniel thú nhận bằng chất giọng thô ráp. "Chị ấy như bị đánh gục khi anh bỏ đi."

Họ nói lỏng tay, cả hai đều khó xử.

Hăng giọng, Jacob quay lại nhìn trang viên Wolfe. "Em có biết họ đã gửi cho anh Thông báo tình trạng nguy hiểm với nơi này không? Rõ ràng anh phải hành động khẩn cấp để loại bỏ các mối nguy hiểm, khắc phục các khuyết điểm và thực hiện những công việc để làm ngôi nhà an toàn trở lại." Nụ cười của anh nhuốm sự hoài nghi. "Thật khó để biết được phải bắt đầu từ đâu. Mái nhà bị dột, nhà gạch đổ nát ... Chúng ta đã có rất nhiều cuộc đột nhập. Theo cảnh sát, những đứa trẻ quanh đây thách thức nhau lén vào nhà."

"Nơi này đã bị bịt kín sau khi tất cả chúng ta bỏ đi." Nathaniel nhìn chăm chăm vào ngôi nhà đổ nát, nguy hiểm đã là bối cảnh cho bộ phim đen tối của tuổi thơ anh. "Cảm giác thật kỳ lạ, được trở lại đây. Đã rất lâu kể từ khi em tự cho phép mình nghĩ về nơi này. Em giả vờ như nó không tồn tại. Toàn bộ thời thơ ấu của em không còn tồn tại."

"Sau khi anh rời đi, ai đã bước vào?"

"Lucas." Nathaniel đá một hòn đá xuống nước. "Anh có tin được không? Đương nhiên nó không phải vai trò cậu ấy tình nguyện tham gia. Ý tưởng của Lucas là làm theo lời khuyên của ông bố đã dạy cho chúng ta tất cả mọi thứ chúng ta cần biết về tình dục, làm thế nào để tránh bị phạt và làm thế nào say rượu và vẫn đi theo đường thẳng. Và –' anh liếc nhìn miệng Jacob " – cách đánh nhau."

"Ông ta đã dạy em rất tốt." Với một nụ cười rầu rĩ, Jacob đưa tay lên che mặt. "Mặc dù Lucas không phải là hình mẫu tốt nhất cho trẻ em nhạy cảm. Nó ngủ với ít nhất một nửa các cô gái ở trường."

"Và vài giáo viên."

Cười to, Jacob lắc đầu tuyệt vọng. "Em có gặp nó không?"

"Đôi khi. Cậu ấy thức dậy muộn và say khi xuất hiện ở một trong những buổi ra mắt phim của em." Nathaniel cười khi nhớ lại. "Loạng choạng trên thảm đỏ với vài cô gái tóc vàng tuyệt đẹp bên tay, nháy mắt với các tay săn ảnh. Em nhớ hình như các tiêu đề là thứ gì đó như anh em tồi, tồi, tồi..."

"Nghe rất giống Lucas."

"Em tình cờ gặp cậu ấy ở bữa tiệc Giáng sinh của Annabelle vài năm trước. Thứ duy nhất Lucas làm tốt là tiệc tùng."

"Nhưng bọn em không ai quay lại đây à?"

"Hãy nói em cầu kỳ," Nathaniel dài giọng, "nhưng nơi này thiếu không khí tiệc tùng."

"Nó chứa đầy ký ức."

"Hầu hết đều là tội tệ."

"Một số. Có lẽ đã đến lúc tạo ra những cái mới. Sửa sang lại nơi này. Làm nó sáng sủa hơn."

"Từ những gì em nghe được, thì anh là người làm việc đó."

Nathaniel thò tay vào túi. "Em đã tìm thông tin về anh một lần. Và Rafael nói anh đã xây dựng được một công ty thiết kế thành công. Anh đang kinh doanh rất tốt."

"Còn em. Anh chưa chúc mừng giải Sapphire của em. Anh đã xem phim. Em rất tuyệt."

Trong một khoảnh khắc Nathaniel nghĩ đến việc thú nhận cảm giác trống rỗng, vô nghĩa thế nào, nhưng miệng anh không nói được từ nào. Katie đã nói gì nhỉ?

Đóng vai người khác với anh rất dễ dàng, Nathanie – làm chính mình mới là điều không thể.

"Anh đã vào trong chưa?"

"Rồi." Jacob liếc nhìn anh. "Em có muốn nhìn qua không?"

Họ bước đi, và Nathaniel ngạc nhiên bởi sự thoải mái khi đi cùng anh mình.

Thoải mái hơn vào trong.

Đẩy mở cánh cửa gỗ sồi nặng trĩu, anh rùng mình. Nhiều bóng ma, anh nghĩ. Nhiều bí mật.

"Ông ấy đã mất." Giọng Jacob đều đều. "William đã mất. Anh thật sai lầm khi để gia đình chia cắt, nhưng anh sẽ làm gì đó. Mọi thứ sẽ thay đổi, Nathaniel."

"Có lẽ đã đến lúc để thay đổi."

Họ dừng lại ngay chân cầu thang chính, bây giờ ít lớn hơn, từng kỷ niệm riêng tư tái diễn.

"Em từng trượt xuống lan can này." Miệng Jacob giật giật khi lướt những ngón tay của trên thanh gỗ rạn nứt, ít được lau chùi. "Nó khiến William bất tỉnh."

"Đó là lý do em làm vậy. Tại sao anh bỏ đi khi làm điều đó?"

"Tội lỗi."

"Anh đã cứu Annabelle. Nếu không có anh ...' Nathaniel hít thở sâu. "Anh có biết đã bao nhiêu lần em đổ lỗi cho bản thân vì không cứu chị ấy không?"

"Em chỉ mới 9 tuổi. Em có thể làm được gì để bảo vệ con bé chống lại một người đàn ông như William chứ?"

"Không gì cả." Nói những từ này giải thoát thứ gì đó sâu bên trong anh. "Anh đã ngăn nó lại. Anh là một anh hùng."

"Anh hùng?" Miệng Jacob méo xệch. "Anh không nghĩ vậy. Annabelle đã mang vết sẹo cả cuộc đời. Anh nên ngăn nó lại ngay từ lần đầu tiên."

Nathaniel nghĩ về William. "Không thể ngăn cản ông ta được. Anh đã làm những gì anh phải làm."

"Và anh sống cùng nó mỗi ngày trong cuộc đời mình. Lần đầu tiên William đánh anh, lúc đó anh được 6 tuổi." Jacob nhìn chăm chăm vào bức tranh phai màu trên tường. "Ông ấy đang uống rượu. Anh thấy ông ấy đang cầm một chai whisky. Anh không biết whisky là gì. Anh chỉ biết đó là thứ nước khiến ông ấy tức giận, nên anh giật lấy cái chai ra khỏi tay ông ta và đổ nó đi. Anh nghĩ làm vậy là đúng. Anh nghĩ sau đó mọi thứ sẽ tốt đẹp. Anh luôn nói với bản thân mình như vậy. Khi em là một đứa trẻ, em tin vào những gì em muốn tin. Và sau khi ông ấy mất –' Những từ ngữ bị bỏ lửng, phần còn lại của câu nói không được thốt ra. "Em nói em đổ lỗi cho chính mình vì đêm đó – em không thể dạy gì cho anh về sự đổ lỗi đâu."

Nathaniel nhận ra anh trai anh đang mang gánh nặng nhiều thế nào. "Bọn em không phải trách nhiệm của anh."

"Có, có chứ. Anh đã làm bọn em thất vọng. Nếu anh không bỏ đi, tất cả bọn em sẽ không tán loạn khắp nơi."

"Nếu anh không bỏ đi, chúng ta có thể không được thành công như vậy," Nathaniel dài giọng. "Anh có biết Alex là tay đua trẻ nhất giành chiến thắng tại giải Grand Prix Anh ở Silverstone không?"

"Anh đã xem nó trên TV khi ở lại một trong những khách sạn của Sebastian – The Singapore Grande Wolfe, anh nghĩ vậy." Jacob cúi xuống để nhặt lên một khung ảnh hỏng bị bỏ rơi và lãng quên trên sàn nhà bẩn thỉu. Anh ta nhìn chằm chằm vào tấm ảnh nhàu nát, phai màu. "Chúng ta cần phải thay cái này bằng những bức ảnh của Annabelle. Công việc của nó thật đáng ngạc nhiên. Con bé tìm thấy vẻ đẹp trong tất cả mọi thứ. Và em – diễn viên thắng giải Sapphire. Hai mươi triệu đô cho bộ phim cuối cùng của em và 1% trong tổng doanh thu phòng vé. Em sẽ làm gì với tất cả số tiền đó?"

Nathaniel nghĩ đến những đứa trẻ ở Rio và các dự án anh đang nghiên cứu khi quay lại Mỹ: "Em đưa cho Jack và cậu ta đã nhân đôi nó lên."

"Đúng, anh được biết thằng nhóc là một tài năng trong lĩnh vực đầu tư."

"Và bài xì phé. Ngay cả Lucas cũng từ chối chơi xì phé với cậu ta."

"Các tờ báo cỡ nhỏ đăng đầy những câu chuyện về em và Katie Field. Em rất may mắn khi tìm được người yêu em như thế đấy."

Cảm thấy lạnh lẽo bên trong, Nathaniel tập trung vào bức vẽ graffiti phun trên tường. "Cô ấy bỏ đi rồi."

"Và em để cô ta đi? Vì em không yêu cô ta à?"

"Vì em có yêu cô ấy." Lần đầu tiên thừa nhận điều đó, Nathaniel chà xát ngón tay lên trán, nhận ra Jacob đang nhìn mình.

"Nên em thích dành cả đời mình để sống với những người phụ nữ em không quan tâm?" Giọng anh ta chậm biếm nặng nề. "Nếu có phép màu ở đây thì em sẽ đánh mất nó."

"Nếu anh không quan tâm, anh sẽ không có gì để mất."

"Nhưng em có quan tâm," Jacob nói lặng lẽ, "và còn tùy em có chắc mình không mất gì không. Dù anh đoán điều đó không dễ dàng cho người phụ nữ, ở bên cạnh em."

"Vì em tồi tệ?"

"Em không tồi tệ hơn ai cả. Không, anh nghĩ đến việc công khai. Máy ảnh lia theo em bất cứ nơi nào em đi. Phụ nữ muốn kết hôn với em và có con của em. Mặt khác, có thể cô ta thích cả hai."

Nathaniel nghĩ đến chiếc áo len màu nâu. Cách cô cố gắng lẫn vào nơi lặng lẽ. Katie xinh đẹp, chu đáo. Ở đảo Wolfe, không có gì ngoài trừ 2 người. Thế giới Hollywood điên cuồng ở ngoài tầm nhìn.

Nathaniel nhìn chăm chăm vào bức tường đồ nát của trang viên Wolfe, bụi bặm và các vết nứt.

Lịch sử. Jacob sẽ khôi phục lại ngôi nhà, anh nghĩ. Xây dựng tương lai từ đồng đồ nát. Anh cần phải làm điều tương tự. "Cô ấy ghét mọi thứ. Cô ấy nghĩ em là một người khác khi đứng trước máy ảnh."

"Cô ấy nói đúng chứ?"

"Vâng." Nathaniel lần theo họ tên mình trong lớp bụi. "Em đã luôn trốn đằng sau những vai diễn. Em không muốn là chính mình. Có lẽ em sợ bị từ chối hơn. Nếu mọi người từ chối nhân vật anh đang diễn thì nó không phải chuyện riêng tư như nếu họ từ chối con người thực của anh."

"Em nên tự hào mình là ai." Giọng Jacob mềm đi. "Em là một diễn viên tuyệt vời. Anh đã theo dõi sự nghiệp của em ngay từ lúc bắt đầu. Em rất tài năng, Nathaniel. Nhưng em cũng là một người đàn ông tốt. Anh biết tất cả những việc từ thiện của em – về các dự án phim truyền hình cho trẻ em thiệt thòi. Rafael đã điền tên anh vào."

"Tôi chỉ viết những tờ séc," Nathaniel nói thô lỗ, 'cho đến khi Katie khiến em xắn tay áo lên.' Anh nghĩ về những đứa trẻ ở Rio. "Cậu bé này đang gửi email cho em, em nghĩ thằng bé thực sự có tài. Em sẽ trả tiền cho nó đến trường điện ảnh." Và những đứa khác – đó là quyết định anh đưa ra khi được nhận giải Sapphire. Anh muốn trao cho những đứa trẻ khác cơ hội anh đã có.

"Em đã đóng quá nhiều vai rồi. Bây giờ là lúc em nên đóng vai chính mình. Với Katie. Đi đi." Jacob đẩy anh. "Chúng ta sẽ ở cùng nhau vào lúc khác. Tất cả chúng ta. Anh đã trở về và anh sẽ ở lại. Anh phải ngân nơi này đồ nát và anh dự định sẽ làm điều tương tự với gia đình chúng ta."

Katie dán nắp của cái hộp cuối cùng. "Đây rồi." Cô ngồi trên gót chân và lau trán bằng tay áo. Bận rộn. Bận rộn. "Mình chưa bao giờ biết mình có thể tập trung vào quá nhiều thứ."

"Mình không thể tin cậu vừa đeo sợi vòng cổ vô giá vừa đóng gói đồ." Claire đặt hai cốc trà xuống tấm thảm xác xơ.

"Mình chỉ sợ mình sẽ làm mất nó." Katie chạm vào viên kim cương ở cổ họng cô. "Mình đã không cởi nó ra kể từ khi mình phát hiện mình vẫn đeo nó trên máy bay. Mình sẽ bớt căng thẳng khi nó được trả lại."

"Cậu đang nói bậy bạ gì thế. Cậu sẽ đau khổ khi trả lại nó đấy vì nó là thứ duy nhất cậu có của hẳn ta." Giọng nàng cộc cằn, Claire cúi xuống và ôm chầm lấy cô bạn mình.

"Cậu gây làm sao. Mình ghét hẳn ta vì gây ra điều này cho cậu."

Sợ hãi bởi cảm giác tội tệ mình cảm thấy, Katie tránh né. Cô chưa bao giờ yêu trước đây và cô không biết nó có thể làm mình tổn thương nhiều thế này. Nỗi đau

quá lớn và mạnh, sức nặng trên ngực cô làm cô không thể nhúc nhích. "Cậu không dám khóc hay cậu sẽ làm mình bắt đầu trước."

"Xin lỗi – mình chỉ không thể tin được cậu sẽ. Mình sẽ làm gì mà không có cậu đây? Cậu là người bạn tốt nhất của mình ... cậu luôn bảo mình phải mặc gì."

Mắt Claire nheo lại. "Dù sao thì mình thích cái áo len đỏ đó. Chuyện gì đã xảy ra với tất cả đồng quần áo màu nâu yêu thích của cậu thế?"

Katie cảm thấy mắt mình cay cay. "Mình đã tiến lên," cô nói khàn khàn. "Bây giờ, ngừng làm mình buồn đi. Cậu có thể đến đây và ở lại. Và bọn mình có thể trao đổi email và tin nhắn và lúc nào cũng có Skype và Facebook –' Cô dừng lại khi người nào đó đập âm âm lên cửa.

Claire nhìn đồng hồ. "Người chuyển nhà đến sớm."

"Katie?" Giọng Nathaniel gầm lên qua cánh cửa đóng kín. "Mở cánh cửa chết tiệt này ra!"

Claire đứng bật dậy, trà văng tung tóe trên thảm. "Là hấn ta! Hấn đang làm gì ở đây thế?"

Katie đặt tách trà của mình xuống cẩn thận. "Anh ấy đến để lấy lại sợi vòng cổ. Mình nên nhắn tin cho anh ấy mình đã định trả lại nó."

"Mình không nghĩ người đàn ông như Nathaniel sẽ bận tâm di chuyển đến châu lục khác chỉ để lấy lại món đồ bị mất."

"Nào, chẳng có lý do nào khác để anh ấy đến đây cả." Cảm thấy buồn nôn và chóng mặt, Katie đứng lên và vuốt thẳng chiếc áo. Cô không muốn đối mặt với anh. Cô chỉ là không chắc mình có thể nghe anh nói. Ước gì cô đã gửi trả lại anh sợi vòng cổ, cô bước đến cửa và kéo nó mở ra.

Nathaniel đứng đó mặc áo da đen, chiếc mũ bảo hiểm kẹp dưới cánh tay.

Đầu gối cô yếu ớt.

Cô sẽ đối phó thế nào? Làm thế nào cô có thể quên anh khi gương mặt đẹp trai điên cuồng của Nathaniel Wolfe nhìn lại cô từ mọi tấm biển quảng cáo và các tạp chí?

"Xin chào, em biết tại sao anh đến đây." Cô chắc phải học được điều gì đó từ anh, cô nghĩ, vì chỉ có kỹ năng diễn xuất mới giữ cô lơ lửng. "Anh đến để lấy lại đồ của anh."

"Đúng." Giọng anh dịu dàng, chắc chắn và anh liếc qua vai và thấy Claire. "Chào Claire."

Claire trông như thể nàng có thể ngất xỉu. "Anh biết tên tôi"

Katie đưa tay lên phía sau cổ mình và tháo chiếc vòng cổ xuống. Những viên kim cương dường như tượng trưng cho tất cả những lý do tại sao việc này sẽ không bao giờ có ích. "Đây –" Cô đưa nó cho anh và anh nhìn chăm chăm vào nó.

"Tại sao em lại đưa nó cho anh?"

"Anh đến để lấy đồ."

"Đúng. Nhưng anh không muốn nó." Anh nhìn cô bằng đôi mắt xanh khiến phụ nữ quên nhìn và đi đúng hướng. "Anh muốn em."

Có tiếng rên rỉ và tiếng ạch phía sau cô, nhưng Katie đã quá bận rộn kiểm soát cảm xúc để có bất kỳ suy nghĩ nào dành cho người bạn của mình. Cô sẽ không ngã gục vì nó chứ. Có, nghe có vẻ chân thành. Anh là một diễn viên. Anh kiếm sống bằng cách làm những điều đáng tin và khó tin. "Lấy vòng cổ ..." Cô đẩy nó vào tay anh. "Quay về với cuộc sống của anh." Ra khỏi nhà em trước khi em tự biến mình thành một kẻ hoàn toàn ngu ngốc....

"Em có quyền tức giận với anh." Không đợi được mời, Nathaniel bước vào căn hộ và đá cánh cửa đóng lại sau lưng anh.

Sự hoảng loạn làm ngực cô xốn xang. "Anh nghĩ mình đang làm gì thế?"

"Em luôn nói khi gặp vấn đề, nói chuyện sẽ tốt hơn, nên chúng ta sẽ nói chuyện."

Katie đứng đó, im lặng, sợ rằng nếu cô mở miệng lúc này cô sẽ đổ sụp và khóc nức nở.

Nathaniel nhướn một bên mày. "Anh sẽ cho phép em nói - nói tất cả mọi thứ em nghĩ."

Katie không nói gì.

"Tôi nghĩ tôi sẽ ra ngoài." Giọng Claire hoàn toàn giả dối. "Đây là một cảnh mà chắc chắn hai người không cần vai phụ đâu." Năm lấy áo khoác, nàng biến khỏi căn hộ, đóng lại cánh cửa chắc chắn phía sau.

Nathaniel không rời mắt khỏi Katie. "Không giống em chút nào." Khi cô vẫn không trả lời, anh thở dài bực tức. "Được rồi, có lẽ lần này anh sẽ nói. Anh đã quay lại trang viên Wolfe. Anh đã gặp Jacob."

Katie vẫn không nói gì, nhưng cô cảm thấy chân mình yếu ớt và mọi thứ bên trong cô đang rối loạn.

"Anh đã đến cái hồ." Điều gì đó lung linh trong mắt anh. "Anh đã nói với em rằng William đã cố gắng để anh chết đuối ở đó - điều anh không nói với em là Carrie cũng đã làm điều tương tự khi anh còn là một đứa bé ẵm ngửa. Lúc ấy bà vừa phát hiện ra cha anh đã có con với người phụ nữ khác. Bà luôn yếu ớt với cảm xúc, nhưng đêm đó - nó đã đẩy bà đến giới hạn. Rõ ràng bà nghĩ bà đang cứu anh."

Lần này cô tìm thấy giọng mình. "Nathaniel -"

"Đây là những bức ảnh của anh?" Anh liếc nhìn đồng tạt chí cô xếp chồng cạnh cửa. "Em định xóa bỏ nó khỏi cuộc đời em à?"

"Đừng bận tâm." Cô cảm thấy choáng váng. "Đêm đó ai đã cứu anh? Khi mẹ anh nhảy vào hồ với anh?"

"Jacob và Lucas trở về nhà sau kì nghỉ ở trường và đang cắm trại trong sân. Họ cứu cả hai người bạn anh. Cha anh đã rất giận dữ – ông ta đã đánh cả hai người vì cứu "con vợ điên rồ" của ông ta và đứa trẻ không mong muốn của bà. Đó là anh." Miệng anh méo mó.

"Anh là đứa con không được mong chờ. Hình như lần duy nhất cha anh đối xử tốt với mẹ anh là khi bà mang thai anh trai Sebastian của anh. Thật không may khi bà sai lầm nghĩ rằng lịch sử sẽ lặp lại nên bà đã để mình mang thai lần nữa. Lầm to."

Katie vòng tay ôm lấy bản thân. "Bà có nhận ra anh khi anh đưa bà giải Sapphire không?"

"Anh không biết." Giọng anh dịu dàng. "Anh nghĩ vậy nhưng có lẽ đó chỉ là mơ tưởng."

"Bà ấy thế nào?"

"Bình tĩnh. Ngồi trên thùng thuốc, tất nhiên, nhưng đủ hạnh phúc trong thế giới của riêng bà. Tất cả những gì bạn anh có thể làm cho bà là bảo vệ bà hết mức có thể."

Nhưng bảo vệ mẹ không phải là việc của một đứa trẻ, không phải sao?

Katie nghĩ về thời thơ ấu của mình. Cuộc sống bí ẩn của cha cô đã không thay đổi thực tế rằng cô được yêu thương. Thực sự được yêu thương. "Em không biết anh sống sót thế nào."

"Anh sống sót bằng cách trở thành con người khác. Anh đã hành động theo cách của mình để vượt qua những năm khó khăn nhất." Nathaniel vẫn nhìn cô. "Anh đã là một người khác rất nhiều trong suốt thời gian qua cho đến khi anh gặp em. Em là người phụ nữ đầu tiên quan tâm đến con người anh, không phải một ngôi sao điện ảnh. Dự án phim truyền hình ở Rio - Anh chỉ muốn ủng hộ tiền. Anh không muốn biết nó được đưa đến đâu. Anh không muốn nghe câu chuyện của bạn trẻ. Có lẽ anh đã cố gắng để thoát khỏi cảm giác tội lỗi vì cảm giác không bảo vệ được Annabelle. Nếu anh giúp những đứa trẻ khác ...' Anh nhún vai bất cần. "Và sau đó em đề nghị anh tham gia. Và nó đã thay đổi tất cả."

"Nathaniel –"

"Anh không để bị vướng vào "rắc rối". Anh không để những cảm xúc của con người điều khiển mình - Anh không giỏi những thứ như vậy. Nhưng những đứa trẻ –" Anh cau mày. "Anh nghĩ mình là người đang giúp chúng, nhưng ngược lại chúng là người đã giúp anh. Nhìn chúng khiến anh nhận ra bạn không thể để quá khứ dẫn dắt mình. Không bao giờ là quá muộn để xây dựng một cuộc sống mới. Để làm điều gì đó khác. Muốn thứ gì đó khác. Và anh muốn thứ gì đó khác, Katie. Anh không muốn thức dậy mỗi sáng và sống cho qua ngày. Anh muốn sống cuộc sống của mình, không phải của người khác." Ánh mắt anh chìm vào mắt cô. "Và anh muốn sống cuộc đời mình với em."

Trái tim cô cố bay vút lên nhưng não cô không cho phép. Đừng ngu ngốc, Katie.

Nathaniel mỉm cười quanh co. "Nói gì đi đi chứ."

"Anh đã thắng giải Sapphire –' giọng cô rên rỉ "– Anh là ngôi sao nóng bỏng nhất thế giới...."

"Đó chỉ là công việc của anh –' anh ôm lấy khuôn mặt cô bằng hai tay, vuốt ve má cô bằng ngón tay cái '– đó không phải anh. Em đã dạy anh cách là chính mình. Em là người duy nhất từng quan tâm đủ để nhìn xuyên qua vẻ bề ngoài của anh. Là người duy nhất muốn hiểu anh. Và anh muốn tiếp tục là anh, với em bên cạnh anh. Anh yêu em." Khi cô vẫn không nói, anh mỉm cười ngượng ngùng. "Đây là lần đầu tiên anh nói những lời này ngoài trừ khi đóng phim."

Katie vẫn giữ chặt sự phẫn khích. "Tất cả việc này thật đột ngột – và bất ngờ" Cô không đủ can đảm, phải không? Cô không đủ can đảm để tin anh.

"Anh biết anh yêu em khi nào?"

"Khi anh thắng giải Sapphire và nó vô nghĩa với anh." Đôi mắt anh tìm kiếm khuôn mặt cô, tìm kiếm. "Anh muốn nó cho Carrie, nhưng khoảnh khắc em bỏ đi đêm đó, anh đã không giành được gì cả. Anh đã mất tất cả."

"Nathaniel –'

"Anh biết em nghĩ anh là một kẻ hèn nhát," anh hạ thấp trán mình tựa vào trán cô, giọng anh run run '– nhưng hãy cho anh cơ hội chứng minh với em anh không hề như vậy. Anh là một kẻ cứng rắn. Muốn cảm nhận cơ bắp của anh không?"

Những giọt nước mắt xuất hiện. Dâng đầy trong mắt cô và sau đó trượt qua nụ cười của cô. "Em biết anh không phải kẻ hèn nhát. Em chỉ muốn mọi thứ tốt đẹp hơn và anh vẫn tiếp tục đẩy em đi."

"Anh sẽ không lặp lại điều đó lần nữa. Đừng khóc. Làm ơn đừng khóc." Nathaniel quệt những giọt nước mắt trên má cô và chiếm lấy miệng cô bằng nụ hôn tuyệt vọng, nhanh chóng. "Katie, anh thực sự – Làm ơn ... anh đang nói với em anh yêu em đấy - nói điều gì đó đi."

Hoảng sợ và hy vọng cùng lúc. "Em không thể cho phép bản thân mình tin anh. Em không biết anh có đang diễn hay không."

"Em biết anh không diễn. Anh yêu em và anh muốn dành phần đời còn lại sống cùng em ở xứ sở Katie. Và em có thể ném những quyển tạp chí đi bởi vì em đã có người thật."

Cô phát ra âm thanh nửa cười, nửa nấc cụt. "Chúng tôi rất khác nhau"

"Không quá khác nhau. Em trốn đằng sau những bộ quần áo nâu. Anh trốn đằng sau công việc của mình."

"Em đã không mặc màu nâu kể từ khi đến Đảo Wolfe." Cô khịt mũi và lau những giọt nước mắt bằng ống tay áo. "Anh làm em cảm thấy mình xinh đẹp."

"Em thật sự xinh đẹp." Trượt tay quanh người cô, anh cau mày. "Em bị sụt cân?"

"Em đã đau khổ."

Với một tiếng rên hồi hận, anh kéo cô tựa vào anh. "Anh sẽ không bao giờ để em thoát khỏi tầm mắt anh lần nữa. Anh sẽ đưa em về thẳng LA –"

"Em định trở lại LA." Katie kéo mình khỏi vòng tay anh và nhìn vào đồng hồ xếp chồng lên nhau ở cửa. "Em đã nói chuyện với Howard Kennington tuần này và ông ấy muốn em làm việc với bộ phim tiếp theo của ông ấy. Ông ấy thực sự thích bản vẽ của em. Em nghĩ đó là vì anh, nhưng ông ấy rõ ràng bức mình vì em bay về đây mà không thông báo cho ông ấy. Ông ấy đã gửi cho em vé máy bay."

"Em sẽ không cần đến nó vì anh sẽ đưa em về. Anh biết những bản vẽ của em rất đặc biệt ngay khi anh nhìn thấy nó." Anh vuốt tóc cô ra khỏi khuôn mặt cô. "Anh sẽ ngừng diễn xuất và tập trung vào công việc đạo diễn. Chúng ta có thể làm việc cùng nhau."

Cùng nhau. Trái tim cô xoắn lại với cảm xúc.

"Katie Field, thiết kế trang phục."

"Katie Wolfe, thiết kế trang phục."

Cô không dám di chuyển vì sợ phá vỡ bùa mê này. "Nathaniel –"

"Anh muốn kết hôn với em. Hãy nói em sẽ lấy anh."

Tại cô ừ ừ. "Anh muốn kết hôn với em? Nhưng ... anh - Oh, chúa ơi – anh sẽ làm tan vỡ hàng triệu trái tim phụ nữ àh."

"Anh chỉ quan tâm đến 1 người," anh nói nhẹ nhàng, và khẽ nguyên rửa khi mắt cô ngập nước. "Đừng khóc. Anh không thể chịu được khi em khóc, anh không bao giờ muốn thấy em khóc lần nào nữa."

"Lần này là khóc vì hạnh phúc." Katie tựa đầu vào ngực anh. "Em không thể tin được điều này"

"Thường thì khi anh hỏi cưới một người phụ nữ anh đã biết câu trả lời vì nó nằm trong kịch bản." Trái với thường lệ không chắc chắn về bản thân, Nathaniel rên rỉ kinh hoàng. "Anh quên mất chiếc nhẫn." Anh rửa thầm và mò sâu vào túi. "Anh hoàn toàn sai lầm. Anh đã lập kế hoạch, toàn bộ những việc như quỳ gối, chuyện cổ tích, phong cách xứ sở Katie, và sau đó anh thấy em và – xin lỗi, anh xin lỗi, chúng ta có thể làm lại không?" Anh quỳ xuống. "Katie Field, em sẽ lấy anh chứ? Em sẽ yêu anh và nói chuyện với anh đến chứng nào mà cả hai chúng ta còn sống chứ?"

Tiếng cười của cô chuyển thành tiếng thở hắt hắt khi anh trượt chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, khồng lồ vào ngón tay cô.

"Ồ, em –"

"Nếu em không thích nó, chúng ta có thể chọn chiếc khác. Có lẽ anh nên để em chọn nó. Anh xin lỗi – anh đã làm lộn xộn cả lên."

"Không, anh không ..." Cô khó có thể làm mình cất tiếng. "Nó thật hoàn hảo."

"Anh quên mất chiếc nhẫn và quỳ gối", anh nói cộc lốc. "Hoàn hảo gì chứ?"

"Nó hoàn hảo vì nó chân thực. Nó xuất phát từ trái tim, không phải từ kịch bản có sẵn. Nếu anh thành thạo em có thể nghĩ anh đang diễn đấy."

"Thật chứ?" Giọng anh thô ráp và có sự không chắc chắn trong mắt anh khi anh nhìn cô.

"Trong trường hợp đó có bất kỳ cơ hội nào cho một câu trả lời không?"

"Có!" Từ ngữ bật ra từ trái tim và đến thẳng môi cô. "Tất nhiên là có. Em yêu anh. Anh biết em yêu anh mà."

Nathaniel đứng dậy và lần này nụ hôn của anh dữ dội và chiếm hữu. Khi cuối cùng anh rời khỏi miệng cô, đầu óc cô quay cuồng. "Bây giờ em đang đeo nhẫn và em không thể rút lại cam kết, anh phải báo tin cho gia đình anh. Nếu em muốn cách truyền thống, em có thể muốn suy nghĩ lại. Jacob quyết định họp mặt gia đình nên em sẽ gặp mọi người vài tháng tới và em sẽ thắc mắc tại sao mình lại tự chuốc họa vào thân như vậy."

"Vậy anh sẽ ..." Katie vòng tay ôm lấy cổ anh, không thể chịu được niềm hạnh phúc bùng lên bên trong cô. "Có một chuyện em chưa kể với anh."

"Em vẫn giữ bí mật?" Anh bắt đầu cười. "Kẻ đạo đức giả kia –"

"Paula Preston là chị em."

"Paula Preston?" Anh cau mày. "Siêu mẫu?"

Một ý nghĩ khủng khiếp gieo vào đầu cô. "Anh -? Anh đã từng -?"

"Không. Chắc chắn. Cô ta không phải kiểu của anh. Anh nghĩ cô ta chính là lý do em mặc màu nâu và một đứa trẻ chậm chạp."

Katie cắn môi. "Thật không dễ dàng khi có chị ấy làm chị."

"Anh có thể tưởng tượng được. Anh đã gặp cô ta một lần. Con ác mộng hoàn toàn. Nhưng thật tốt khi biết rằng anh không phải người duy nhất sống với người thân đầy màu sắc. Anh nghĩ đám cưới của chúng ta sẽ rất thú vị."

"Anh vẫn muốn kết hôn với em?"

"Tất nhiên. Tại sao không?"

"Paula là người đẹp nhất. Mọi người luôn so sánh như vậy."

Anh kéo cô tựa vào anh. "Không so sánh nữa. Em ngọt ngào, cô ta thì không. Em quan tâm đến mọi người, cô ta lờ họ đi. Và sự khác biệt lớn nhất –' nụ cười của anh chậm chạp và gợi cảm –' là mong em. Cô ta không có mong và mong của em là ước muốn gợi tình của mọi gã đàn ông. Muốn anh chứng minh không?"

Katie đỏ mặt. "Nếu chị ấy đến đám cưới của chúng ta, chị ấy có lẽ sẽ cố gắng dụ dỗ anh. Không ai trong số người thân của anh có thể đáng xấu hổ như chị em."

"Em không tin chứ. Anh trai anh Lucas không nghĩ có bất kỳ điếm nào dẫn đến một đám cưới nếu anh ấy không ném thủ và quan hệ tình dục với cô dâu," Nathaniel dài giọng. "Anh ấy chắc chắn sẽ cố gắng dụ dỗ em ở đám cưới của chúng ta. Phụ nữ yêu anh ấy, nhưng anh cảnh báo em ằng nếu em liếc nhìn về phía anh ấy, em sẽ sống phần đời còn lại của mình ở Đảo Wolfe chỉ với anh làm bạn."

Katie trượt tay quanh cổ anh, cảm thấy như thể cô đang lơ lửng. "Một hòn đảo kỳ lạ và anh chàng quyến rũ nhất thế giới? Nghe giống một kết thúc hoàn hảo với em."

"Trong trường hợp đó," một nụ cười chạm vào khóe miệng anh và anh cúi đầu để hôn cô "- đó là sự trói buộc."

THE END

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY
HOÀN TOÀN MIỄN PHÍ